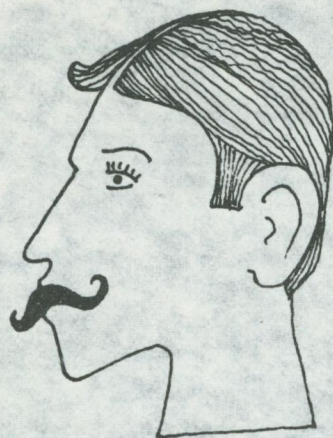

της φυλακής ...

«τά ρολόγια σήμαναν τό τέλος τοῦ ἔρωτά
τά ἀναμορφωτήρια τό τέλος τῆς ἀληθείας
οἱ φυλακές τό τέλος τῆς ἀνυπακοῆς
ὥστόσο ποῦ καί ποῦ ἀκούγονται οὐρλιαχτά

ἰδίως τίς νύχτες
μέσα ἀπό τοὺς τοίχους»

μανάκι μου
μανάκι μου
πονεί τό
υφαλαίμι μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Φυλακές, φυλακισμένοι καί.....σοφρωνισμός
2. Γράμματα
3. Γυναικεῖες Φυλακές Κορυδαλλοῦ
4. Πειθαρχικές Φυλακές — Κέρκυρα
5. Ἀνάκριση
6. Μαρτυρία ἀπό τίς φυλακές Βουλιαγμένης
7. Γράμμα
8. Τό κελλί Νο 2455

Οί ποινικοί, τά λούμπεν στοιχεῖα, ἔχουν μιά συγκεκριμένη ἀντιμετώπιση ἀπὸ τὸν κόσμος: εἶναι τ' ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας, τὸ μῖασμα τοῦ τόπου, εἶναι τὸ «μακρὰ ἀπὸ μᾶς τέτοιοι ἄνθρωποι». Τὸ ἐρώτημα βέβαια, «ΠΟΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ εἶναι ἀποβράσματα;» δὲν ἀπασχολεῖ τοὺς νομοταγεῖς πολίτες μας. Γι' αὐτοὺς ἡ κοινωνία εἶναι δεδομένη, οἱ κανόνες τῆς ἀναμφισβήτητοι: πρέπει νὰ γίνεις καλὸ παιδί, καλὸς μαθητής, ν' ἀκοῦς τοὺς μεγάλους κι ἀργότερα νὰ βρεῖς μιά ἀξιοπρεπὴ δουλειά καὶ νὰ φτιάξεις οἰκογένεια, νὰ γίνεις ἕνας εὐπρόσωπος πολίτης. Οἱ κοινωνικὲς νόρμες ἔχουν τόσο ἀφομοιωθεῖ μέσα τους ἀπ' τὴν ἀδιάκοπη πλύση ἐγκεφάλου, ὥστε καθέναν πού ξεφεύγει ἀπ' αὐτές, πού τίς ἀμφισβητεῖ μέ τὸν Α ἢ Β τρόπο, νὰ τὸν καταδικάζουν στὸ «πύρ τὸ ἐξώτερον» τινάζοντας τὸν γιὰκὰ τοὺς μέ ἀξιοπρεπὴ ἀηδία.

Ἄλλοι πάλι, οἱ προοδευτικοὶ οἱ λεγόμενοι, ἔχουν ἐτοιμὴ τὴν θεωρία. «οἱ ποινικοί εἶναι θύματα τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας καὶ μέ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀλλαγὴ θὰ ἐκκλείψουν σιγά-σιγά, καί, οἱ συνθήκες στὶς φυλακὲς εἶναι ἀπαίσιες, δὲν ἔχουν ἐκσυγχρονιστεῖ ἀκόμα...», ἀλλὰ ἀπ' τὴν ἄλλη: «δὲν μποροῦν νὰ δουλέψουν μ' αὐτοὺς, γιατί ἔχουν ἄλλα σπουδαιότερα πράγματα νὰ κάνουν κι ἐπειτα...ὁ κόσμος ἔχει μεγάλη προκατάληψη ἐναντίον τοῦ «ὑποκόσμου» καί θὰ κινδύνευαν νὰ κακοχαρακτηρισθοῦν καί οἱ ἴδιοι κ.λ.π.» Ἐκεῖνο πού δὲν λένε, βέβαια, καί πού εἶναι ἡ μόνη πραγματικὴ αἰτία, εἶναι ὅτι μέσα τους ἔχουν τὴν ἴδια προκατάληψη πού ἔχει κι ὁ κόσμος — ἡ ἠθικὴ πού μᾶς ποτίζει ἡ κοινωνία, βλέπεις, δὲν ξεπερνιέται μέ πασαλίματα, ἔστω καὶ «σοσιαλιστικά». Κι ἂν θέλουμε νὰ πᾶμε βαθύτερα, ὁ Σαρβόπουλος τὸ λέει καθαρά στὸ ζεῖμπέκινο γιὰ τὸν Κοεμτζή:

«τά ἴδια λέγαν καὶ πολλοὶ προοδευτικοί, παράξενο δὲν ἦταν:

Ἡ συμβασὴ τους διαισθάνθηκε σ' αὐτὸν μιὰν ἄλλη ἀπειλή».

Ἐν τῷ μεταξύ στὶς ἑλληνικὲς φυλακὲς σαπίζουν 3.000 κρατούμενοι. Πολιτικοὶ καὶ ποινικοί.

Γιὰ τοὺς πολιτικούς ἀκούγεται κατὰ καιροὺς κάτι, μέ ἀφορμὴ μιά ἀπεργία πείνας, βασανιστήρια, δυσμενεῖς μεταγωγές κλπ. Ὅχι βέβαια ἀπ' τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, ἢ ἔστω ἀπὸ καμιά ἐφημερίδα τῆς ἀριστερᾶς, διότι «τυχαίνει» αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ κρατούμενοι νὰ μὴν ἀνήκουν σὲ κανένα κόμμα, «τυχαίνει» νὰ εἶναι ἀριστεριστές ἢ ἀναρχικοί, πού σημαίνει «ἀπροστάτευτοι» — πού σημαίνει «Βαρᾶτε τους!». Ἀλλὰ μέσα ἀπὸ μιά ἀφίσα, μιά προκήρυξη, ἕνα (ἐξωκοινοβουλευτικὸ) περιοδικὸ κάτι μαθαίνουν αὐτοὶ πού ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν.

Γιὰ τοὺς ποινικούς, σιωπὴ. «Ἔσπασε» γιὰ μιά στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἔρευνα τοῦ Γ. Λιάνη στὰ ΝΕΑ, πού εἶχε ἀμφισβητούμενα ἕως ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς φυλακισμένους καί πού ἔκανε γιὰ λίγο τῆς μόδας τὴν λέξη «περιθώριο», κι ὕστερα πάλι σιωπὴ. Κι ὅμως κάθε τόσο διαβάζουμε στὰ ψιλά τῆς ἐφημερίδας: «Αὐτοκτόνησε ὁ τάδε κρατούμενος στὶς φυλακὲς...» ἢ σπανιότερα «Ἐξέγερση ξέσπασε στὶς τάδε φυλακὲς ἀπὸ τοὺς κρατούμενους μέ αἰτήματα...» ἢ «Ὁ τάδε ὑπόδικος ξεσπάθωσε μέσ στοῦ δικαστήριου βρίζοντας τοὺς δικαστές...» Οἱ καταγγελίες γιὰ βασανιστήρια δὲν φτάνουν ποτέ στοῦ φῶς τῆς δημοσιότητας.

Ναί, οἱ ποινικοί δὲν εἶναι οἱ φυλακισμένοι ἐπαναστάτες. Μερικοὶ μάλιστα ἔχουν περάσει στὴν ἀντιπέρα ὁχθη, ἔχουν γίνεи χαφιέδες τῆς ἀστυνομίας ἢ ἔχουν μπεῖ στοῦ ὀργανωμένο ἐγκλημα, κάνουν χοντρές δουλειές μέ τίς εὐλογίες τοῦ συστήματος καὶ δὲν τοὺς πειράζει κανεῖς. Οἱ «βολεμένοι» ἄλλωστε, ὑπάρχουν σ' ὅλες τίς κοινωνικὲς ὁμάδες. Ἐμεῖς μιλάμε γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ τοὺς πολλοὺς, αὐτοὺς, πού μπορεῖ νὰ μὴν νοιάζονται γιὰ τὰ «πολιτικά», ἀλλὰ αὐθόρμητα ἔχουν κάνει τὴν ἐπαναστάση τους στὴν ἴδια τους τὴν ζωὴ. Πού ἔχουν ἀπορρίψει τὰ κοινωνικά πρότυπα τοῦ «καλοῦ οἰκογενειάρχου», τοῦ τίμιου ἐργαζόμενου—σκλάβου καὶ τοῦ «νομοταγοῦς πολίτη». Καί τῶς κάνουν ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ, χωρὶς κανένα θεωρητικὸ—πολιτικὸ ὑπόβαθρο, μόνο μέσα ἀπ' τίς ἐμπειρίες τῆς δύσκολης ζωῆς τους. Τὸ κράτος καὶ τὸ σύστημα, πού ἐκπροσωπεῖ, προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάνει χαφιέδες τοῦ ἢ νὰ τοὺς ἐξοντώσει. τοὺς χτυπάει, ὅπως χτυπάει καὶ τοὺς πολιτικούς ἀγωνιστές, τοὺς ἀπεργούς, τοὺς ὁμοφυλόφιλους, τίς γυναῖκες τοὺς ἀμφισβητήτες νεολαίους καὶ κάθε τί πού ἐκτιμᾷ ὅτι εἶναι ἢ μπορεῖ νὰ γίνεи ἐπικίνδυνο, δηλαδὴ ἐπαναστατικὸ.

Εἶναι καιρὸς πιά νὰ σπάσει αὐτὸ τὸ ταμποῦ γιὰ τοὺς ποινικούς καὶ εἶναι καιρὸς νὰ σπάσει ἡ ἐνοχη σιωπὴ γιὰ τὴν ζωὴ τῶν φυλακισμένων, ΟΛΩΝ τῶν φυλακισμένων. Τὸ πρῶτο βῆμα εἶναι νὰ καλυτερέψουν οἱ συνθήκες στὴν φυλακὴ.

Νὰ πάψουν τὰ βασανιστήρια, τὸ ξύλο, ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς προσωπικότητας τοῦ κρατούμενου, ἡ παντοδυναμία τῶν φυλάκων.

Νὰ λουφάζουν οἱ ρουφιάνοι.

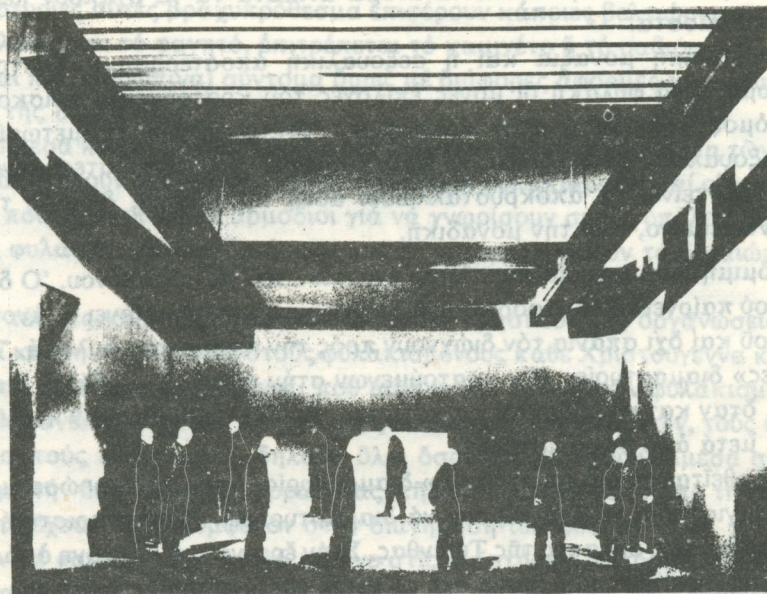
Νὰ σταματήσει ἡ λογοκρισία στὰ γράμματα, ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ φυλακισμένου ἀπ' τὸν ἔξω κόσμος, τὸ κλέψιμο στοῦ συσίτιο.

Νὰ σπάσει ἡ τρομοκρατία στὴν φυλακὴ.

Νὰ καταργήσουμε τὸν ψεύτικο διαχωρισμὸ ἀνάμεσα στοὺς πολιτικούς καὶ ποινικούς κρατούμενους.

Η ΦΥΛΑΚΗ, ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Ο... ΣΟΦΡΩΝΙΣΜΟΣ

1. Για την ζωή στην φυλακή και τους φυλακισμένους κανείς δέν μιλάει. Κανείς δέν μπορεί νά συνειδητοποιήσει έξω απ' αυτήν την σημασία της. Συνήθως χαρακτηρίζεται σάν ό τόπος όπου οί «κακοί», οί «άνεπιθύμητοι» κρατούνται για τό καλό τών ύπολοιπων. Για τόν φυλακισμένο μετά από την στιγμή πού τοῦ άπονέμεται ή «δικαιοσύνη», ή σιωπή τόν άγκαλιάζει. Ή ζωή του ρυθμίζεται πιά πέρα και μακριά από κάθε δημοσιότητα. Ό ίδιος θά άποκοπεί τελείως από κάθε κοινωνική και οικονομική διαδικασία, θά γράφει έλεγμένα από την διεύθυνση της φυλακής γράμματα μόνο πρὸς τούς συγγενείς του (τή στιγμή άκριβῶς πού θάθελε νά επικοινωνήσει με περισσότερους ανθρώπους) και περιορισμένα στόν αριθμό ανάλογα με τό ὕψος της ποινής του και θάχει έπισκεπτήρια μισής ώρας μόνο με συγγενείς Α βαθμοῦ μία φορά την εβδομάδα.

• Αρχίζει ένα στρατιωτικό με άπανωτές μετακινήσεις (μεταγωγές) από Κορυδαλλό - Αίγινα - Χαλκίδα - Τρίκαλα - Άλικαρνασσό - Τύρινα - Κέρκυρα. Τά έπισκεπτήρια αρχίζουν ν' άραιώνουν μαζί με τίς άποστάσεις πού μεγαλώνουν και τόν καιρό πού περνάει. Κάποτε όταν έρχεται ή άποφυλάκιση, μόνοι συγγενείς και οίκοι είναι ή «φάρα».

• Όταν κάποιο μήνυμα έρχεται από την φυλακή συνήθως είναι εὐνουχισμένο. Μέσα από τίς λέξεις πού «έπιτρέπονται» στο γράμμα τοῦ φυλακισμένου, πρέπει νά διαβάσουμε και τίς άπαγορευμένες: τή μιζέρια της μοναξιάς, την έλλειψη της έλευθερίας και της σεξουαλικής σχέσης.

• Η φυλακή είναι ό τόπος της βαρβαρότητας και της ταπείνωσης τοῦ φυλακισμένου. Οί συνθήκες μπορεί νά μὴν είναι πιά αυτές τοῦ μεσαιωνικοῦ κάτεργου, άποσκο-

πούν όμως στην σύνθλιψη της προσωπικότητας του κρατούμενου. Η άκαμψία αλλά και η μικρότητα του κανονισμού προσβάλλει την προσωπικότητα κάθε φυλακισμένου. Καθένας οφείλει να υπακούει στους κανόνες αυτούς και δεν μπορεί να τους άμφισβητήσει. Η καθημερινή ρουτίνα, η επανάληψη, η μονοτονία, η ρύθμιση με ώραριο από τὰ πρίν της κάθε κίνησης (της ώρας που ξυπνάει, τρώει, δουλεύει, ψυχαγωγείται, κοιμάται) αποστερεί από κάθε πρωτοβουλία τόν φυλακισμένο, άμβλύνει την σκέψη και την συνείδηση. Συνήθειες της καθημερινής ζωής χάνονται, έτσι που μιά μακροχρόνια κράτηση να «παραδίνει» στην κοινωνία άτομα άνίκανα να τὰ βγάλουν πέρα σ' όλα τὰ επίπεδα, άπροσάρμοστα.

• Η συναισθηματική μοναξιά και η σεξουαλική άποστέρηση καταστρέφουν ψυχολογικά τὰ άτομα. Στη φυλακή οι μόνες επιλογές του κρατούμενου βρίσκονται στη μαλακία, στην όμοφυλοφυλία ή στην καταπίεση. Άν οι «έξω» άντιμετωπίζουν την γυναίκα σάν σεξουαλικό άντικείμενο, ό φυλακισμένος που είναι στερημένος από κάθε ανθρώπινη σχέση τείνει να άποκρυσταλλώσει αυτή την εικόνα, δηλαδή της γυναίκας-σεξουαλικό άντικείμενο, σάν την μοναδική.

2. Κάθε νόμιμη διαμαρτυρία καταλήγει έναντίον του φυλακισμένου. Ό διευθυντής ή ό είσαγγελέας που παίρνει την άναφορά του ή δεν άπαντᾷ ποτέ ή παίρνει άνοιχτά τό μέρος του προσωπικού και όχι σπάνια τόν διώχουν πρὸς την πειθαρχική φυλακή. Έτσι κατέληξαν οι «νόμιμες» διαμαρτυρίες τῶν κρατούμενων στην Αίγινα Σκανδάλη, Γιόκαρη, Τσουβαλάκη κ.λ.π. όταν κατηγορήθηκαν για «στάση» τόν Σεπτέμβρη του 79 και μεταφέρθηκαν στην Κέρκυρα μετά από βασανιστήρια.

• Η άκόμα έξωθείται σέ μιά μή «νόμιμη» διαμαρτυρία, όπου θά πληρώσει μέ άγριο ξυλοδαρμό και βασανιστήρια τό θράσος του να διαμαρτυρηθεί. Χαρακτηριστική είναι ή περίπτωση του Ψοφάκη στίς φυλακές της Τύρινθας. Στην έρευνα του Γ. Λιάνη από τὰ «NEA» είχε μιλήσει για τίς συνθήκες κράτησης στη φυλακή. Μετά τή δημοσίευσή της είδοποιήθηκε ότι τόν έστελναν «πειθαρχικά» στην Κέρκυρα. Έτσι δραπετεύσε άπ' την φυλακή. Καμιά έφημερίδα δεν είχε τό θάρρος να γράψει την άλήθεια για την δραπετεύσή του. Όλες μέ επικεφαλής τὰ «NEA» έγραψαν την άνακοίνωση της άστυνομίας για τό πόσο επικίνδυνος ήταν.

Οι μηνύσεις που κάνουν, οι φυλακισμένοι για τίς κακοποιήσεις που ύφίστανται, έναντίον του προσωπικού ποτέ δεν φτάνουν στό δικαστήριο. Έτσι ό φυλακισμένος μαθαίνει να κρατάει τό στόμα του κλειστό ή να ύπομείνει τίς συνέπειες της διαμαρτυρίας του.

• Τό μητρώο κάθε φυλακισμένου καθρεφτίζει τίς άπάνθρωπες συνθήκες καράτησής του και τή στοιχειώδη αντίδρασή του σ' αυτές. Έτσι καθένας που προσπαθεί να διασώσει την ανθρώπινή του ύπόσταση και να μήν γίνει άριθμός, άντικείμενο, θά πληρώσει γι' αυτό μέ πειθαρχική μεταγωγή, μέ την άπομόνωση ή μέ την άρνηση χορήγησης του μέτρου της «προσωρινής ύπό όρους άπόλυσης» που έχει σάν προϋπόθεση την άμεμπτη διαγωγή του κρατούμενου, πιστοποιημένη στό μητρώο του.

Είναι δύσκολο για έναν φυλακισμένο να άποφύγει ν' άπαντήσει στίς προκλητικές συνθήκες της κράτησής του - στό άθλιο φαγητό, στό τουρτούρισμα του χειμώνα, στην βάνανυση συμπεριφορά τῶν φυλάκων - και να μήν χαρακτηριστεί άπειθαρχος.

3. Θάλεγε κανείς ότι ή γενικευμένη βαρβαρότητα της φυλακής θάφερνε τούς φυλακισμένους κοντά, σέ μιά άλληλεγγύη που θά ήταν άδιανόητη έξω. Αυτό όμως δεν άληθεύει. Η ίδια έξατομικοποίηση που ύπήρχε έξω έξακολουθεί να ύπάρχει και μέσα. Η άνισότητα στό ύψος της ποινής, τό διαφορετικό άδίκημα, αλλά κυρίως ή έλλειψη συνείδησης της κοινής μοίρας που τούς ένώνει διασπᾷ τούς κρατούμενους.

• Άκόμα, τό προσωπικό της φυλακής ύπονομεύει την όποια ένότητα μέ τό σύστημα τῶν έννοουμένων-ρουφιάνων τους. Αυτοί για ύλικά άνταλλάγματα ποτά, τσιγάρα και διευκολύνσεις άναλαμβάνουν την τήρηση της τάξης και της ασφάλειας, όταν οι φύλακες δεν είναι παρόντες. Οι περισσότερες «φασαρίες» στη φυλακή δείχνουν την πάλη τῶν κρατούμενων ένάντια στην έξουσία του φύλακα και τῶν ρουφιάνων.

Ἀλλά καί ὅσες προσπάθειες ἐνότητας γίνονται, διακόπτονται μέ μεταγωγές σέ διαφορετικές φυλακές ἢ βίαια μέ προβοκάτσιες, ξυλοδαρμούς κ.λ.π.

• Ἡ συσσωρευμένη καταπίεση μέ τήν παραμικρή ἀφορμή ξεσπάει καί γενικεύεται αὐτόματα. Ἔτσι τήν παραμονή τῆς πρωτοχρονιάς τοῦ 77 μέ ἀφορμή ὅτι δέν τοὺς ἐπέτρεψαν νά παρακολουθήσουν τηλεόραση, οἱ κρατούμενοι τῆς ἀντρικῆς φυλακῆς Κορυδαλλοῦ ἄρχισαν μιά γενική διαμαρτυρία γιά τίς συνθήκες, πού τέλειωσε μέ τήν ὀλομέτωπη ἐπίθεση ὅλων τῶν φυλάκων ὀπλισμένων μέ γκλόμπς καί τόν ἄγριο ξυλοδαρμό τῶν κρατούμενων.

Οἱ διαμαρτυρίες αὐτές βραχυπρόθεσμα ἐπιφέρουν κάποιες βελτιώσεις στίς συνθήκες διαβίωσης (καλυτερεύει τό φαγητό, ἐπιτρέπεται τό καμινέτο ἢ τό ραδιόφωνο, οἱ φύλακες συμπεριφέρονται πιά ἀνθρώπινα) σύντομα ὅμως μέ διάφορες ἀφορμές χάνονται κι ἐπιστρέφει ἡ αὐθαιρεσία τῆς διεύθυνσης.

• Μέχρι σήμερα καμιά μόνιμη κίνηση δέν ἔχει γίνει γιά τά δικαιώματα τῶν φυλακισμένων, πού νά τήν ἀποτελοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι δηλαδή οἱ φυλακισμένοι καί οἱ συγγενεῖς τους. Αὐτοί δηλαδή πού εἶναι οἱ μόνοι ἀρμόδιοι γιά νά γνωρίσουν στούς ὑπόλοιπους τήν πραγματικότητα τῆς φυλακῆς, νά διεκδικήσουν καί νά περιφρουρήσουν τά δικαιώματά τους.

Ἀντί γιά τέτοιες κινήσεις ὑπάρχουν διάφορες θρησκευτικές ὀργανώσεις πού πετᾶνε τά παλιόρουχα καί τήν ἀηδία τους στούς φυλακισμένους κάθε Χριστούγεννα καί Πάσχα καί ἀποτελοῦνε τίς ἐπίσημες ὀργανώσεις, πού μιᾶνε στό ὄνομα τῶν φυλακισμένων. Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν μαζί μέ τοὺς διευθυντές τῶν φυλακῶν, τοὺς κοινωνικούς λειτουργούς καί τοὺς ψυχίατρος, δηλαδή ὅλοι ὅσοι εἶτε μετέχουν ἔμμεσα στήν ἀπονομή δικαιοσύνης μέ τήν διάγνωση τῆς ἀρρώστιας, τῆς «ἀποκλίνουσας» ἀπό τήν κανονική συμπεριφοράς, εἶτε ἔχουν κάθε συμφέρον στήν διατήρηση τῶν θέσεών τους, χρήζονται ἀρμόδιοι νά μετέχουν σέ «συμπόσια» καί νά μιᾶνε στίς συζητήσεις «στρογγυλῆς τραπέζης» γιά τά προβλήματα τῶν φυλακισμένων, ἐνῶ θάπρεπε νά μιᾶνε μόνο ὅσοι ἔχουν γνωρίσει τήν μοναδική ἐμπειρία πού εἶναι νά κλείνει πίσω σου ἡ πόρτα τοῦ κελιοῦ.

4. Ἀπό γεννησημοῦ τῆς ἡ ἐργατική τάξη εἶναι «ἐνοχη» καί τροφοδοτεῖ τήν φυλακή.

Σπάνια μέλη τῆς κυρίαρχης τάξης διώκονται κι ἀκόμα πιά σπάνια φτάνουν στήν φυλακή. Ἔτσι οἱ δολοφονίες τοῦ Νιάρχου καί ἡ ἀρχαιοκαπηλία τοῦ Θεοδωρακόπουλου δέν ἔφτασαν στό δικαστήριό καί τό κακούρημα τοῦ Βλάχου κατάληξε σέ πλημμέλημα μετατρέψιμο, γιά νά ἀναφέρουμε ὑποθέσεις πού δέν ἔμειναν ἐξ αἰτίας τῆς βαρύτητάς τους στήν σιωπή τῶν αἰθουσῶν διασκέψεων τῶν δικαστικῶν συμβουλίων.

Ἀλλά καί οἱ δικαστές πού ἀπονέμουν «δικαιοσύνη» οὔτε ἀπό περιέργεια δέν ἔχουν ἐπισκεφθεῖ τή φυλακή. Μ' ἐλαφριά ὅμως συνείδηση «κόβουν χρόνια» στούς κατηγορούμενους. Οἱ ξερές νομικές γνώσεις τους, ἡ ἐπαγγελματοποίηση, ἡ πλήρη ἀπομόνωση ἀπό τή ζωή, ἡ ἐλλειψη ἔστω καί τῆς πείρας τοῦ δικηγόρου πού ἔχει ὑπερασπιστεῖ κατηγορούμενους ἔχουν διαμορφώσει τόν τύπο τοῦ τεχνοκράτη δικαστή, πού στή δίκη μετράει τίς «πράξεις» πού ἔχει καταγράψει-φορτώσει ἡ προανάκριση τῆς ἀστυνομίας (μέ τίς γνωστές μεθόδους) καί κάνει τό ἄθροισμα τῆς ποινῆς σέ μήνες-χρόνια. Αὐτά τά μέρη πού εἶναι ὑποχρεωμένος νά πάρει ὑπ' ὄψη του (μιᾶς καί ὁ χαρακτήρας τῆς ποινῆς δέν ἀποβλέπει ὑποτίθεται στήν ἀνταπόδοση, ἀλλά στήν βελτίωση καί ἐπανένταξη τοῦ κατηγορούμενου), πού λέγονται ὑπαιτιότητα, συνθήκες, τρόπος καί μέσα διάπραξης, προσωπικότητα τοῦ κατηγορούμενου, δέν τοὺς ἀπασχολοῦν, ὅπως δέν τοὺς ἀπασχολεῖ ἡ ἐκτέλεση τῆς ποινῆς.

• Ἡ δικαιοσύνη δέν εἶναι ἀμερόληπτη καί ἀνεξάρτητη. Ἡ σύνθεση ἐξ ἄλλου τοῦ κάθε ποινικοῦ δικαστηρίου ὀρίζεται ἀπό τόν προϊστάμενο τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας, πού ἐπηρεάζεται ἄμεσα ἀπό τό ὑπουργεῖο δικαιοσύνης.

Ἔτσι κάθε ὑπόθεση πού ἔχει ἄμεσο πολιτικό ἀντίχτυπο ἢ γενικότερη σημασία κατά περίεργη σύμπτωση δικάζεται ἀπό δικαστές γνωστούς γιά τά δεξιά τους φρονήματα καί σχεδόν πάντα τοὺς ἴδιους, πού ἀναλαμβάνουν τόν ρόλο νά ἀποδώσουν τήν ἀπό τά πρὶν ἀποφασισμένη ἀπό τό ὑπουργεῖο-κυβέρνηση ποινή.

Για παράδειγμα, ενώ η άθωότητα είχε αποδειχθεί στο ακροατήριο, και οι δικαστές είχαν αποσυρθεί σε «διάσκεψη» για την έκδοση της απόφασης (στή δίκη των Μανέλλη, Γιόκαρη, Δρίβα κ.λ.π.) ισχυρές δυνάμεις των • ΜΑΤ την ίδια ώρα έζωναν τό 'Αρσάκειο. Μετά από μισή ώρα ή καταδίκη τους ήταν παραδειγματική (2χρόνια φυλάκισης στόν καθένα).

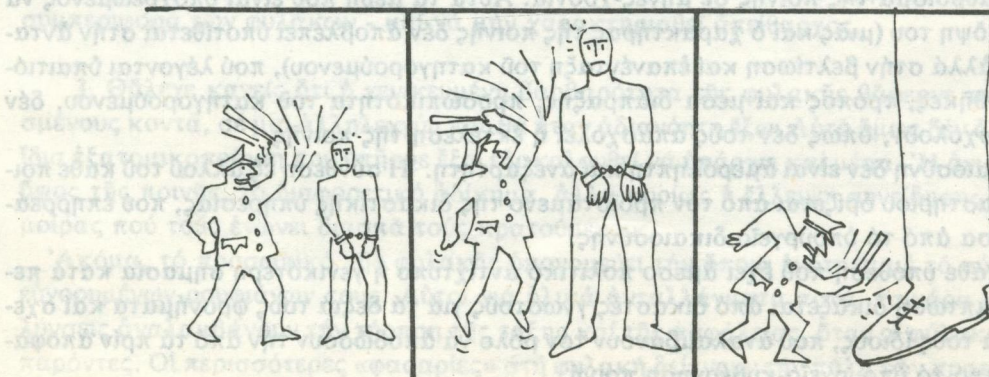
Τά συμφέροντα των δικαστών μέ τά συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης ταυτίζονται. Έκτός από τά άμεσα ώφέλη πού άποκομίζουν, οι οίκογένειές τους, οι δικηγόροι γιοί, και σύζυγοι των δικαστών είναι διωρισμένοι μέ πάγιες άντιμισθίες στίς διάφορες εταιρίες, και άκόμα πέρσι έγινε γνωστό στό τύπο ότι οι ίδιοι διορίζονταν προνομιακά σά σύνδικοι σε πτωχεύσεις πού είχαν «ψητό» μέ παχηλές άμοιβές.

5. 'Αλλά ή «ποινή» χρησιμοποιείται όχι μόνο ενάντια στά λούμπεν στοιχειά, αλλά και στους πολιτικούς αντιπάλους, γιά τή λύση της άπεργίας κ.λ.π. (βλέπε και τούς καθηγητές και τούς συνδικαλιστές των έργατικών σωματείων πού καταδικάζονται).

Η κοινότητα του μέσου αποδεικνύει και την ανταγωνιστική φύση του κράτους. Όταν μιλάνε γιά την κοινωνία στό σύνολό της πού προστατεύεται από τούς «κακούς» πρέπει νά έννοουμε τή κυρίαρχη τάξη, πού εφαρμόζει τή δική/δικαιοσύνη στά δικαστήριά της, και νομοθετεί γιά τή προστασία της από κάθε άπειλή.

Στή Χούντα παρ' όλο ότι οι «πολιτικοί» κρατούμενοι ζήσανε τή ζωή της φυλακής δίπλα μέ τούς «ποινικούς» και διαμαρτυρήθηκαν γιά τίς συνθήκες κράτησής «τους» (πού ήταν οι ίδιες μέ τούς συγκρατούμενους τους) κράτησαν άκέραιους τούς ύπάρχοντες διαχωρισμούς της έξουσίας, σε ποινικούς - πολιτικούς, μορφωμένους - άμόρφωτους, ήθικούς - άνήθικους κ.λ.π. άποδεχόμενοι τή φυλάκιση και τίς συνθήκες της φυλακής γιά τούς «ποινικούς». Η μόνη προσέγγιση μεταξύ τους ήταν ή άλλοτριωμένη σχέση εκπροσώπούμενου και μελλοντικού εκπροσώπου στή Βουλή όπου θά ίκανοποιούσε άτομικό ρουσφέτι. Οι κρατούμενοι δηλ. διαβλέποντας στους «πολιτικούς», ότι αποτελούσαν ήδη σχηματισμένη κρούστα της μελλοντικής έξουσίας, όταν προσπάθησαν νά αναπτύξουν κάποια σχέση μαζί τους, ήταν αυτή της μελλοντικής έκλογικής πελατείας. Οι πολιτικοί κρατούμενοι, παρέμειναν σε βαθιά άγνοια των πραγματικών συνθηκών πού αντιμετώπιζαν καθημερινά οι φυλακισμένοι, στή φυλακή, αλλά και πριν και μετά τή φυλάκισή τους. Όπως δέν καταλάβαιναν τή πραγματική καταπίεση της έργατικής τάξης, πού είναι σε όλα τά επίπεδα, δηλ τό νά είσαι άμόρφωτος, φτωχός και αδύναμος και γι' αυτό χωρίς μαχητικότητα και θέληση, έτσι δέν κατανόησαν τήν στάση τους στή φυλακή τά αυθόρμητα ξεσπάσματά τους και τούς έκανε νά συμπεράνουν ότι ένα κίνημα γιά τή φυλακή δέν μπορούσε νά οδηγήσει στή ταξική συνειδητοποίηση και έπομένως δέν είχε καμμία δυνατότητα.

•Τά μηνύματα όμως πού έρχονται από τή φυλακή όλο και πιο περισσότερο δείχνουν μία δυναμική πού έπιτάσσει τή συμπαράσταση. Οι άγώνες πού δίνονται καθημερινά στίς φυλακές πρέπει νά έρχονται στό φώς της ήμέρας γιά νά πάψει ή σιωπή και ή συνενοχή όλων γιά τόν έγκλεισμό και τίς συνθήκες κράτησης - έξόντωσης των «ποινικών» και ή ψεύτικη αντίθεση μέ τούς «πολιτικούς».

ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ

Μάλιστα, Κυρία!

Στριφογυρνᾶ, στριφογυρνᾶ

χιλιάδες βήματα

καί δέν φτάνει πούθενά.

Μέσα σ' ἓνα μπετονένιο κόσμο,

ἀνάμεσα σέ καγκελόδεσπρα

ποῦχουν ἀνθίσει τήν ἀπελπισία.

Σκληρός..., ἀπομονωμένος..., δίχως αὔριο.

Τό συσίτιο ἀπό μιά χαραμάδα κατάχαμα γλυστρά

καί τό νερό σέ μιά κούπα γιά νά ξεδιψᾷ.

Μόνος... δίχως ἥλιο,

δίχως τόν ἴσκιο του γιά συντροφιά,

ἄπιστος σύντροφος, ἔφυγε κι αὐτός,

ἀρνήθηκε νάσαι σκλάβος αὐτοῦ τοῦ ζωντανοῦ-νεκροῦ.

Στριφογυρνᾶ..., στριφογυρνᾶ...,

στριφογυρνᾶ ξανά καί ξανά

ὡς τή μέρα πού σάν λαβωμένο θεριό,

νικημένο,

βογγώντας μέ παράπονο

θά σωριαστεῖ κατάχαμα

προσμένοντας τόν θάνατο

γιά νάβρει ἔτσι λυτρωμό.

Δακρύζετε, ἔ;

Μά γιατί λυπᾶσθε;

«Φτωχό μου σκυλάκι!» μοῦ λέτε.

Λάθος, Κυρία...

Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος, Κυρία.

"Ενας φυλακισμένος.

Εἶναι αὐτός πού γιά τό δίκιο,

στ' ὄνομα τῆς λευτεριάς,

οἱ δικοί σας δικαστές

μέ ζῆλο περισσό

τόν ξέγραψαν κοινωνικά.

Φυλακές Φλερύ - Μεροζί, Παρίσι

Μιά μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου 76

ὅπου ὑπῆρχα τόσο λίγο

πού δέν ἤμουνα σχεδόν κανείς.

ZAK MESEPIN

ΕΝΑΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΕΛΝΕΙ ΔΥΟ ΔΑΚΤΥΛΑ Σ' Ε- ΝΑΝ ΔΙΚΑΣΤΗ

Ένας κρατούμενος στις φυλακές Saint Paul στη Λυών ο κ. Pierre Scheide 25 χρονών, έστειλε στον άνακριτή του δικαστηρίου του Bourgoin Jallieu (Isere) δύο δάχτυλα του για να προσσελκύση την προσοχή στη περίπτωση του. Ο κ. Scheide κατηγορήθηκε και φυλακίστηκε από τις 27 Σεπτεμβρίου 1979 για απόπειρα άνθρωποκτονίας εκ προθέσεως ενάντια σε δύο όργανα της δημόσιας τάξης, ενώ ασκούσαν τα καθήκοντα τους. Ακρωτηριάστηκε στις 9 Ιανουαρίου 1980 και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Δύο κρατούμενοι έχουν ήδη κάνει το ίδιο για να τραβήξουν τη προσοχή είτε της Σωφρονιστικής Διοίκησης, είτε άπευθείας του ύπουργού δικαιοσύνης. Ο κ. Rierre Locquin έστειλε ένα κομμάτι από τ' αὐτί του, στις 15 του περασμένου Οκτωβρίου, και έπειτα τη γέφυρα των δοντιών στον κ. Alain Peyre Fitte (Υπουργό Δικαιοσύνης).

Le Monde
20-21/1/1980

Διά της Διευθύνσεως τών Δικαστικών Φυλακών Κορυδαλλού ΑΝΑΦΟΡΑ

Συνελήφθην από όργανα της Ασφαλείας Πειραιώς, ύποστάς πολλαπλούς τραυματισμούς διά πυροβόλων όπλων και κακοποίησιν εκ δύο αστυνομικών.

Κατόπιν διημέρου κρατήσεώς μου εις την Ασφάλειαν Πειραιώς, μετεφέρθην εις τας Φυλακάς Κορυδαλλού, όπου ενεκλείσθην εις τό πειθαρχείο. Εκεί δέ παρέμεινα επί 15 ήμέρας, Έν συνεχεία μετεφέρθην εις τας Πειθαρχικάς Φυλακάς Κερκύρας, όπου ενεκλείσθην εκ νέου εις τό πειθαρχείον, άφου υπέστην κουράν και έκακοποιήθην βαναύσως διά μαστιγώματος και διά χτηπύματος μέ κλόμπς. Εις τό πειθαρχείον παρέμεινα επί 8 ήμέρας και έν συνεχεία ενεκλείσθην επ' άόριστον εις κελίον άπομονώσεως. Σημειωτέον ότι καθ' όλον αυτό τό διάστημα έδεχόμην συνεχώς προκλήσεις εκ μέρους τών σωφρονιστικών ύπαλλήλων. Ένώ δέ έπρόκειτο να δικασθώ εις τό τριμελές Πλημμελιοδικείον Πειραιώς, κι ένω υπέβαλλον αίτησιν εις τόν εισάγγελέα Έφετών Κερκύρας διά να διατάξει την μεταγωγήν μου, ούτος ήρνήθη την μεταγωγήν μου μέ τό αίτιολογικόν ότι θεωρούμαι λίαν επικίνδυνος. Οφείλω δέ να άναφέρω ότι τόσον ή αίτησις την όποιαν υπέβαλλον..... όσον και ή άπάντησις του Εισαγγελέως Έφετών κερκύρας εξηφανίσθησαν εκ του άτομικού μου φακέλλου. Διά την ώς άνω περίπτωσιν έχω άναφερθεί εις τόν εισαγγελέα Έφετών Πειραιώς, αριθμός Πρωτοκόλλου Δικ. Φυλ. Κορυδαλλού...

Έν συνεχεία, μετεφέρθην εις τας Δικ. Φυλ. Κορυδαλλού, όπου ενεκλείσθην εκ νέου εις τό πειθαρχείον επί 24ώρου. Αιτήσας άκρόασιν παρά του κυρίου Διευθυντού, έγινα δεκτός και έρώτησα διά να πληροφορηθώ τούς λόγους της κρατήσεώς μου εις τό πειθαρχείον. Ο κύριος Διευθυντής διέταξε την παύσιν του εγκλεισμού μου εις τό πειθαρχείον. Άς σημειωθεί, ότι τόσον άπό προηγούμενον φυλακισίν μου όσον και άπό την τωρινήν, διαθέτω πιστοποιητικά καλής διαγωγής ήτοι:

- 1) εκ τών Φυλακών Αίγινης, αριθμ. Πρωτ.
- 2) Πιστοποιητικόν εκ τών Φυλακών Κερκύρας κατά τό έτος
- 3) εκ τών φυλακών Κορυδαλλού

κατόπιν τῶν ὧσων ἀνωτέρω ἐξέθεσα, αἰτοῦμαι νά πληροφορηθῶ τοὺς λόγους τῆς εἰδικῆς ἐναντίον μου μεταχειρίσεως καθὼς καὶ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα διέταξαν τὴν εἰδικὴν αὐτὴν ἐναντίον μου μεταχειρίσιν, καὶ τὴν μεταγωγὴν μου εἰς τὰς Πειθαρχικὰς Φυλακὰς Κερκύρας.

Ἐν Κορυδαλλῷ

Μετά τιμῆς

(Ἀπεστάλη—Ὑπουργ. Δικαιοσύνης & Εἰσαγγ. Ἐφετῶν Πειραιῶς)

28/6/78

Γεῖά σου! Νοσηλεύομαι στὸ Νοσοκομεῖο κρατουμένων Κορυδαλλοῦ ἀπὸ τὸ Σάββατο. Μὲ ἔπιασε κολικός ἀριστεροῦ νεφροῦ τὴν τρίτη - εἶναι μᾶλλον πέτρα - λίθος.

Στὴν Αἴγινα οἱ γιατροὶ μοῦ φέρθηκαν σάν κρατούμενο καὶ ὄχι σάν Ἀνθρωπο - ἀσθενή. Ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι ἔχουν φύγη ἀπὸ τὸ εἶναι τους καὶ ἔχουν μπῆ γιὰ καλὰ στὸ ρόλο τοῦ «καθημερινοῦ ὑποκριτῆ» ἀντ' ἱστρέφουν τὴν πραγματικότητα καὶ προβάλλουν τὰ ψυχικά τους μικρόβια στὸν ἀσθενή. Καθυστέρησα 5 ἡμέρες στὴν Αἴγινα καὶ διατηρῶμαι μέ παυσίπονες - σπασμολυτικές ἐνέσεις. Στὴν Αἴγινα πῆρα ἓνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου. Ὅλες οἱ προτάσεις ἦταν γεμᾶτες ταπείνωση, προσβολὴ καὶ ἔμμεσο ἐκβιασμό γιὰ «μετάνοια» καὶ Ὑποταγὴ - προσκύνημα. Τὴν λυᾶμαι!

Ἐδῶ στὸ Νοσοκομεῖο κρατουμένων Κορυδαλλοῦ ὁ πόνος τοῦ κολλικοῦ λιγοστεύη ἀπὸ τίς ἐνέσεις ἐνῶ ἄρχισαν νά μοῦ κάνουν ἐξετάσεις. Ὁ πόνος ὁμῶς τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς συνεχῶς μεγαλώνη. Νοιώθω μόνος ὅσο ποτέ ἄλλωτε. Ὁ χῶρος καὶ ὁ χρόνος καὶ οἱ ἄνθρωποι μέσ τοὺς ὁποίους ἔζησα μέ πάντρεψαν μέ τὴν μοναξιά. Ἦταν φορές πού αὐτὴ ἡ μοναξιά ἦταν πηγὴ ὑγείας, εὐφορίας, δημιουργικότητος - γιατί ἐγὼ τὴν εἶχα διαλέξει - προτιμήσῃ. Ἡ μοναξιά μου ἡ τωρινὴ εἶναι καταναγκαστικὴ καὶ ἐκτοξεύεται ἐναντιὰ μου ἀπὸ ὅλους τοὺς μηχανισμούς τῆς Ἐξουσίας. Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἔκανε τὴ δουλειά της στὴ δίκη τῆς 29ης Μᾶη. Ὁ ἀκρωτηριασμός ἐναντίον μου συνεχίζεται μέ βάρβαρο τρόπο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖδες μου (προσπαθοῦν τάχατες νά μέ γλυτώσουν ἀπὸ τί; ἀν διαβάσεις τὸ γράμμα τῆς ἀδελφῆς μου θά καταλάβῃς), συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς πρώην φίλους - συντρόφους (ὑπάρχω σέ προσωπικὴ ἀνυπαρξία σέ σχέσει μ' αὐτοὺς ἀπὸ τίς 4/6), συνεχίζεται ἀπὸ τοὺς δικηγόρους (κάνεις δέν ἐπικοινωνῶνσε ἄμεσα μαζί μου).

Ὁ καταναγκασμός καὶ ἡ προσπάθεια τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς κοινωνικῆς νά μ' ἀκρωτηριάσουν θά ἀδυνατίσουν γιατί θά συναντήσουν τὴν ζωὴ μου σάν ἀποτέλεσμα ὧσων τῶν θετικῶν & ἀρνητικῶν βιωμάτων τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος σάν τὴν ἀτομικὴ δυναμικὴ ἀρνήσεως τῆς ἐξουσίας.

σέ φιλῶ γιάννης

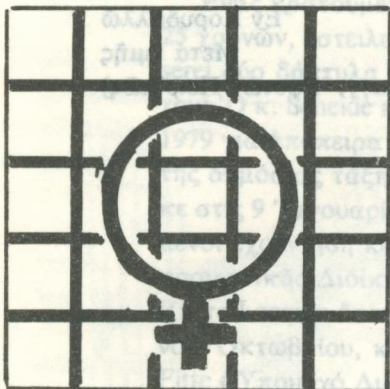
Νοσοκομεῖον Κρατουμένων

Ἅγιος Παῦλος

Κορυδαλλός

Ἐπισκεπτῆριό κάθε Τετάρτη
10-11 τὸ πρωὶ 5-6 τὸ ἀπόγευμα
καὶ Παρασκευὴ 10-11 τὸ πρωί.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Οι γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού είναι φτιαγμένες τό 1972. Τίς αποτελούν τρία κτίρια, πού όμως χρησιμοποιείται μόνο τό ένα γιά τίς κρατούμενες, ένα κτίριο όπου στεγάζονται τά γραφεία καί ένα γιά τό εργοστάσιο. Κάθε ένας από τούς 3 όρόφους έχει 10 κελλιά καί 2 θαλάμους μέ 10-15 άτομα, κουζίνα καί ντουζ.

Έπειδή είναι οί μοναδικές γυναικείες φυλακές στήν Ελλάδα, συγκεντρώνουν όλων τών ειδών τίς καταδίκες. Γιά ναρκωτικά, πορνεία, κλοπές, φόρους, διάφορες απάτες, παραβάσεις Κ.Ο.Κ κλπ. Μεταφράζονται σέ ποινές από μέρες μέχρι ισόβια. Ή Σοφία Κυρίτση είναι ή μοναδική κρατούμενη καταδικασμένη γιά πολιτικό άδίκημα σέ 5 χρόνια. Οί φυλακισμένες είναι περίπου 100. Μεταξύ τους υπάρχουν αρκετές ξένες όλες σχεδόν γιά ναρκωτικά - καί τσιγγάνες μαζί μέ τά μικρά παιδιά τους.

Οί φυλακές είναι καινούργιες καί γι' αυτό περισσότερο «σύγχρονες» από τίς άλλες. Άλλά τά μεγαλύτερα παράθυρα καί οί καθαροί διάδρομοι δέν αλλάζουν τίποτα από τή φύση τής φυλακής. Τό μέ ακρίβεια καθορισμένο ώράριο σου καθορίζει τή ζωή καί ή μοναδική σου επαφή μέ τόν έξω κόσμο περνάει μέσα από τή διπλή σίτα του έπισκεπτηρίου. Οί πόρτες ξεκλειδώνονται στίς 5.30 τό πρωί γιά νά επαναληφθεί ή συνηθισμένη ρουτίνα.

Κάθε μέρα μία κρατούμενη μέ τή σειρά, κάνει τή «Μαρία». Αυτό σημαίνει ότι θά φέρει τό φαγητό καί θά καθαρίσει τούς θαλάμους. Τό γάλα πού μοιράζεται τό πίνουν πολύ λίγες, έξ αίτίας τής άσκημης μυρωδιάς καίγέυσης του, καί επειδή πιστεύουν ότι έχει μέσα «άντικαυλωτικό». Τό φαί είναι άπαίσιο καί ιδίως τό κρέας τής Κυριακής είναι γιά πέταμα. Γι' αυτό οί γυναίκες τό συμπληρώνουν μέ τά τρόφιμα πού τούς φέρνουν στό έπισκεπτήριο ή αγοράζουν απ' τόν μπακάλη τής φυλακής.

Έκείνο πού είναι χαρακτηριστικό στίς γυναικείες φυλακές είναι ή καθαριότητα. Έπικρατεί μία ύστερία καθαριότητα. 'Ο πίο σπουδαίος λόγος γι' αυτό είναι τό ότι δέν ξέρεις τί νά κάνεις γιά νά περάσει ή ώρα σου. Πολλά κελλιά - ιδίως τών βαρupoινίτισσων - είναι διαμορφωμένα σέ μικρά διαμερίσματα, προσπαθώντας έτσι νά μετατρέψουν τό περιβάλλον σέ πίο φιλικό καί οικείο.

Οί κρατούμενες γιά νά περάσει ή ώρα τους φτιάχνουν κεντήματα καί πλεκτά. 'Οποιοδήποτε έργοχειρο κάνεις μέσα στή φυλακή, φορολογείται όταν τό βγάζεις έξω. Οί πίο φτωχές κρατούμενες κάνουν διάφορα έργόχειρα ή πλένουν τά ρούχα τών άλλων καί αμοίβονται γι' αυτό μέ τρόφιμα, γιατί τά χρήματα είναι άπαγορευμένα.

Περιοδικά όπως τό POMANTZO, BENTETA, ΤΡΑΣΤ κ.ά. δίνουν καί παίρνουν μέσα στή φυλακή. Γιά τίς περισσότερες δέ γυναίκες αποτελούν καί τά μοναδικά άναγνώσματα. Τά βιβλία λογοκρίνονται από τήν διευθύντρια καί έτσι δέν επιτρέπουν βιβλία μέ «κομματικό» ή «έξτρεμιστικό» περιεχόμενο.

Πρωί καί άπόγευμα άνοίγει τό προαύλιο, προσφέροντά σου μία άυταπάτη έλευθερίας. Άλλά ό μικρός χώρος, ή ψηλή 5-6 μ. μάντρα καί οί φύλακες σου τήν διαλύουν. Γι' αυτό στό προαύλιο βγαίνουν πολύ λίγες γυναίκες.

Τό έπισκεπτήριο γιά τίς δικασμένες είναι μία φορά τήν εβδομάδα ενώ γιά τίς ύπόδικες σχεδόν κάθε μέρα. Είναι ένα σπάσιμο τής ρουτίνας καί έξ άλλου ή μόνη έπικοινωνία μέ τόν έξω κόσμος. Οί κρατούμενες αρχίζουν νά έτοιμάζονται μία ώρα πίο πριν γι' αυτό. Ντύνονται, φτιάχνονται, βάφονται. Μπορείς νά μιλήσεις μέ τούς δικούς σου 1 τέταρτο περίπου.

Μεταξύ τών φυλακισμένων δέν ύπάχει άλληλεγγύη καί συντροφικότητα άπέναντι στίς καταπιεστικές συνθήκες φυλάκισης. Τό κουτσομπολιό δίνει καί παίρνει καί ή κάθε μία ενδιαφέρεται μόνο γιά τόν έαυτό της. Γιά τήν πίο μικρή τους διαφορά κάνουν άναφορά στήν διευθύντρια. Τό κάρφωμα είναι συχνό καί γι' αυτό ή καχυποψία μεγάλη. Τά σπασμένα νεύρα έξ άλλου βοηθούν στό νά γίνονται καθημερινά καυγάδες.

Ή συντριπτική πλειοψηφία παίρνει πολλά χάπια ήρεμιστικά. 'Ο ύπνος είναι τό μεγάλο πρόβλημα. Χάπια όλων τών ειδών, από έλαφριά μέχρι βαριά ήρεμιστικά, χορηγούνται από τόν ψυχίατρο χωρίς δισταγμό καί σέ μεγάλες ποσότητες. Είναι πολλές

πού πίνουν 10-15 χάπια τη μέρα, χωρίς παρ' όλ' αυτό να καταφέρνουν να έχουν καλό ύπνο.

Κάθε Κυριακή έχει έκκλησιασμό και μετά κήρυγμα από διάφορες «φιλόανθρωπες κυρίες». Τό κήρυγμα είναι γραμμένο σε μαγνητόφωνο. 'Ο έκκλησιασμός δέν είναι τυπικά υποχρεωτικός. 'Αλλά πηγαίνουν οί περισσότερες γιατί αυτό παίζει ρόλο στη διαγωγή πού σου γράφει ή διευθύντρια. "Έτσι βλέπεις στην έκκλησία πού κάνουν θεαματικές μετανοίες και κλαίνε, γοερά, μετανοιώνοντας τάχα γι' αυτό πού έκαναν. Τόν ίδιο ρόλο παίζει και τό σχολείο γιά τίς αγράμματες. Δέν είναι υποχρεωτικό, αλλά πηγαίνουν γιά νά δείξουν καλή διαγωγή, πράγμα πού θά τούς χρειαστεί σε περίπτωση αίτησης γιά χάρη.

Κάθε Πέμπτη έρχονται κυρίες χριστιανικών οργανώσεων γιά νά σε πείσουν ότι ό Χριστός πρέπει νά γίνει ή μόνη σου έλπίδα και ότι πρέπει νά εγκαταλείψεις τήν άμαρτωλή ζωή και νά ξαναγυρίσεις στόν ίδιο δρόμο. Τά λόγια τους δέν έχουν βέβαια άπήχηση, αλλά τίς άκούν όταν καταλαβαίνουν ότι μπορούν νά έχουν όφέλη άπ' αυτές. Γενικά τό θρησκευτικό αίσθημα είναι ψεύτικο και υποκριτικό.

"Όταν έχεις ποινή πάνω άπό 6 μήνες μπορείς νά τή λιγοστέψεις δουλεύοντας. 'Υπάρχει ένα έργοστάσιο κατασκευής χαλιών του 'Υπ. Κοινωνικής Πρόνοιας και άλλο ένα, όπου φιάχνεται ό ίματισμός όλων των φυλακών. Κουβέρτες, παντελόνια,

πουκάμισα, στολές κλπ. 'Ο μισθός είναι συμβολικός αλλά σου μειώνονται μέχρι 8 μέρες τό μήνα άπό τήν ποινή σου ανάλογα μέ τή δουλειά πού κάνεις. Δουλεύουν επίσης στά μαγειρεία και σάν καθαρίστριες.

Οί σχέσεις μέ τίς δεσμοφύλακες είναι ήρεμες. Αυτές είναι υπάλληλοι του 'Υπουργείου Δικαιοσύνης πού ειδικεύονται μέ ειδικά σεμινάρια. Οί νέες καρατούμενες τίς μισούν; ένών οί μεγαλύτερες προσπαθούν νά έχουν καλές σχέσεις μαζί τους.

Δέν λείπουν βέβαια άπί τίς γυναίκες φυλακές και οί πράξεις αντίστασης. "Όπως εκείνη τή φορά πού οί κρατούμενες ένός όλοκλήρου όρόφου άρνήθηκαν νά μπούν στα κελιά τους έπειδή μία συγκατούμενή τους τιμωρήθηκε άδικα. Τά κοψίματα των χεριών επίσης δέν είναι σπάνιο φαινόμενο, ιδίως μεταξύ των ανήλικων κοριτσιών.

Διευθύντρια των φυλακών είναι ή Πάυλινα Σαβόγλου, ή όποία έχει εφαρμόσει αυθαίρετα ένα δικό της Σωφρονιστικό Κώδικα. Λογοκρίνει ότι βιβλία θέλει και άπαγορεύει άκόμη και αναφορές φυλακισμένων νά δοθούν έξω άπό τήν φυλακή. 'Υπάρχουν πληροφορίες δέ ότι προετοιμάζεται ή λειτουργία ψυχιατρικής πτέρυγας μέσα στό συγκρότημα των φυλακών. Μ' αυτό τόν τρόπο προσπαθούν νά θάψουν και τήν πιό μικρή φωνή διαμαρτυρίας και νά περιορίσουν τήν δυνατότητα πληροφόρησης σχετικά μέ τίς συνθήκες ζωής των φυλακισμένων γυναικών.

Κάνε κάτι,

μή κάθεσαι ρεμβάζοντας τούς άσπρους τοίχους και τά κάγκελα.

Μπλοκάρισες τό μυαλό σου μέσα τους

Δέν μοιάζεις μέ πρόβατο, ούτε μέ θηρίο άνήμερο,

Δέν χρειάζεσαι κλουβί, μαντρί,

Τήν έλευθερία χρειάζεσαι.

Πού είναι αυτή;

Είναι εδώ και κεί γυρίζοντας.

Είναι μία χίμαιρα, τή μία στιγμή,

Και μία αλήθεια τήν άλλη.

Πιάστη γερά άπ' τά μαλλιά

Και κράτησέ τη όσο μπορείς.

Κι' όταν τήν δής φωναξέ της κατάμουτρα.

Δέν σε πιστεύω πιά.

Δέν είσαι θεά, είσαι ένα τίποτα.

'Ελευθερία είσαι τώρα πιά άδελφή τής καταπίεσης.

Ζήτησες βοήθεια, βοήθεια, βοήθεια,
 'Η κραυγή σου έσκισε πυκνά νυχτερινά σκοτάδια.
 'Ότοασπίδες φόρεσαν όλοι τώρα, κορόιδο.
 Τίς μοιράζουν άβέρτα τώρα
 Στά ύπουργεία, στους δρόμους, στά σχολεία καί στά πάρκα άκόμα.
 Φώναζες ξανά πιό δυνατά,
 Μά τώρα φτιάξαν τά ντουβάρια πιό γερά,
 'Ενίσχυσαν την μόνωση, την τελειοποίησαν.
 Τώρα ή κραυγή σου δέν ακούγεται πιά.
 Μετατρέπεται καί φτάνει πρός τά έξω
 Σάν μουσική από χαρούμενα ρόζ πάρτυ γεννεθλίων.
 Μά έσύ κλαίς.
 Δέν θά σ' ακούσει κανείς, πάρτο απόφαση.
 Μόνο έγώ σέ νοιώθω, γιατί έγώ είμαι ή κραυγή σου.
 Φτάνει αυτό; Τεράστια έρωτηματικά τά δύο σου μάτια.
 ΟΧΙ! 'Αλλά πήρα ήδη τό σήμα σου.
 Μήν κραυγάζεις άλλο. Φτάνει ως έδώ.
 Κάτι αρχίζει καί σπάει την μόνωση. Μιά μικρή όπή.
 Φτάνει γιά την αρχή. Μήν φωνάζεις άλλο σου είπα.
 Σκέψου, σκέψου δυνατά τώρα πού ξέρεις πώς κάποιος σέ ακούει.
 "Οχι χίμαιρες τώρα πιά. Σιγά - σιγά. Κάτι θά γίνει.
 "Οχι πειραματόζωα σέ κρατικά ψυχιατρεία.
 "Οχι άνήμερα θεριά σέ κρατικές φυλακές.
 'Η μόνωση θά σπάσει. Χάλασε ήδη.
 Την φτιάζανε άνίδεοι τεχνίτες.

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ο πρώτος ιδεολογικός ρόλος της πειθαρχικής φυλακής είναι στο να τραβάει μία καθαρή διαχωριστική γραμμή μεταξύ των κρατούμενων σ' εκείνους που μπορούν να «διορθωθούν» και σ' εκείνους που δεν μπορούν. Ο διαχωρισμός είναι απαραίτητος για την εξουσία γιατί έδω τίγεται ή ίδια ή ουσία του νομικού και σωφρονιστικού συστήματος. Ο πολιτικός κρατούμενος, ο πολιτικοποιημένος ποινικός ή ο ποινικός που αντιστέκεται είναι αυτοί που αρνιούνται την ουσία του αναμορφωτικού συστήματος. Γι' αυτό δεν έχουν καμία θέση μέσα σ' αυτό και πρέπει να εξοντωθούν ψυχικά ή σωματικά. Τό που ανήκει απ' τις δύο κατηγορίες κάθε κρατούμενος τό καθορίζει ή ίδια ή σωφρονιστική ύπηρεσία, δηλαδή τό προσωπικό των φυλακών.

Κατά δεύτερο λόγο, έκτός από τό κανονικό δικαστήριο που επέβαλε την πρώτη ποινή, έχουμε ένα δεύτερο, διαρκές, καθημερινό που παρακολουθεί πώς τό άτομο συμπεριφέρεται στίς προκλήσεις, ταπεινώσεις, στερήσεις, αδικίες και τόν άπειλεί καθημερινά μέ τό χειρότερο: τίς πειθαρχικές φυλακές. Πρόκειται για ένα όλόκληρο δίχτυ της άράχνης που αποτελείται από τούς φύλακες, τίς εκθέσεις του διευθυντή, του παπά, την γνώμη που έχουν οι διάφορες κλίκες ραδιούργων και ρουφιάνων. Έτσι περνάει ή ποινή του κρατούμενου μέσα σ' ένα κλίμα παγίδων, έκβιασμών και κυρίως φόβου. Αυτό είναι τό βασικό όπλο του σωφρονιστικού συστήματος για να πετύχει την άρνηση της προσωπικότητας του κρατούμενου που πρέπει να δεχτεί τά πάντα για να έπιζήσει. Έτσι έχουμε τό κακό παράδειγμα «πρός άποφυγήν» και την παραδειγματική τιμωρία των άσωφρόνιστων που είναι αναγκαία για να κάθεται φρόνιμα τό σύνολο των κρατούμενων. Οί «άσωφρόνιστοι» κι αν δεν υπάρχουν πρέπει να έφευρεθούν και να εκμηδενιστούν.

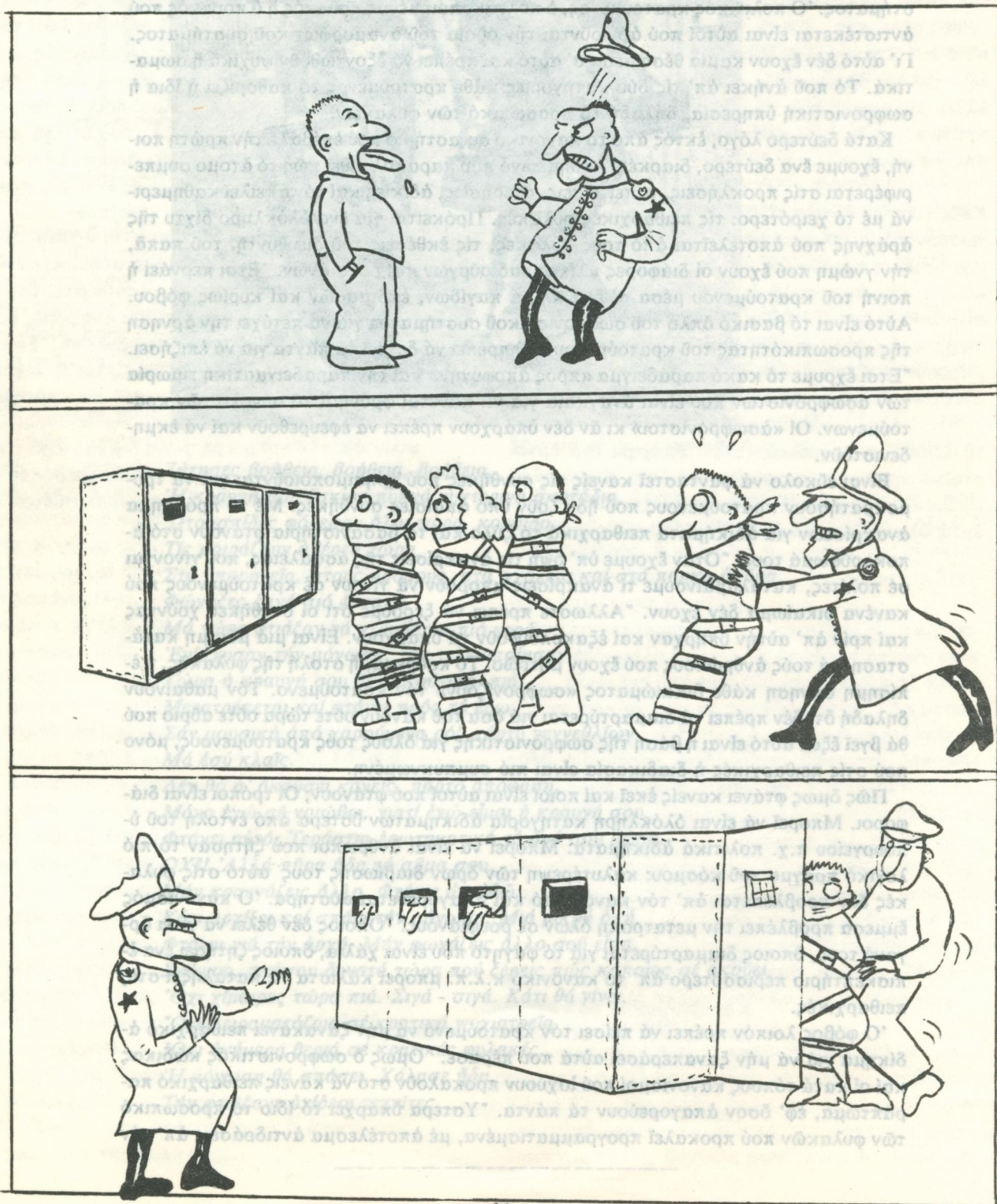
Είναι εύκολο να φανταστεί κανείς τίς συνθήκες που χρησιμοποιούνται για να τρομοκρατήσουν κρατούμενους που ήδη ζούν υπό άπαίσιες συνθήκες. Μέ τό πρόσχημα ανακρίσεων για άδικήματα πειθαρχικά τό ξύλο και τά βασανιστήρια φτάνουν στο άποκορύφωμά τους. "Όταν έχουμε ύπ' όψη τίς ανακρίσεις της ασφάλειας, που γίνονται σέ πολίτες, καταλαβαίνουμε τί ανακρίσεις μπορούν να γίνουν σέ κρατούμενους που κανένα δικαίωμα δεν έχουν. Άλλωστε πρέπει να ξέρουμε ότι οί συνθήκες χούντας και πριν απ' αυτήν ύπήρχαν και έξακολουθούν να υπάρχουν. Είναι μία μόμιμη κατάσταση για τούς ανθρώπους που έχουν μητρώο. Τό κούρεμα, ή στολή της φυλακής, ή έπίσημη άρνηση κάθε δικαιώματος «σωφρονίζούν» τόν κρατούμενο. Τόν μαθαίνουν δηλαδή ότι δεν πρέπει να διαμαρτύρεται για όσα του κάνουν ούτε τώρα ούτε αύριο που θά βγει έξω: αυτό είναι ή βάση της σωφρονιστικής για όλους τούς κρατούμενους, μόνο που στίς πειθαρχικές ή διαδικασία είναι πιο συμπυκνωμένη.

Πώς όμως φτάνει κανείς εκεί και ποιοί είναι αυτοί που φτάνουν; Οί τρόποι είναι διάφοροι. Μπορεί να είναι όλόκληρη κατηγορία άδικημάτων ύστερα από έντολή του ύπουργείου π.χ. πολιτικά άδικήματα. Μπορεί να είναι άνθρωποι που ζήτησαν τό πιο λογικό πρᾶγμα του κόσμου: καλύτερηση των όρων διαβίωσης τους' αυτό στίς φυλακές δεν προβλέπεται απ' τόν κανονισμό και άπαγορεύεται αυστηρά. Ο κανονισμός έμμεσα προβλέπει την μετατροπή όλων σέ ρουφιάνους. "Όποιος δεν θέλει να γίνει όργανό τους, όποιος διαμαρτύρεται για τό φαγητό που είναι χάλια, όποιος ζητήσει ένα έπισκεπτήριο περισσότερο απ' τό κανονικό κ.λ.π. μπορεί κάλιστα να καταλήξει στίς πειθαρχικές.

Ο φόβος λοιπόν πρέπει να πείσει τόν κρατούμενο να μήν ξανακάνει πειθαρχικό άδίκημα για να μήν ξαναπεράσει αυτά που πέρασε. "Όμως ό σωφρονιστικός κώδικας και οί κατά τόπους κανονισμοί που ισχύουν προκαλούν στο να κάνεις πειθαρχικό παράπτωμα, έφ' όσον άπαγορεύουν τά πάντα. Έστερα ύπάρχει τό ίδιο τό προσωπικό των φυλακών που προκαλεί προγραμματισμένα, μέ αποτέλεσμα αντιδράσεις απ' την

μεριά τῶν κρατούμενων καί φυσικά παραπτώματα. "Έχουμε δηλαδή πειθαρχικές ποινές σέ άτομα πού έχουν προκληθεῖ νά κάνουν κάτι ὥστε νά «σωφρονιστοῦν» μετά.

Εἶναι φυσικό ὅτι ὁποιοσδήποτε ἀναγκαστεῖ νά ἀντιδράσει καί νά περάσει μετά τέτοια μαρτύρια ἐν ὀνόματι τοῦ καλοῦ του, παύει πιά νά καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται. Πράγματι ὅσοι περνοῦν ἀπ' τῆς πειθαρχικῆς βγαίνουν χειρότεροι ἀπ' ὅτι μπαίνουν. Οἱ ἱκανότητές τους νά ἀναδιοργανωθοῦν μετά τήν ἀποφυλάκιση ἐξαφανίζονται. Τά κατάλοιπα ἀπό τίς ταλαιπωρίες τούς ἐμποδίζουν σέ ὅλα. Καταθλιπτικές καταστάσεις, μελαγχολία, ψυχώσεις, νευρώσεις, ἀγχη, ὀργανικές βλάβες εἶναι οἱ πιά συνηθισμένες συνέπειες.

ΣΤΗ ΚΕΡΚΥΡΑ

..Έν πάσει περιπτώσει τό σύστημα πού έπικρατοῦσε μέσα στήν φυλακή τῆς Κέρκυρας ἀπό τήν στιγμή πού μπήκα θά ἔλεγα ὅτι ἦταν ἀλλοπρόσαλο πέραν τῆς λογικῆς, ἐνῶ αὐτό δέν συνέβαινε σέ ἄλλες φυλακές, στίς ὁποῖες εἶχα πάει ὅπως στήν Χαλκίδα, στήν Αἴγινα, στίς φυλακές ἀνηλίκων Βουλιαγμένης, στήν Πάτρα.

Γιά νά σᾶς δώσω νά καταλάβετε καλύτερα, ἦταν μιά μικρή ομάδα κρατούμενων, τά ὀνόματά τους Σταυρόπουλος, Ἑμμανουήλ Δημητριάδης, Νίκος Σαμαρᾶς καί Χαλκιᾶς, πού συμπεριφέρονταν καθημερινά μέ ἐχθρικό τρόπο στούς κρατούμενους ἀλλά καί στούς ὑπάλληλους. Ἡ ὑπηρεσία ἔδειχνε ἀδιαφορία χωρίς καμιά ἀντίδραση, τά δεχόταν ὅλα αὐτά λές καί ἦταν συνενοημένη μέ αὐτούς τούς κρατούμενους.

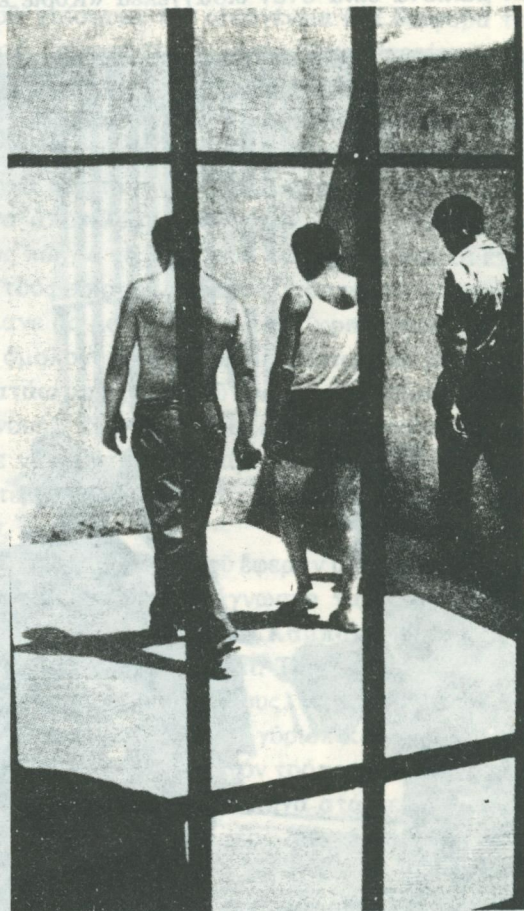
Ἐκεῖνοι λοιπόν φώναζαν καθημερινά ὅτι δέν φοβούνται κανέναν, ἀπειλοῦσαν ὅτι θά σκοτώσουν, ὅτι θά μαχαιρώσουν, ὅτι δέν λογαριάζουν τήν ὑπηρεσία. Μάλιστα ἔκλεβαν τό φαγητό τῶν κρατούμενων, ἔπαιρναν τίς μερίδες κι ἂν κάποιος κρατούμενος ἤθελε νά διαμαρτυρηθεῖ ὅτι ἡ ὑπηρεσία δέν δίνει ἐπαρκές φαγητό, ἐκεῖνοι ἐπενέβαιναν κι ἔλεγαν ὅτι τό φαγητό εἶναι καλό καί νά μήν ἀνακατεῦεται κανεῖς, σ' ὅποιον ἀρέσει νά τό φάει καί σ' ὅποιον δέν ἀρέσει νά μήν τό φάει. Ἐνῶ ἐκεῖνοι ἀπολάμβαναν ἰδιαίτερες μερίδες σέ ἰδιαίτερο καζάνι. Εἶχαν ἰδιαίτερες συνομιλίες καθημερινῶς μέ τόν ἀρχιφύλακα, τόν διευθυντή, τόν γραμματέα τῆς φυλακῆς κι ἔδειχνε ὅτι αὐτοί διεύθυναν τήν φυλακή παρά τό προσωπικό. Ἦταν καταφανές πλέον ὅτι εἶχαν συνενοηθεῖ μέ τήν ὑπηρεσία τῆς φυλακῆς καί γι' αὐτό ὁ ἀρχιφύλακας κι ὁ διευθυντής δέν τοῦς ἐνοχλοῦσαν καθόλου, ἐνῶ ἀντίθετα οἱ φύλακες δέν ἤξεραν τίποτα κι ἦταν πάντα φοβισμένοι.

Τά ναρκωτικά ἐξ ἄλλου κυκλοφοροῦσαν ἐλεύθερα ὅπως καί μαχαίρια κι ὅπωςδῆποτε αὐτά τά ἔφερνε ἡ ἴδια ἡ ὑπηρεσία, διαφορετικά πῶς μπορούσαν νά τά βάλουν μέσα στήν φυλακή. Λέγαν ὅτι τά φέρνανε ἐπισκέπτες, ἀλλά ὅταν ἔρχεται ὁ ἐπισκέπτης τοῦ γίνεται ἔρευνα καί στά πράγματα πού φέρνει, ἀλλά καί τήν στιγμή τῆς ἐπισκέψεως ὑπάρχει ἕνας ἰδιαίτερος χῶρος, στόν ὁποῖο δέν μπορεῖ νά ἔρθει σ' ἐπαφή ὁ κρατούμενος μέ τόν ἐπισκέπτη, διότι ὑπάρχει διπλή σίτα καί ἐκτός αὐτοῦ τήν ὥρα τῆς ἐπισκέψεως βρίσκεται κάποιος φύλακας στόν ἰδιαίτερο χῶρο καί παρακολουθεῖ τήν συζήτηση καί τίς κινήσεις τῶν ἀτόμων πού βρίσκονται ἐκεῖ μέσα.

Αὐτά πού λέω εἶναι ὑπεύθυνα διότι ἔχω προσωπι-

κή ἐμπειρία, ἐφόσον ἐρχόταν ἕνας ὑπάλληλος καί μοῦ ἔλεγε θά σοῦ φέρω ἕνα μαχαίρι, δώσε μου χίλιες δραχμές καί ὄντως τό ἔφερνε.

Παρ' ὅλο πού οἱ κρατούμενοι πού ἀνάφερα δέν μέ ἐνόχλησαν προσωπικά ποτέ, παρ' ὅλο πού ἦρθα σέ ρήξη ἀρκετές φορές, αὐτή ἡ κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε στίς φυλακές μ' ἐνόχλησε καί γι' αὐτό τόν λόγο ἔφυγα καί πῆγα στό ψυχιατρεῖο γιά ἐνάμισυ μήνα. Μετά ξαναγύρισα στήν φυλακή

Στίς 24 Ἰουνίου ξημερώνοντας ἄκουσα ἀπ' τό κελί μου φασαρία. Βγαίνοντας στό παράθυρο νά δῶ τί συμβαίνει ἀντίκρυσά ὅλους τούς φύλακες μαζί μέ χωροφύλακες τῆς ἐξωτερικῆς φρουρᾶς νά κρατᾶνε ὅλοι γκλόμπς, ρόπαλα, πυροσβεστήρες καί νά φωνάζουν νά βγοῦν ὅλοι οἱ κρατούμενοι ἕνας-ἕνας ἔξω ἀπό τά κελιά τους. Ἡ ομάδα κρατούμενων πού ἀνάφερα εἶχαν βάλει ἀμπάρες πίσω ἀπ' τίς πόρτες τους καί δέν ἀνοίγανε μέ τίποτα.

Ἦρθαν στό κελί μου μαζί κι ὁ εἰσαγγελέας. Μοῦ εἶπαν «Θ' ἀνοίξεις τήν πόρτα;». Τούς ἀπάντησα «Πολύ εὐχαρίστως, γιατί νά μήν ἀνοίξω; δέν ὑπάρχει λόγος». Μοῦ λένε «Ἄνοιξε τήν πόρτα καί ἀπομακρύνσου νά σέ βλέπουμε». Ἄνοιξα τήν πόρτα καί ἀπομακρύνθηκα λίγο. Ἦρθαν αὐτοί μου ἐβαλαν χειροπέδες κι ἀμέσως ἄρχισαν νά βρίζουν «Τώρα θά δεῖς τί θά πάθεις». Μπήκαν μέσα κι ἄρχισαν νά ἐρευνοῦν τά πράγματά μου. Εἶχα κάτι μπουκάλια μέ νερό, πέταξαν τό νερό καί κατόπιν ἐρευνώντας τά διάφορα εἶδη ρουχισμοῦ μου παντελόνια, σακάκια, μπλουζες τά πέταγαν κάτω στά νερά καί τά πάταγαν. Καί συγκεκριμένα μερικοί φύλακες, προφασιζόμενοι ὅτι ἐρευνοῦν μήπως ἔχω ναρκωτικά, ἔσκιζαν τά πέτα ἀπ' τά σακάκια, τά παντελόνια καί μάλιστα εἶπα στόν εἰσαγγελέα «Κύριε εἰ-

σαγγελέα, τί κατάσταση εἶναι αὐτή, γιατί γίνεται αὐτό;». Μοῦ ἀπαντάει «Ἔτσι θέλουμε». Λέω «Πολύ ὥραϊα, νά κάνετε ἐρευνα, ἀλλά τά ρούχα γιατί τά ποδοπατᾶνε καί τά σκίζουνε;». Μοῦ λέει «Ἐσένα δέν σοῦ πέφτει λόγος καί κᾶτσε ἐκεῖ φρόνιμος ὅπως εἶσαι κι ἀργότερα θά δεῖς κι ἄλλα πράγματα πού δέν τά φαντάζεσαι αὐτή τή στιγμή». Ἦρθε ἕνας φύλακας κρατώντας ἕνα πουκάμισό μου στό χέρι καί μοῦ λέει «Ἐσύ ρέ μάγκα βρίσκεσαι μέσ στη φυλακή καί περνᾶς καλύτερα ἀπό μᾶς πού εἴμαστε ἔξω. Ἐμεῖς περιμένουμε κάθε χρόνο νά πάρουμε ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ἐνῶ ἐσύ βρίσκεσαι στη φυλακή κι ἔχεις καί τά παπούτσια σου καί τά ρούχα σου, τά ἔχεις ὅλα. Δηλαδή τί παριστάνεις ἐσύ, τόν ἐξυπνο; Ἡ θᾶσαι φυλακή ἢ δέν θᾶσαι». Κι ἔπιασε τό πουκάμισό μου καί τῶσकिσε.

Κατόπιν αὐτοῦ μέ κατέβασαν στό προαύλιο τῆς ἀκτίνας μου -βρισκόμουν στήν ἀκτίνα Ε- γιά νά μήν βλέπω τί γίνεται ἐπάνω στά κελιά. Ἀφοῦ τέλειωσαν τήν ἐρευνα, μέ πήραν συνοδεία πολλοί φύλακες μαζί κι ἐνῶ μερικοί μέ χτυποῦσαν μέ γκλόμπς στήν πλάτη, μέ πήγανε στήν ἀπομονωτική ἀκτίνα Ι. Στήν ἐκεῖ ἀκτίνα κάθησα περίπου 20 μέρες χωρίς νά μέ βγάζουν στό προαύλιο καθόλου. Μόνο ἐρχόντουσαν τό μεσημέρι μοῦ ἀνοίγανε τό κελί, μοῦ δίνανε τό φαγητό καί τό ἀπόγευμα τό ἴδιο. Ὑἔξω δέν μ' ἐβγαζαν καθόλου κι ἄρχισαν τίς ἀπειλές «Τώρα θά δεῖς τί θά πάθεις, θά σᾶς σκοτώσουμε ὅλους, θά σᾶς κάνουμε, θά σᾶς φτιάξουμε» καί πολλά ἄλλα, τά ὁποῖα αὐτή τή στιγμή δέν θυμᾶμαι, ἀλλά οὔτε καί μπορῶ νά τά πῶ μέ τόν χυδαῖο τρόπο πού τά ἔλεγαν αὐτοί.

Στήν ἴδια ἀκτίνα βρισκόντουσαν κι ἄλλα ἄτομα, ὅπως Γιώργος Ἀποστολόπουλος, Χρήστος Τζαμαλῆς, Καρακώστας, Λάμπρος Τσάρας, Πλέσσας καί πολλοί ἄλλοι πού δέν τούς θυμᾶμαι καί συμπεριφερόντουσαν σέ ὅλους μας μέ τόν ἴδιο τρόπο. Μάλιστα πολλούς ἀπ' αὐτούς τούς χτυποῦσαν μέ τά γκλόμπς καί τούς λέγανε διάφορα «Γρήγορα πᾶρτε τό φαγητό, γρήγορα μπᾶτε στά κελιά σας, κολόπαιδα, θά σᾶς γαμήσουμε τώρα πού βρήκαμε τήν εὐκαιρία ...»

Ἀφοῦ πέρασαν 20 μέρες περίπου ἦρθαν ἕνα μεσημέρι καί μοῦ εἶπαν νά βγῶ ἔξω ἀπ' τό κελί μου. Βγήκα καί μέ ὁδήγησαν στό Ἀρχιφυλακεῖο. Ἦταν ἀρχιφυλακεῶν ὁ Καμπάνας. Ἐκεῖνος εἶπε «Πᾶρτε τον ἀπό δῶ, ξέρετε πού θά τόν πᾶτε». Μέ πήραν καί μέ πήγανε στήν ἀκτίνα Β, μέσα στήν ὁποία συνάντησα τόν ἀρχιφύλακα Ζέρβα. Τόν ρώτησα γιατί μέ πήγαν σ' αὐτή τήν ἀκτίνα χωρίς νά πάρω τά πράγματά μου καί μοῦ λέει «Δέν ξέρεις;». Τοῦ ἀπάντησα ὅχι κι ἐκεῖνος μοῦ λέει «Καλά τότε θά τά πεῖς μέ διαφορετικό τρόπο, ἀφοῦ δέν θέλεις νά τά πεῖς μόνος σου».

Μ' ἔβαλαν σ' ἕνα κελί πού ἦταν τελείως ἄδειο. Μέ ξαναρώτησε ὁ ἀρχιφύλακας Ζέρβας «Θά μιλήσεις, θά μᾶς τά πεῖς;». Τοῦ λέω «Δέν γνωρίζω, τί ἀκριβῶς θέλετε νά σᾶς πῶ;». Λέει «Αὐτά πού ξέρεις». Λέω «Τί ἀκριβῶς, δέν ξέρω τίποτα». Μοῦ λέει «Καλά». Καί μπήκαν ἐκεῖνη τήν στιγμή γύρω στούς ἐπτά φύλακες καί ἄρχισαν νά μέ χτυποῦν ἄλλοι μέ κλωτσιές, ἄλλοι μέ μπουνιές, ὅσπου μέ ἄφησαν λιπόθυμο κάτω στό πάτωμα. Μέ συνέφεραν μέ λίγο νερό κι ἐκεῖνη τή στιγμή μπήκε κι ὁ ἀρχιφύλακας Καμπάνας. Τούς ρώτησε τί ἔγινε κι ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν ὅτι κάνω τό σκληρό καρύδι. Ἦρθε ἐκεῖνος μ' ἐπιασε ἀπ' τά μαλλιά κι ἄρχισε νά μοῦ χτυπάει τό κεφάλι στόν τοῖχο. Ἦρθε κι ὁ Καμπάνας κι ἐφ' ὅσον πέσανε κι οἱ ἄλλοι φύλακες πάνω

μου, μέ ξάπλωσαν κάτω κι ἀνέβηκε ὁ Καμπάνας μαζί μέ τόν Ζέρβα πάνω στό σῶμα μου κι ἄρχισαν νά χοροπηδᾶνε πάνω στήν κοιλιά μου, στόν λαιμό μου -ὁ λαιμός μου μάλιστα εἶχε γίνει κατακόκκινος, μέ πάταγε ὁ Καμπάνας καί μοῦλεγε θά σέ πνίξω. Μέ πάταγαν στά πόδια, πηδάγανε πάνω στά πόδια μου καί διάφορα ἄλλα. Ἀφοῦ πέρασε κάμποση ὥρα καί ἀποκοιμήθηκα, μέ ἄφησαν καί μοῦ εἶπαν ὅτι θά ἐπιστρέψουν. Μόλις ἐφυγαν ἦταν πιασμένο ὅλο μου τό σῶμα. Σηκώθηκα σιγά - σιγά καί βρήκα κομάτια ἀπό τίς σόλες τῶν παπουτσιῶν πού μέ χτυποῦσαν, εἶχανε φύγει τά κομμάτια. Ἦρθαν πάλι μετά ἀπό δύο ὥρες. Ἀρχισαν πάλι νά μέ χτυπᾶνε, νά μέ βρίζουνε: Κωλόπαιδο, γαμημένε, θά σοῦ χαίσουμε τήν οἰκογένεια καί διάφορα τέτοια. Αὐτό συνεχίστηκε ἐπὶ δέκα περίπου μέρες.

Στό διάστημα αὐτό μοῦ ζητοῦσαν νά τούς πῶ πού ἔχω κρυμένα μαχαίρια καί πού ἔχει ἀφήσει ὁ Κεχαΐδης τό δικό του μαχαίρι κι ἐκεῖ βρῖσκανε πρόφαση γιά νά μέ χτυπᾶνε. Ἀφοῦ εἶδαν ὅτι δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα, ἄρχισαν νά μέ χτυπᾶνε γιά νά τούς πῶ γιά τά δικά μου μαχαίρια - πού τά ἔχω. Ἐγώ τούς εἶπα ὅτι οὐδέποτε κρατοῦσα μαχαίρι κι ἂν θέλανε ἄς μοῦ φέρνανε ἕναν κρατούμενο, ὁ ὁποῖος νά ὁμολογήσει ὅτι μέ εἶδε ἔστω καί μιά φορά νά κρατᾶ μαχαίρι. Μοῦ ἔφεραν τόν Δημητριάδη Ἐμμανουήλ, ὁ ὁποῖος ὁμολόγησε μπροστά μου ὅτι μέ εἶδε νά κρατᾶ μαχαίρι καί νά τό παραδώσω γιά νά τελειώνει αὐτή ἡ ἱστορία. Ἐγώ καί πάλι ἀρνήθηκα.

Ὅποτε μιά μέρα μοῦ ἔφεραν μέσ στό κελί μου κάποιον μέ πολιτικά, ἄγνωστο γιά μένα πρόσωπο. Ρώτησε τόν ἀρχιφύλακα Καμπάνα «Αὐτός εἶναι;» κι ἐκεῖνος ἀπάντησε ναί. Τότε ὁ ἄγνωστος ἄρχισε νά μοῦ πιάνει τούς ὤμους, νά μοῦ πασπατεύει τά μπράτσα καί στό τέλος γύρισε καί εἶπε στόν Καμπάνα «Καλά, ἔχω ἐγώ τόν τρόπο νά τόν κάνω νά μιλήσει». Τήν ἄλλη μέρα πήγα στά πειθαρχεῖα.

Πρὶν ὅμως σᾶς ἀναφέρω γιά τά πειθαρχεῖα, θά ἡθελα νά σᾶς πῶ ὅτι τό διάστημα τό ὁποῖο βρισκόμουν στήν ἀκτίνα Β φέρνανε σχεδόν καθημερινά, μέρα παρά μέρα, μεταγωγές ἀργά τήν νύχτα. Ἀκουγα καθημερινά οὐρλιαχτά κρατουμένων, φωνές, διότι μέ τό μπάσιμο πού τούς κάνανε μέσα τούς γδύνανε, τούς κουρεῦνανε κι ἄρχιζαν νά τούς ξυλοφορτώνουν ὅλοι μαζί οἱ φύλακες καί νά φωνάζουν. Πολλές φορές εὐχήθηκα νά ἦμουν ἐγώ στήν θέση τους, νά τρώω ἐγώ τό ξύλο, παρά νά ἀκούω αὐτές τίς φωνές τῶν κρατούμενων. Μάλιστα ἕνα βράδυ ἀκουσα πού λέγανε «Παραγγελιά ἡθελες Νικολάκη, Βεργούλες πού μέ δείρνανε; Τώρα θά δεῖς τί παραγγελιά θά σοῦ δώσουμε». Κατάλαβα ἀμέσως ὅτι εἶχανε φέρει τόν Κοεμτζή. Τόν χτυποῦσαν ἐπὶ

πολλή ώρα, γιατί άκουγα τίς φωνές τών φυλάκων. Τόν Κοεμτζή δέν τόν άκουσα νά φωνάζει, φαίνεται πώς τίς έτρωγε στό άμύλητο, έσφιγγε τά δόντια του, αλλά οί φύλακες φωνάζανε συνέχεια. Κατόπιν όπως έμαθα πήγαν και του ζήτησαν συγνώμη και του λέγανε «Δέν ξέραμε πώς είσαι έσύ », αλλά γιά τίς βεργούλες ξέρανε ότι τίς είπε αυτός, αλλά δέν ξέρανε λέει ότι είναι ο Κοεμτζής και γι' αυτό τόν χτυπούσαν και «λυπούνται πολύ» γιατί τότε άκόμη είχε τόν θάνατο και περίμενε ώρα μέ τήν ώρα νά τόν έκτελέσουν.

Έν πάσει περιπτώσει δέν μπορώ νά σάς περιγράψω άκριβώς αυτά πού συνέβαιναν διότι νομίζω δέν περιγράφονται, όσο άπίστευτο κι άν φαίνεται.

Στό πειθαρχείο πού μέ πήγαν μ' έβαλαν σ' ένα κελί, τό όποιο είχε τόν φημισμένο πλέον Σταυρό. Θά σάς περιγράψω πώς άκριβώς ήταν: Είναι ένα κελί έναμису μέτρο πλάτος επί τρία μάκρος. Σέ ύψος 1,80 πόντους είχαν ένσωματωμένους δεξιά κι άριστερά στους τοίχους κρίκους. Μέ πήραν λοιπόν μ' έβαλαν στή μέση του κελιού, μου σήκωσαν τά χέρια μέ χειροπέδες ψηλά και ένωσαν τίς χειροπέδες μου στους κρίκους. Άκουμπούσαν μόνο τά δάχτυλα τών ποδιών μου κάτω. Τώρα νά σάς πω τίς έντυπώσεις μου άπ' τό κρέμασμα; Τό πρώτον: τά χέρια μου ήταν σχεδόν παράλυτα κι άνίκανα νά κρατήσουνε έστω και λίγο βάρος από τό σώμα μου, όποτε ένιωθα όλο τό σώμα μου νά κρέμεται σέ δυό παράλυτα σέ δυό άνίκανα χέρια. Κατόπιν μ' έπιασε κύρος ιδρώτας και στό τέλος άρχισα νά έχω παραισθήσεις, είχα άποκαμωθεί τελείως. Ένοιωθα ζωντανός νεκρός.

Στήν άρχή πού μ' έδεσαν άρχισαν νά μέ χτυπάνε όπως ήμουν κρεμασμένος μέ τά γκλόμπς στά νεφρά και στήν πλάτη. Κατόπιν τούς διέταξε ο άρχιφύλακας Καμπάνας νά βγούν όλοι έξω και μου είπε ότι θά περνάει κάθε μισή ώρα κι όταν άποφασίσω νά μιλήσω, θά μέ λύσει άμέσως. Πάνω στόν Σταυρό κρεμασμένος εκείνο τό βράδυ περίπου τίς τρείς ώρες, όποτε γιά μία στιγμή άκουσα φασαρία στόν διάδρομο του πειθαρχείου. Άνοιξε ή πόρτα του κελιού μου κι έφεραν τόν συγκρατούμενό μου Τεμπερεκίδη Θεοχάρη. Τόν κρέμασαν άκριβώς πίσω από τήν πλάτη μου. Τώρα πλέον τό βάρος και γιά τούς δυό μας ήταν διπλό, διότι προσπαθούσε ν' άντισταθεί ο ένας, προσπαθούσε και ο άλλος κι έτσι δυσκολεύαμε τήν κατάστασή μας, αλλά δέν γινότανε και διαφορετικά. Ήρθαν άργότερα και μάς έλυσαν και τούς δυό και μάς είπαν νά πέσουμε νά κοιμηθούμε κι αύριο θ' άρχίσει ή ίδια διαδικασία.

Ή ίδια διαδικασία γιά μένα προσωπικά κράτησε γύρω στίς 6 μέ 7 ήμέρες. Και συγκεκριμένα όταν φέρανε τόν Τεμπερεκίδη και τόν δέσανε πίσω μου

και φύγαν οί φύλακες, μου είπε πώς είχε πληροφορηθεί ότι από τό πολύ τό ξύλο είχα χάσει τά λογικά μου, είχα τρελλαθεί τελείως, δέν ήξερα τί μου γινότανε. Ένώ μου είπε ότι βλέπει τό αντίθετο, παρ' όλη τήν ταλαιπωρία πού είχα. "Όταν μάς έλυσαν γιά νά κοιμηθούμε σήκωσε τά ρούχα του ο Τεμπερεκίδης, μου είπε ότι τόν τσουζει ή πλάτη και τά πόδια του, νά δώ τί έχει και είδα κάτι μελανιές από τά γκλόμπς πολύ μεγάλες σ' όλο του τό σώμα, δηλαδή ή πλάτη και τά πόδια του ήτανε μπλέ τελείως.

Άφού πέρασαν οί μέρες πού σάς είπα -μέ δένανε τό πρωί, μέ λύνανε τό μεσημέρι γιά νά φάω, μέ ξαναδένανε τό άπόγευμα- ήρθε μία μέρα, ή τελευταία μέρα πού έμεινα και στόν Σταυρό -είχα έρθει σέ μία κατάσταση, δέν αισθανόμουν τίποτε είχα πάθει παραλυσία, ούτε χέρια μπορούσα νά κουνήσω ούτε πόδια-ήρθε ο άρχιφύλακας Κιλτίσης και μ' έλυσε από τόν Σταυρό, μου ρίξανε νερό και μου είπε ότι θά μιλήσει στόν Καμπάνα νά του πει νά μήν μέ ξαναδέσουν. Έν τω μεταξύ ήταν ένας φύλακας πού είχε έρθει από τά Τρίκαλα, τ' όνομά του δέν τό θυμάμαι, ο όποιος μόλις μέ είδε σ' αυτή τήν κατάσταση έβαλε τά κλάματα κι οί άλλοι του λέγανε «Γιατί κλαίς βρέ κορόϊδο, άφού έτσι πρέπει νά τούς έχουμε, αυτός αύριο-μεθαύριο μπορεί νά σ' έσφαζε». Κι εκείνος ο φύλακας τούς έλεγε «Έγώ δέν τόν ξέρω τόν άνθρωπο ούτε έχω τίποτα μαζί του, γιατί νά μέ σφάζει;».

"Όλες τίς μέρες πού έμεινα στό πειθαρχείο άκουσα πολλά και διάφορα, τά όποια κατά κάποιο τρόπο κλώνισαν τά νεύρα μου. Έρχόντουσαν τά βράδια χτυπούσαν τίς πόρτες τών κελιών, βρίζανε, φωνάζανε «Έμεις είμαστε κράτος, έμεις κάνουμε κουμάντο, θά γαμήσουμε και τόν Στεφανάκη, θά τόν κλείσουμε μέσα άμα πει τίποτα». «Φωνάζτε ότι γαμιούνται οί οικογένειές σας» λέγανε σέ διάφορους κρατούμενους, «θά πεθάνετε, τώρα πού πλησιάζει ο θάνατός σας πώς αισθάνεσθε; πέστε μας τίς έντυπώσεις σας». Δείχνανε τά γκλόμπς και λέγανε θά σάς τά βάλουμε στόν κόλο, άρπάζανε τούς κρατούμενους και τούς κουρεύανε μέ τό ζόρι, τούς χτυπούσανε, εκείνοι ούρλιάζανε, αλλά δέν υπήρχε κατανόηση από πουθενά. "Όλοι οί φύλακες μάς βλέπανε μέ τέτοιο έχθρικό τρόπο πού δέν περιγράφεται. Πολλές φορές θυμάμαι πού φώναζα ότι είσβάλανε Τούρκοι και Γερμανοί νά σκοτώσουν τούς Έλληνες, διότι κάπως έτσι τά έβλεπα τά πράγματα. Αισθανόμουν νά βρίσκομαι σέ ξένο έδαφος κι όχι στό πατρικό μου, μ' όλο πού μ' αυτούς τούς ανθρώπους μιλούσαμε τήν ίδια γλώσσα.

Τέλος πάντων ήρθε ή μέρα πού μέ βγάλανε από τό πειθαρχείο, αλλά μου ύποσχέθηκαν πώς δέν τελειώσαμε ως εδώ. Και πράγματι άφού πέρασαν

κάμποσες μέρες άρχισαν νά γυρνάνε σ' όλους τούς κρατούμενους καί νά τούς δίνουνε κάτι δαχτυλογραφημένα χαρτιά, στά όποια έγραφε άν είχες ποτέ μαχαίρια, ποιός φύλακας σου τά έδινε καί άλλα. Νά δώσεις άπαντήσεις γραπτώς καί μέ τήν ύπογραφή σου από κάτω.

Στό μεταξύ τί είχε γίνει: 'Ο Σταυρόπουλος καί ή παρέα του, άφου άντιστάθηκαν στά κελιά τους επί 4-5 μέρες όπου δέν άνοιγαν, έσπασαν τελικά κι άνοιξαν τίς πόρτες. 'Αφου άνοιξαν τίς πόρτες, τούς πήρανε στά πειθαρχεία καί τούς χτύπησαν. 'Εκείνοι όμολόγησαν ότι είχαν προσυεννοηθεί όντως μέ τόν άρχιφύλακα καί τούς ύπαρχιφύλακες νά δημιουργήσουν αύτή τήν κατάσταση, διότι εύνοούσε τούς φύλακες νά πάρουν όρισμένα επιδόματα παραπάνω, τά όποια θέλανε, όπως άνθυγινό καί επικίνδυνο καί θέλανε νά τά πετύχουνε κατ' αύτόν τόν τρόπο, μέ τόν όποιο τούς βοήθησαν οί κρατούμενοι. 'Αλλά στό μεταξύ ό καινούργιος άρχιφύλακας Καμπάνας καί Ζέρβας δέν μπορούσαν νά τό δεχτούν αύτό, δέν αναγνώριζαν τίποτε, όπως καί οί παλιοί ύπαρχιφύλακες ισχυριζόντουσαν ότι δέν είχε γίνει καμιά τέτοια συμφωνία. Οί παραπάνω κρατούμενοι όμολόγησαν ακόμη ότι οί ίδιοι οί φύλακες τούς έφερναν τά μαχαίρια καί τά ναρκωτικά, στά όποια ήταν μπλεγμένος καί ό ίδιος ό διευθυντής τής φυλακής, ό Χήνος. Τελικά δέν ξέρω πώς τήν έφτια-

ξαν, αλλά από τούς φύλακες δέν πήγε κανείς κατηγορούμενος, τήν άποσόβησαν τήν κατάσταση εκεί, αλλά από τούς κρατούμενους πήγαν οί προαναφερθέντες Σταυρόπουλος, Σαμαράς κι οί ύπόλοιποι. Πήγα κι εγώ ένα δικαστήριο, ξέχασα νά τό πώ: "Όταν ήρθαν στό κελί μου βρήκαν ένα ξύλο, τό όποιο εγώ τό χρησιμοποιούσα σάν σφυρί γιά νά φτάχνω κάτι εργόχειρα. Αυτοί ισχυρίστηκαν ότι είναι γκλόμπ καί μ' έστειλαν στό δικαστήριο. 'Αρχικώς δικάστηκα 14 μήνες. Πήγα στό 'Εφετείο αλλά μετά ζήτησα ν' άποσυρθώ μέ τό σκεπτικό ότι ...καλώς έδικάσθην κι ότι δέν θέλω νά κοροϊδέσω τήν 'Ελληνική δικαιοσύνη...

"Όταν βγήκα λοιπόν από τό πειθαρχείο έμεινα άκριβώς 9 μήνες στήν άπομόνωση. Δηλαδή μ' έβγαζαν μία ώρα τό πρωί καί μία τό άπόγευμα, τίς ύπόλοιπες ώρες μέ είχαν κλεισμένο μέσα στό κελί μου χωρίς νά μου επιτρέπουν βιβλία καί περιοδικά, μόνο μία έφημερίδα κι αύτή νομίζω τήν δίνανε ύποχρεωτικά, θέλοντας καί μή, διαταγή από άνωτέρους. 'Αλλά διάφορα άλλα βιβλία δέν τά επιτρέπανε, τά βίπερ π.χ., έπεφτε κανένα βίπερ κατά τύχη μέσα στή φυλακή από άλλους κρατούμενους, πού ήταν πιο έλεύθεροι από μάς, κι ένα βίπερ τό διαβάζαμε 20, 30 καί 40 άτομα, γιατί δέν είχαμε τί νά κάνουμε. Πολλές φορές διαβάζαμε τά ίδια καί τά ίδια 4, 5 καί 6 φορές.

Τώρα τούς 9 μήνες πού βρισκόμουν στήν άπομόνωση τά βασανιστήρια συνεχίστηκαν, ή καταπίεση, τό άγχος. 'Ερχόντουσαν τό βράδυ 12, 1, 3 ή ώρα στό κελί μου -βέβαια αύτά πού κάνανε σέ μένα τά έκαναν καί σέ άλλους- χτυπούσανε τήν πόρτα, φωνάζανε «Τώρα θά πεθάνεις, τώρα θά σου φέρουμε τήν μάννα καί τόν πατέρα σου μέσα νά σου κάνουνε συντροφιά, άν έχεις καμιά γκόμενα ή τήν γυναίκα σου νά τήν φέρεις έδω νά τήν περάσουμε παρτούζα». 'Εν τώ μεταξύ είχε παρατηρηθεί καί κάτι άλλο: από τότε πού έγινε πειθαρχική ή φυλακή είχαν άφήσει όλοι οί φύλακες μουστάκι, τό στρίβανε, είχανε προμηθευτεί όλοι μεγάλα κομπολόγια καί τά παίζανε προκλητικά, πηγαίνανε μπροστά σ' έναν κρατούμενο καί του λέγανε «Πώς σου φαίνομαι ρέ, δέν μοιάζω γιά μάγκας; 'Ενώ έσύ δέν είσαι μάγκας» καί κάτι τέτοια.

"Υστερα μάς έστειλνε ή οικογενειά μας ένα γράμμα, πέρναγε ίσα μέ 20 φύλακες: τδπαιρνε ό άρχιφύλακας, τδδινε στόν φύλακα νά μάς τό φέρει, αύτός πήγαινε κι έβρισκε τούς άλλους, τό διαβάζανε, γελάγανε καί μετά έρχόταν ό φύλακας στήν πόρτα του κελιού, γιατί θυμάμαι κάποιο περιστατικό δικό μου: ήρθε στήν πόρτα του κελιού μου καί μου φώναζε «Τώρα θά πεθάνεις». 'Εγώ τόν κοίταζα καί δέν του μίλαγα, εκείνος συνέχιζε «Πώς αισθά-

νεσαι τώρα πού θά πεθάνεις;», ἐγὼ τσιμουδιά. Ἄ-
φοῦ εἶπε κάμποσες τέτοιες ἀνοησίες, μοῦ πετάει τὸ
γράμμα καὶ μοῦ λέει «Ἄντε, πᾶρτο ρέ». Οὔτε γο-
νεῖς σεβόντουσαν οὔτε τίποτα, μ' ὄλο τὸν κόσμο
τᾶχανε.

Φωνάζανε μετὰ ὅτι «Ἐμεῖς μόνο τὸν Καραμανλῆ
παραδεχόμαστε καὶ κανέναν ἄλλον, γιατί αὐτός
μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νά χτυπᾶμε καὶ τὰ βασανι-
στήρια εἶναι τὸ φαγητό μας. Τί νομίζατε ὅτι ἔτσι θά
μείνουμε ἐμεῖς ἀδρανεῖς μ' αὐτὰ πού κάνατε; Τώρα
ἔχουμε χούντα κι ὄχι πρῶτα».

Στὸ διάστημα τῆς 9μηνος ἀπομόνωσής μου μ' ἔ-
διωξαν μιά μέρα μεταγωγή γιὰ κάποιο δικαστήριο
πού εἶχα. Τὴν δευτέρα μέρα πού γύρισα ἦρθαν πρωί-
πρωί στίς 5 ἡ ὥρα, ἀνοῖξαν τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ
μου καὶ μοῦ εἶπαν νά περάσω ἔξω. Μόλις βγῆκα
ἀντίκρυσσα ἓνα θέαμα μέ τίς δύο βάρδιες τῆς ὑπηρε-
σίας νά στέκονται δεξιά κι ἀριστερά ἀπ' τὴν ἀκτί-
να μου ὡς τὸ ἀρχιφυλακεῖο, νᾶχουνε δημιουργήσει
ἓναν διάδρομο. Μέ πέρασαν ἀνάμεσα καὶ μέσα στοῦ
ἀρχιφυλακεῖο βρισκόντουσαν πάρα πολλοὶ φύλα-
κες καὶ στή μέση οἱ ἀρχιφύλακες Καμπάνας, Ζέρ-
βας καὶ Παγκράτης. Τὴν στιγμή πού μπῆκα, ὁ
Καμπάνας ἔβγαζε τὰ δαχτυλίδια του καὶ μοῦ λέει
«Ἔχεις πεῖ τίποτε γιὰ μένα;». Τοῦ λέω «Τί ἀκριβῶς
νά εἶπα γιὰ σένα;». Λέει «Ἔχεις πεῖ τίποτε πουθε-
νά;», τοῦ λέω «Ὁχι δέν ἔχω πεῖ σέ κανέναν
τίποτε». Πετάζεται ὁ Παγκράτης καὶ λέει «Πές τὴν
ἀλήθεια γιὰ νά γλυτώσεις τὸν εἰσαγγελέα». Ὁ Καμ-
πάνας τοῦ ἀπαντᾷ «Ὁχι εἴτε πεῖ τὴν ἀλήθεια εἴτε
ὄχι τὸν εἰσαγγελέα δέν τὸν γλυτώνει». Κι ἄρχισε νά
μοῦ βαράει χαστούκια, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι φύλακες
μοῦ κρατοῦσαν τὰ χέρια καὶ μέ χτυποῦσαν ἀπὸ πί-
σω. Μοῦ ἔλεγε συνέχεια «Πές τὴν ἀλήθεια», ἐγὼ
τοῦ ἔλεγα «Ποιά ἀλήθεια νά πῶ, δέν ξέρω, πές μου
ἐσύ κάτι». Ἀφοῦ μέ χτύπησαν κάμποση ὥρα μέ ξα-
ναπήγαν στὴν ἀκτίνα μου. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ-
μως ὅσπου νά πάω στὴν ἀκτίνα, μέ πηγαίνανε
τσουλώντας μέ μπουνιές, κλωτσιές καὶ γροθιές...

Ἐν πάσει περιπτώσει στὴν Κέρκυρα ἔμεινα 3
χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα δέν ἄλλαξε σχεδόν τί-
ποτα. Ἐφυγαν οἱ παλιοὶ ἀρχιφύλακες ὁ Καμπάνας
καὶ ὁ Ζέρβας καὶ ἔφεραν τὸ '77 τὸν Ἀντρέα Ντουά
ἀπὸ τίς φυλακές ἀνηλίκων. Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ὅτι
τὸν ἔστειλε τὸ ὑπουργεῖο γιὰ νά σταματήσει τὸ ξύ-
λο καὶ νά κοπᾷσιν ἡ ἔνταση πού ἐπικρατοῦσε εἰς
βάρος τῶν κρατουμένων. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ναί μέν
ἔστρωσε λίγο ἡ φυλακή ὅσο διάστημα ἦταν αὐτός
ἀρχιφύλακας, ἀλλὰ βέβαια τὸ ξύλο δέν σταμάτησε,
ὅποιος ἐρχόταν ἀπὸ μεταγωγή ἀπαραιτήτως ἔπρεπε
νά τὸν βασανίσουν, νά τὸν περάσουν ἀπὸ τὰ πει-
θαρχεῖα, ἀπὸ διάφορες διαδικασίες καὶ κατόπιν νά
μπεῖ σέ μιά ἀκτίνα. Γενικά οἱ κρατούμενοι ἔμπαι-
ναν φοβισμένοι.

Ἀπὸ τὴν πλευρά τῶν κρατούμενων, χωρὶς νά θέ-
λω νά τοὺς δικαιολογήσω, δέν εἶχαν δημιουργηθεῖ
ἐπείσοδια. Πολλοὶ μάλιστα δέν μπόρεσαν ν' ἀντέ-
ξουν αὐτές τίς καταστάσεις κι ἔπαθαν σόκ: ἄλλοι
τρελλάθηκαν, οἱ περισσότεροι ἔγιναν νευρικοί, ὁ-
πως π.χ. ὁ Θεόδωρος Βερνάρδος μπορῶ νά πῶ ὅτι
ἔπαθε μεγάλο κλονισμό νεύρων, κατέβηκε στὰ ψυ-
χιατρεῖα, κάποιος ἄλλος πάλι ὁ Καρακώστας, ἓνας
ἄλλος ὁ Γεώργιος Ἀποστολόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε
κάποια νευρική πάθηση ἀπὸ παλιότερα καὶ παρ' ὅ-
λα αὐτὰ ἡ ὑπηρεσία δέν σεβάστηκε τίποτα, τὸν χτυ-
ποῦσε καθημερινῶς κι ἐνῶ αὐτός δέν ἤξερε τί ἔλεγε
καὶ τί ἔκανε, ἐκεῖνοι μέ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ τὸν
τραβοῦσαν στοῦ ἀρχιφυλακεῖο, τὸν ἔβριζαν, τὸν
χτυποῦσαν -ἔτυχε πολλές φάσεις πού εἶδα μ' αὐτὸ
τὸ παιδί.

Γενικά γινόντουσαν πολὺ ἐνοχλητικοὶ οἱ φύλα-
κες. Ἐρχόντουσαν τὰ βράδια χτυποῦσαν τίς πόρ-
τες, βρίζανε, φωνάζανε ἔξω ἀπὸ τὰ κελιά, δέν μπο-
ροῦσε ἓνας ἄνθρωπος νά βρεῖ ἡσυχία ὄλο τὸ 24ωρο
οὔτε μιά ὥρα. Ἐπειτα τὸ θέμα τῶν βιβλίων. Δέν
μᾶς τὰ ἐπιτρέπανε, μᾶς δίνανε 3-4 βιβλία καὶ μᾶς
λέγανε θά τὰ διαβάσετε αὐτὰ καὶ μετὰ θά μᾶς τὰ
δώσετε νά τὰ πᾶμε στὴν ἀποθήκη, γιὰ νά πάρετε
ἄλλα. Τὰ διαβάζαμε, τοὺς τὰ πηγαίναμε καὶ τοὺς
λέγαμε νά γίνῃ ἀλλαγὴ, ἀλλὰ αὐτοὶ μᾶς λέγανε πε-
ριμένετε σήμερα, περιμένετε αὔριο, περιμένετε με-
θαύριο, ὥσπου ἀγανακτοῦσες τελείως κι ἔπαυες
πιά νά τὰ ζητᾷς.

Τὸ θέμα τῆς διατροφῆς. Συνέχεια τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴ-
δια φαγητά: πατάτες, μακαρόνια, φασόλια, κάπου-
κάπου φτιάχναν καὶ κανένα καλὸ φαγητό, δηλαδή
μιά φορά στοὺς τρεῖς μῆνες γιὰ νά λένε ὅτι κάτι
φτιάχνουν. Ὅτι μᾶς τὸ κλέβαν εἶναι σίγουρο, διότι
δέν μᾶς ἔφτανε τὸ φαγητό, ὄλοι οἱ κρατούμενοι πει-
νάγανε, ἀλλὰ καὶ δέν τολμοῦσες νά μιλήσεις, διότι
ἔβλεπες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὅτι θά σπάσεις τὰ
μοῦτρα σου. Μιά κουβέντα ἂν ἔλεγες θά σέ τραβά-
γανε πειθαρχεῖα, ἀπομονώσεις. Ἄν ἤθελες νά κά-
νεις μιά αἴτηση παραπόνων στοῦ ὑπουργεῖο δικαιο-
σύνης σέ φωνάζανε στοῦ ἀρχιφυλακεῖο, σέ ἀπειλοῦ-
σαν καὶ σοῦ γυρνοῦσαν τὴν αἴτηση πίσω. Ἐν πά-
σει περιπτώσει δέν ἔβρισκες ἄκρη ἐκεῖ.

Κανέναν μετὰ δέν ἀκούγε τοὺς ἀνωτέρους, δηλα-
δὴ ὁ φύλακας ἔκανε ὅτι τοῦ κατέβαινε καὶ δέν ρώ-
ταγε κανέναν. Μετὰ ἐρχόταν τυπικά ὁ ἀρχιφύλα-
κας καὶ τοῦλεγε «Γιατί τῶκανες αὐτὸ χωρὶς νά μέ
ρωτήσεις;» «Ἐ, τῶκανα» «Καλά, ἄλλη φορά νά
μὴν τὸ ξανακάνεις» καὶ τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνονταν
πάρα πολλές φορές. Ἦταν κάποιος μεγάλος ἀρχι-
βασανιστής καὶ ραδιοῦργος ὑπαρχιφύλακας, τὸν ὁ-
ποῖον τὸν κάνανε ἀρχιφύλακα, ὁ Παγκράτης, ἓνα
τέρας καὶ μισό, πού ὁ χειρότερος κρατούμενος ἦ-
ταν ἄγγελος μπροστά του. Ἐν πάσει περιπτώσει ἂ-

πό την μιά έρχόταν μπροστά μας και μās έλεγε «Έν τάξει παιδιά θά κοιτάξω νά καλύτερέψει ή κατάσταση» κι από την άλλη πήγαινε κι έλεγε στους φύλακες νά χτυπάνε τίς πόρτες γιά νά μήν κοιμηθούμε, νά κάνουν τδνα και τδλλο. Κάποιος άλλος πάλι ό Καφαράκης, ύπαρχιφύλακας κι αυτός, φώναζε «Μήν χτυπάτε τό παιδί» κι από πίσω έκανε νόημα στους φύλακες νά χτυπάνε. Έβγαζε φωνές «Θά σās γαμήσω την οικογένεια, την μάννα...»

Τελικά ένα σύστημα μπουρδέλο στην κυριολεξία. Κανείς δέν ήξερε ποιός διευθύνει και τί διευθύνει. Νομίζανε ότι μπροστά τους είχανε ζώα κι όχι ανθρώπους, έτσι μās βλέπανε. Όποσδήποτε πιστεύω ότι αυτό τό σύστημα είναι πάρα πολύ βλαβερό γιατί μιά παροιμία λέει «Ότι σπείρεις θά θερίσεις». Λοιπόν μέ τό ξύλο νομίζω δέν γίνεται ό άνθρωπος, παρά μέ τους τρόπους. Δέν μπορούν αυτοί οι άνθρωποι νά συμμορφώσουν έναν άνθρωπο μέ την βία, διότι από την στιγμή πού μέ παίρνουν έμένα και μέ βασανίζουν γιά νά μέ συμμορφώσουν όπως ό π ο τ ί θ ε τ α ι λέγανε, τό γνωρίζουν πολύ καλά πώς διορθώνεται ένας άνθρωπος αλλά τδχει τό αίμα τους, είναι βασανιστές στρατευμένοι όλοι αυτοί, τους έχει ειδικά τό ύπουργείο και τό κράτος γιά νά αποπροσανατολίζουν από την συμμόρφωση των κρατούμενων. Διότι όπως λέγανε και οι ίδιοι οι φύλακες «Έμείς συμφέρον έχουμε νά βγαίνετε και νά ξαναρχόσαστε μέσα, διότι αν δέν υπήρχατε έσεις πώς θά ζούσαμε έμείς, κι όχι μόνο έμείς, υπάρχουν δικηγόροι, δικαστές, υπάλληλοι κι ένα σωρό άλλοι πού τρώνε από σās». Αυτά τά λέγανε ένώπιον πολλών κρατούμενων κι όχι μόνο μπροστά σέ μένα. Όπως επίσης και πολλοί κρατούμενοι ζητούσαν μεταγωγή απ' την Κέρκυρα και λέγανε στον άρχιφύλακα «Γιατί νά μήν φύγω έγώ μεταγωγή;» κι ό άρχιφύλακας τους έλεγε «Αν έχετε μέσον θά φύγετε, αν δέν έχετε δέν πάτε πουθενά Πληρώστε απ' την τσέπη σας λεφτά νά φύγετε, όπως πληρώσανε και τόσοι άλλοι».

Στό μεταξύ από τους κρατούμενους πού δημιούργησαν όλο αυτό τό έπεισόδιο σέ συνεννόηση μέ τους φύλακες, τον Σταυρόπουλο τον διώξανε από εκεί, τον στείλανε σέ άλλη φυλακή, ή όποία τον ξανάστειλε πειθαρχικά στην Κέρκυρα. Άργότερα ξανάφυγε και τώρα απ' ότι ξέρω βρίσκεται σέ άγροτικές φυλακές. Ό Χαλκιάς πάλι έφυγε. Ό Σαμαράς είναι εργαζόμενος εκεί -του είπανε μόνοι τους νά τον διώξουνε σέ άλλη φυλακή, αλλά δέν έφυγε γιατί φοβάται την κατακραυγή των κρατουμένων. Ό Δημητριάδης είχε ένα δικαστήριο γιά επικίνδυνη σωματική βλάβη και την προηγούμενη μέρα άκουσα πού του έλεγε ό άρχιφύλακας «Μήν φοβάσαι Μαωλάκη έμείς θά σέ βοηθήσουμε, άφου μās βοηθή-

σες έσύ θά σέ βοηθήσουμε κι έμείς». Του τδλεγε αυτό ό Παγκράτης. Γύρισε μάλιστα και σέ μένα ό Παγκράτης και μου λέει «Κι έσύ, αν ήσουν καλός μαζί μας, θά κανονίζαμε νά σέ καθαρίσουμε από τους 14 μήνες πού έφαγες στο δικαστήριο. Άλλά άφου δέν φάνηκες έν τάξει απεναντί μας, θά καθίσεις νά πληρώσεις».

Έχω νά πώ επίσης ότι κάνανε έκβιασμό οι φύλακες στους κρατούμενους, διότι δουλεύαμε χάντρα κάναμε πορτοφόλια, φίδια, ταμπακιέρες κι έρχόντουσαν πολλοί φύλακες και συγκεκριμένα κάποιοι ύπαρχιφύλακας, Μήτσος ό Στραβός τον φωνάζαμε, έρχόταν κι έκανε έκβιασμό στους κρατούμενους και τους άγόραζε φίδια σέ έξευτελιστικές τιμές και πήγαινε και τά πούλαγε αυτός έξω -νομίζω είχε τουριστικό περίπτερο ή γυναίκα του. Πήγαινε και τους έλεγε πόσο τά πουλάς αυτά; -έλεγε ό κρατούμενος 35 μέ 40 δρχ. -έλεγε αυτός 15 δρχ. τά παίρνω. Τώρα ό κρατούμενος φοβόταν γιατί μέ τον τρόπο πού του τδλεγε ήταν σά νά του έλεγε «Πρόσεξε καλά γιατί θά σέ τραβήξουμε στο άρχιφυλάκειο και θά φās ξύλο». Και μάλιστα ξέρω μερικούς κρατούμενους πού είχαν αυτό τον φόβο και μου τδχανε πεί -κάποιος Τεκνετζής Έλευθέριος και κανα δυό άλλοι πού δέν τους θυμάμαι τώρα. Άλλοι φύλακες παίρνανε τά πράγματα των κρατούμενων και τά πουλάγανε έξω.

Ό άρχιφύλακας και ειδικά ό Παγκράτης κράταγε πλάτες σ' αυτούς, δέν έλεγε τίποτα, ούτε ό διευθυντής είχε καμιά ανάμιξη. Άσε πού δέν ξέραμε αν υπάρχει διευθυντής ή όχι. Έπαιρνες μιά άκρόαση γιά τον διευθυντή και μόλις έμπαινες μέσα ό διευθυντής δέν μιλούσε καθόλου παρά μόνο ό άρχιφύλακας και οι φύλακες. Έκείνος δέν λαβαίνει τον λόγο νά σέ ρωτήσει «Γιατί ήρθες εδώ, τί θέλεις, τί μπορώ νά κάνω αν μπορώ» παρά πεταγόντουσαν οι φύλακες μέ άπειλητικό τρόπο και σέ ρωτάγανε.

Όταν είχε έρθει μιά φορά ό Λαμπρίας έκβιάζανε τους κρατούμενους «Μήν πάτε και πήτε τίποτα στον Λαμπρία γιατί θά έχετε συνέπειες μόλις φύγει». Ό ίδιος ό Λαμπρίας πάλι έδειχνε άδιαφορία: μέ τό πού έμπαινε ένας κρατούμενος μέσα κοίταγε νά τον έκφοβίσει γιά νά μήν του πεί τίποτα, γιατί έρχόταν σταλτός από τό ύπουργείο καθαρά. Είχα πάει κι έγώ και προτού του πώ τό αίτημά μου, άρχισε νά μου λέει αυτός ότι είμαι άπειθαρχος και διάφορα τέτοια. Ένώ έγώ πήγαινα γιά νά μιλήσω μου μίλαγε αυτός. Κι έφόσον είδα έτσι του λέω «Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ, άκουσα τό αίτημά σας κύριε Λαμπρία και θά φροντίσω νά ενημερώσω τό ύπουργείο. Άντίο σας». Και τότε μόνο μέ φώναζε και μου λέει τί θέλεις. Του λέω τίποτα δέν θέλω και σηκώθηκα κι έφυγα.

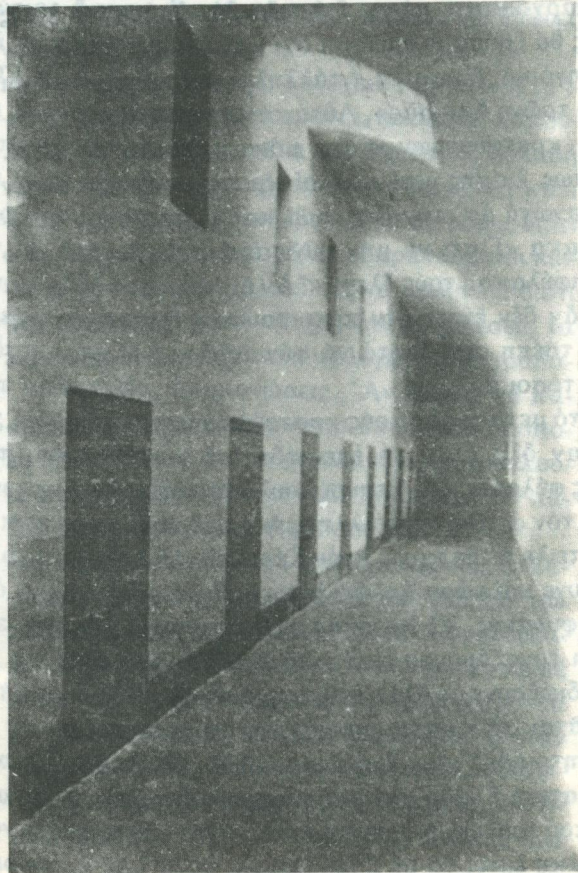
Γιά τόν διευθυντή έχω νά πῶ πάλι ὅτι ἐρχότανε κάθε Χριστούγεννα καί Πάσχα, ἔμπαινε ἀπό ἀκτίνα σέ ἀκτίνα καί χαιρετοῦσε τούς κρατούμενους, τούς εὐχόταν «Καλή κοινωνία». Οἱ φύλακες ἐν τῷ μεταξύ τόν βρίζανε καί μπροστά του, ἀνίκανος ἐκεῖνος ν' ἀντιδράσει, πιόνι στά χέρια τους. Τοῦ λέγανε «Μπές μέσα καί μὴν μιλάς» κι ἐκεῖνος ἐκλείνε το στόμα του κι ἔμπαινε μέσα. Τό χειρότερο φυλακάκι νά τοῦμίλαγε ἔτσι δέν ἔκανε τίποτα γιά νά ἀντιδράσει, οὔτε αἰσθανόταν νά ναι διευθυντής. Δέν ξέρω κι ἐγώ τί γινότανε ἐκεῖ πέρα. Μάλλον ἀπ' ὅτι εἶχα ἀκούσει ἀπό φύλακες τοῦ κάνανε ἐκβιασμό «Κάθησε φρόνιμα, γιατί θά σέ πᾶμε κι ἐσένα κατηγορούμενο μ' αὐτούς πού πήγανε στά δικαστήρια γιατί εἶσαι ὑπεύθυνος κι ἐσύ».

Ύστερα τό θέμα τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν κρατούμενων. Ἐρχόταν ὁ παπᾶς μιά φορά τήν ἐβδομάδα καί οἱ φύλακες ἀνεβαίνανε μέ τά γκλόμπς ἐπάνω - αὐτό τό κάνανε γιά ἓνα μικρό διάστημα. Τά γκλόμπς τά εἶχανε ἔξω ἀπό τά παντελόνια τους νά φαίνονται, ἀνεβαίνανε στήν ἐκκλησία, πιάνανε τίς ἄκρες γύρω-γύρω καί μπροστά οἱ κρατούμενοι. Ὁ παπᾶς οὔτε ἐνδιαφερόταν καθόλου νά τούς πεί γιατί ἔχετε τά γκλόμπς ἐδῶ. Μάλιστα κυκλοφόρησε μιά φήμη ὅτι φώναξε ὁ Καμπάνας τόν παπᾶ καί τοῦ εἶπε «Πάτερ, ἐπειδή εἶναι πολύ ἐπικίνδυνοι οἱ κρατούμενοι, δέν μποροῦμε ν' ἀνεβαίνουμε πάνω ἄδειοι, θά κρατήσουμε γκλόμπς στά χέρια» καί τοῦ ἀπάντησε ὁ παπᾶς «Αὐτό δέν ἔχει σημασία, δέν ἔπρεπε κἄν νά μέ ρωτήσετε, ἀφοῦ κι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μπήκε μέ τό μαστίγιο καί χτύπαγε μέσα στό ἱερό».

Βέβαια ὅλα αὐτά πού λέω τώρα νομίζω πῶς εἶναι κάπως μεπεδεμένα, διότι τό νά θυμᾶμαι τέτοια γεγονότα ἀσφαλῶς μοῦ προκαλεῖ μιά σύγχυση, μιά ὑπερένταση νεύρων, δέν μπορῶ νά συγκεντρωθῶ καί νά τά πῶ μέ τήν σειρά κι ἀκριβῶς ὅπως ἔχουν, γιατί φανταστῆτε νά ζεῖς τρία ὁλόκληρα χρόνια κάτω ἀπό τέτοιες καταπιεστικές συνθήκες. Νοιώθεις τόν ἑαυτό σου ὅτι εἶσαι ἓνα ζῶο καί τίποτε παραπάνω γιατί ἔτσι σοῦ συμπεριφέρονται. Καί ἐνεργεῖς σάν ζῶο. Γενικά καί μέ τούς συγκρατούμενους μου ἐκεῖ ἀπό συζητήσεις συνεχῶς ἡ βρισιά ἦταν στό στόμα τους ἀπό ἀγανάχτηση, ἀπό ὀργή, ἀπό κακοπέραση καί μέ τήν σκέψη «ὅπως μᾶς πληρώσανε πρέπει νά πληρώσουμε κι ἐμεῖς» φτάνεις σ' αὐτό τό σημεῖο, δέν σοῦ μένει πλέον λογική νά σκεφθεῖς -ἐφόσον δέν ἔμενε σ' ἐκείνους πού ἦταν ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, ἔβγαιναν ἔξω, μπορούσαν νά συναναστραφοῦν μ' ἄλλους ἄνθρώπους, νά κάνουνε μιά καλή συζήτηση. Τώρα ὁ κρατούμενος τί θά κάνει μέσα στήν φυλακή πού βρίσκεται κλεισμένος, πού ἀντιμετωπίζει τόσα προβλήματα ἐξωτερικά, οἰκογενειακά, διά-

φορες ὑποθέσεις καί ἔχει νά ἀντιμετωπίζει καί τά ἐσωτερικά τῆς φυλακῆς.

Σέ ἄλλες φυλακές βέβαια δέν ἦταν ἔτσι τά πράγματα ὅπως στή Κέρκυρα, ἦταν κάπως διαφορετικά. Ὑπῆρχε κατὰ κάποιον τρόπο κατανόηση. Βέβαια κι ἐκεῖ ὑπῆρχαν τά ἄσχημα: τά πειθαρχεῖα, τό ξύλο, ἀλλά σέ περίπτωση πού ἐπεφτες σέ κάποιο παράπτωμα, ὅπως ὅποτε οἱ ραδιουργίες μέσα ἦταν. Ἀλλά μόλις ἐγινε ἡ Κέρκυρα πειθαρχική, ἄρχισαν καί στίς ἄλλες φυλακές νά βρίζουν τούς κρατούμενους μέ τό παραμικρό, νά τούς ἀπειλοῦν ὅτι θά σᾶς στείλουμε στήν Κέρκυρα καί Κέρκυρα ξέρετε τί ἔστι. Στήν Κέρκυρα πάλι δέν φτάναν αὐτά πού κάνανε, ἀλλά ἀπειλοῦσαν ἀκόμα νά μᾶς πᾶνε στήν Πύλο (δέν ξέρω ἂν ἦταν παλιά φυλακές ἐκεῖ καί γιατί τό λέγανε). Ἀλλά θυμᾶμαι πού τό ἀπειλοῦσαν «Καί νά δῆτε τί ἔχετε νά πάθετε ἀκόμη καί θά σᾶς περάσουμε δεῦτερο χέρι ἀπ' τόν πάγκο». Στίς ἄλλες φυλακές ἦταν αὐτό τό σύστημα τοῦ ἐκφοβισμοῦ, μόλις πήγαινε ἓνας κρατούμενος νά ζητήσει κάτι, γιά τό φαγητό π.χ., τοῦ λέγανε «Βούλωσέ το γιατί θά πᾶς στήν Κέρκυρα καί θά πάρουμε τηλέφωνο νά σέ περιποιηθοῦνε καταλλήλως» καί διάφορα τέτοια.

Σίδερα στο παράθυρο
κι ή πόρτα άμπαρωμένη,
καί του κελιού ή μοναξιά
τήν σκέψη μου βαραίνει.

Μές στού κελιού τήν μοναξιά
κάθομαι καί σκέφτομαι
ποιός είν' ή αιτία πού πονώ
καί ποιός νά είναι ό φταίχτης,
ποιά μαύρη μοίρα μ' έσπρωξε
καί έχω γίνει κλέφτης.

Μήπως ή φτώχια ή σκληρή,
γιά οι γονείς μου φταίνε.
Κι όμως τούς έχω δεϊ κι αυτούς
γιά μένανε νά κλαίνε.

Θάρρος χρειάζεται ό νοϋς
νά ευρη τήν αιτία,
νά δεϊς σέ τί στηρίζεται
ή σάπια κοινωνία.

Παπάδες καλοζωϊστές
διδάσκουνε αγάπη
καί άστυνόμοι άτιμοί
σου κάνουν τόν σατράπη.
Κι οι δικαστές πού άδικα
δικάζουν οι πουλημένοι
κι οι χωροφύλακες κρατοϋν
δπλα οι σιχαμένοι.
Τό δίκιο καί τά ιδανικά
φυλάνε δικηγόροι
καί νοικοκύρηδες σωστοί
είν' οι γιατροί κι οι έμπόροι.

Πίσω από τούτους ή ζωή
είναι ευτυχισμένη
καί ζοϋνε μονο οι πλούσιοι
στά τάληρα χαισμένοι.
Αιτία είν' οι πλούσιοι
καί όλο τους τό σόϊ.

Άλλά κι άν θά μείνω
της ζωής τό σκουπίδι,
της πουτάνας οι γιοί
θά μου κλάσουν τ' άριστερό άρχίδι.

Αυτές είναι επαναστατικές σκέψεις
καί τίς φοβάμαι.

Άλήθεια, τί θέλω άπ' τήν ζωή,
τί ψάχνω δέν θυμάμαι.

Κι όταν βγαίνω έξω
φριχτή εικόνα νά θωρώ,
πού δέν μπορώ ν' άντέξω,
νά τρέχει ένας άπό δώ
άλλος εκεί μέ τρέλλα,
σά νάχουνε στόν πισινό
βαλμένη μιá προπέλα.
Νά τρέχουν όλοι βιαστικοί
πλούσιοι γιά νά γίνουν,
ραχάτικα νά τήν περνοϋν,
νά τρώνε καί νά πίνουν.

Γυρνάω έδω κι εκεί
πού πάω νά μήν ξέρω
καί πάλι νά μέ κλείσουνε
πάλι νά περιμένω
μετά στά κρατητήρια
νά μέ κοπανάνε
κι ύστερα στά δικαστήρια
νά μέ τραβολογάνε.
Κι ύστερα στή φυλακή
τά ίδια καί τά ίδια
νά μου μαυρίζουν τήν ψυχή
τά κολοβά τά φίδια.

Όκτώ σφαίρες στο ψαχνό,
 υπέκυψε τό σάπιο μυαλό.
 Άποσύρονται τ' άρχεΐα,
 ούρλιάζουν τά ήχεΐα.
 Φάκελος Μπάμπαλη μηδέν
 του Μάλιου έπωδός, ρεφρουΐν.

Κι έσύ κυρά μου, τί κλαΐς
 κι δλο κατάρες λές;

Βρυχήθηκες

Ούρλιαξες

Χτυπήθηκες

«Φάγανε τό καμάρι μου»

Κι έμένα τό τομάρι μου

Χωρίς υπερβολές, κυρά,
 θυμάται καί άναριγιά.

Περάσανε παρά πολλοί

άνήξεροι άντιστασιακοί

Δοκίμασαν

Γεύτηκαν

Άηδίασαν

Στά σκέλια γυναικών μπουκάλια,
 στά νύχια τών άνδρων τανάλια.

Καταπίεση, γκλόμπς, ούρλιαχτά,

γνωρίζεις τά κατοπινά

Θρομβώσεις

Μελανιάσματα

Έξαρθρώσεις

Έκεΐνοι δέν είχαν μανες;

Γι' αυτούς δέν θρήνησαν καμπάνες;

Πολύ νωρίς ίσως ξέχασες,
 είχες τήν μνήμη καί τήν έχασες.
 Δέν ξεχνά τήν βραδυνή πρόζα
 ενός βασανιστή ή άμορόζα.

Θυμάμαι

Ξέρω

Λυπάμαι

Σούλεγε τ' άνδραγαθήματά του

κι έσύ επαιρνες μαθήματα

άπ' τό στόμα πού σου μίλαγε

καί ματωμένο σέ φίλαγε.

Ήδυπάθεια

Ήδονή

Άπάθεια

«Πόσους βασάνισες, αγάπη μου;

Στό κρεββάτι, σατράπη μου»

Τί τάχα είσαι άνεύθυνη;

Κι έσύ είσαι υπεύθυνη.

Προσευχή

Ήρεμία

Σιγή

Δέν σου τόν βασάνισαν,

μήτε σου τόν γάμησαν.

Τουδωσαν χαριστική βολή

χάριτι θεία λυτρωτική.

Κλᾶψε γιά τό παλικάρι,

τῆς Μεσογείων τό τομάρι.

Σκέψου αυτούς πού μέιναν μόνους

κι αν μπορεΐς φτύς' τούς δολοφόνους!

ΑΝΑΚΡΙΣΗ

ΜΗ ΛΕΤΕ ΤΙΠΟΤΑ — ΜΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΕ ΤΙΠΟΤΑ

1. ΓΕΝΙΚΑ

Ἡ ἀνάκριση (εἴτε γίνεται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία εἴτε γίνεται ἀπὸ τὸ δικαστὴ) εἶναι ἓνα μέσο στὰ χέρια τῶν κρατικῶν ὀργάνων γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐνοχὴ τῇ δικιᾷ σας ἢ κάποιου ἄλλου. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό βασικὴ ἐπιδίωξη τῶν ἀνακριτῶν εἶναι νὰ βγάλουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ τί εἴσατε, τί πιστεύετε, τί κάνετε, γιὰ τὸ κάθε τί πού θὰ μπορούσε νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσει. Θεωρητικὰ βέβαια ἡ ἀνάκριση ἔχει σάν σκοπὸ νὰ ἀποδείξει τὴν ἐνοχὴ ἢ τὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορούμενου. Ἡ πράξη ὁμως ἔχει ἀποδείξει - ἰδιαίτερα στὰ χρόνια τῆς χούντας - πὼς τὴν ἀστυνομία πολὺ λίγο τὴν ἐνδιαφέρει ἡ δευτέρα αὐτὴ περίπτωση.

Στὴ χώρα μας ἡ ποινικὴ νομοθεσία, πού εἶναι γέννημα τῶν χρόνων ἐπιβολῆς τῆς κυριαρχίας τῆς ἄρχουσας τάξης πάνω στὸ λαϊκὸ κίνημα, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τίς ἀπεριόριστες ἐξουσίες πού δίνει στὴν ἀστυνομία κι ἀπὸ τὸν περιορισμὸ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορούμενου πολίτη.

Ἔτσι δίνεται στὴν ἀστυνομία ἀπὸ ἓνα νομοθετικὸ διάταγμα τοῦ 1946 ἡ ὑποχρέωση (ἄρθρο 243 π.2) νὰ ἐνεργεῖ ὅλες τίς ἀνακριτικὲς πράξεις καὶ χωρὶς εἰσαγγελικὴ παραγγελία, ὅταν πρόκειται γιὰ αὐτόφωρο ἐγκλημα ἢ ὅταν ὑπάρχει κίνδυνος ἀπὸ τὴν ἀναβολὴ νὰ καταστραφοῦν τὰ ἴχνη κάποιου ἐγκλήματος. Αὐτὴ εἶναι ἡ λεγόμενη ἀστυνομικὴ ἀνάκριση, πού τόσο ἀπλόχερα ἐφαρμόζεται. Σημαντικὸ εἶναι πὼς τὸ ἂν «ὑπάρχει κίνδυνος ἐκ τῆς ἀναβολῆς» τὸ κρίνει ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ Κώδικα Ποινικῆς Δικονομίας, ὅπως ἐφαρμόστηκαν στὴν πράξη, αὐτοῖς πού μποροῦν νὰ κάνουν ἀνάκριση εἶναι α) τακτικὸς δικαστὴς καὶ β) ἀστυνομικὸς.

Γιὰ νὰ γίνῃ ἀνάκριση πρέπει ὁ εἰσαγγελέας νὰ ἐκδώσῃ ἓνα ἐγγραφο πού νὰ ἀπευθύνεται στὸν τακτικὸ ἀνακριτὴ ἢ στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ τοὺς ἐξουσιοδοτεῖ νὰ κάνουν ἀνάκριση γιὰ μιὰ συγκεκριμένη πράξη. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἰσχύει στὶς περιπτώσεις πού περιγράψαμε παραπάνω.

Τὸ κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι μετάφραση ἐνὸς κειμένου προοδευτικῶν Ἰταλῶν δικηγόρων πού προσαρμόστηκε στὰ ἑλληνικὰ δεδομένα ἀπὸ προοδευτικούς ἑλληνες δικηγόρους.

Ὄταν ἀνακρίνεστε, δὲν εἰστε ποτὲ ἐλεύθεροι, Σὲ κάθε ἀνάκριση θὰ ἀσκεῖται πάνω σας ὅσο τὸ δυνατό περισσότερη ψυχολογικὴ βία. Δὲν πρέπει νὰ εἰ-

στε ἀφελεῖς καὶ νὰ πιστέψετε ὅτι μιλώντας μέ τὸν ἀνακριτὴ θὰ ἀποδείξετε τὴν ἀλήθεια, θὰ σᾶς καταλάβουν, θὰ τὰ καταφέρετε. Οἱ καλὲς ἀνακρίσεις εἶναι αὐτές πού δὲν περιέχουν τίποτα, ἀπὸ τίς ὁποῖες δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ τίποτα, οὔτε γιὰ σᾶς οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους.

Σκοπὸς τῆς ἀνάκρισης εἶναι νὰ σᾶς βγάλουν ὅσο τὸ δυνατό περισσότερες πληροφορίες γιὰ σᾶς, γι' αὐτὸ πού πιστεύετε καὶ κάνετε, γιὰ τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς μορφές πάλης.

Γιὰ τοὺς φίλους σας καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους πού ἀγωνίζονται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ μέ σᾶς. Μὴν τοὺς κάνετε αὐτὸ τὸ δῶρο. Ἕνας τρόπος εἶναι νὰ μὴν τοὺς δείξετε καμιὰ οἰκειότητα. Ὅχι μόνο δὲν θὰ λέτε τίποτα, ἀλλὰ θὰ εἴσατε πολὺ συντηρητικοὶ καὶ κλειστοί.

2. ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὄταν σᾶς ἀνακρίνουν στὴν ἀστυνομία, τὸ πρῶτο καθήκον εἶναι νὰ μάθετε ποιά εἶναι ἡ θέση σας. Ἄν εἴσατε μάρτυρες, ἂν εἴσατε κατηγορούμενοι, ἂν εἴσατε ὑποπτοί, ἂν δηλαδὴ ὑπάρχουν ἐνδείξεις ἐναντίον σας γιὰ κάποιο ἐγκλημα.

Ἄν σᾶς ἀνακρίνουν σάν ὑποπτους ἢ σάν κατηγορούμενους ἀπαιτεῖστε ἀμέσως τὴ βοήθεια καὶ τὴν παρουσία τοῦ δικηγόρου σας. Εἶναι τὸ μόνο δικαίωμα πού δὲν μπορεῖ νὰ στερηθεῖ ποτὲ ὁ κατηγορούμενος. Ἄν σᾶς ἀρνηθοῦν τὴ βοήθεια καὶ τὴν παρουσία δικηγόρου, ἀρνηθεῖτε νὰ ἀπαντήσετε.

Ἄν ἀνακρίνεστε σάν μάρτυρας, μὴν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας ἂν δὲν γραφεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅτι εἴσατε μάρτυρες καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἐνδειξη ἐγκλήματος σὲ βάρος σας. Ἀπαιτεῖστε νὰ γράφονται ὅλες οἱ ἐρωτήσεις πού σᾶς γίνονται. Εἶναι κανὼνας ἀπαράβατος στὴν ἀνάκριση, ὅλα νὰ γίνονται ἐγγράφως. Γιὰ ὅλα νὰ κρατοῦν πραχτικά. Πολλὲς φορές ἡ ἀστυνομία ἀνακρίνει σάν μάρτυρες αὐτοὺς πού θέλει νὰ ἐνοχοποιήσῃ. Νὰ εἴσατε λοιπὸν πολὺ προσεχτικοί καὶ ἂν σᾶς κάνουν ἐπικίνδυνες ἐρωτήσεις, πέστε ὅτι δὲν εἴσατε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπαντήσετε.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ἀρνηση νὰ ἀπαντήσετε δὲν σημαίνει ἀρνηση κατάθεσης. Νὰ ἀπαντάτε: Δὲν ἔχω τίποτα νὰ δηλώσω. Π.χ., εἴσατε παρὼν στὴν τάδε ἐκδήλωση; Εἶδατε τὸν τάδε νὰ πετάει πέτρες; Πήρατε μέρος στὴ συνάντηση στὴν ὁποία συζητήθηκε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο; Σ' αὐτές τίς περιπτώσεις μπορεῖτε

νά απαντήσετε: «Δέν μπορῶ νά απαντήσω, ἐπειδή ἡ ἀπαντησή μου θά μπορούσε νά χρησιμοποιηθεῖ ἐναντίον μου καί γιά τό λόγο αὐτό σ' ὄλες τίς ἐρωτήσεις πού θά μοῦ κάνετε θά ἀπαντῶ: Δέν ἔχω τίποτα νά δηλώσω».

3. ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΡΙΣΗΣ

Ἡ ἀστυνομία ξέρεي πάντα πολύ λιγώτερα ἀπ' αὐτά πού ὑποκρίνεται ὅτι ξέρει.

Ὅπως εἶδατε καί παραπάνω, ἡ ἀστυνομία θά μπορούσε νά σᾶς ἀνακρίνει σάν μάρτυρες, σάν ὑποπτοὺς ἢ σάν κατηγορούμενους. Θά σᾶς κάνουν νά πιστέψετε ὅτι κάθε μέσο πού χρησιμοποιοῦν γιά νά σᾶς κάνουν νά πείτε τήν «ἀλήθεια» εἶναι νόμιμο. Θά σᾶς κάνουν ἐπίδειξη τῆς δυνάμεώς τους καί τῆς ἐξουσίας τους. Ἡ ἀπειλή τῆς ἐνοχοποίησής σας εἶναι ἓνα μέσο γιά νά σᾶς κάνουν νά πείτε αὐτά πού δέν ξέρουν. Θά σᾶς ἀπειλήσουν μέ δίωξη γιά «ἀρνηση κατάθεσης». Νά ἐπιμένετε σ' αὐτά πού ἀναφέραμε παραπάνω, σ' αὐτοὺς τοὺς ἀπλοὺς κανόνες. Μιά συμπεριφορά σταθερή καί συνεπὴς ἀπομακρύνει τόν κίνδυνο ἐνοχοποίησής σας.

Θά σᾶς κάνουν νά αἰστανθεῖτε μόνοι καί χωρὶς βοήθεια, θά προσπαθήσουν νά σᾶς πείσουν ὅτι κανεὶς δέν μπορεῖ νά σᾶς βοηθήσει, καί μόνο ἀπ' αὐτοὺς ἐξαρτᾶται νά σᾶς ἀφήσουν ἢ νά σᾶς κρατήσουν.

Ὅταν θά σᾶς ἔχουν μεταχειριστεῖ ἔτσι καί ἐλπίζοντας ὅτι σᾶς ἔχουν «μαλακώσει» λιγάκι, θά ἀλλάξουν τόνο. Θά βρεῖτε κάποιον ἀστυνομικό «καλό», πού θά «ἐνδιαφερθεῖ» γιά σᾶς, γιά τίς δυσκολίες σας, γιά τοὺς δικούς σας, γιά τὰ παιδιά σας. Θά περάσετε ἔτσι ἀπὸ μιά φάση ἐπιθετικὴ σὲ μιά φάση καλωσύνης. Εἶναι μιά πολύ λεπτὴ στιγμή.

Νά εἰστε πολύ προσεχτικοί καί ἄγρυπνοι. Θά προσπαθήσουν νά σᾶς μπερδέψουν, νά σᾶς ἀπομονώσουν ἀπὸ τοὺς φίλους σας. Θά σᾶς καλέσουν νά διαχωρίσετε τίς εὐθύνες σας, θά σᾶς καλέσουν ν' ἀνοίξετε τὴν καρδιά σας. Ἄν ὅλα αὐτά δέν φθάνουν γιά νά σᾶς κάνουν νά γίνετε «λογικὸς», θά σᾶς ἐπιτεθοῦν καί πάλι στὰ «ἴσια».

Θά σᾶς κρατήσουν κάτω ἀπὸ πίεση γιά ὥρες καί ὥρες, θά σᾶς ἐπαναλάβουν τίς ἴδιες ἐρωτήσεις, ξαναρχίζοντας μέ καινούργια ὀρμή. Χιλιάδες φορές θά προσπαθήσουν νά σᾶς μπερδέψουν, νά σᾶς ταπεινώσουν, νά σᾶς κουράσουν. Σὲ πολλές περιπτώσεις, ὅλοι ξέρουν, οἱ ἀνακρινόμενοι χτυποῦνται, βασανίζονται.

Μὴν πιστεύετε ποτέ σὲ κεῖνο πού σᾶς λένε, ἢ σᾶς δείχνουν ἢ σᾶς κάνουν ν' ἀκούτε. Θά σᾶς κάνουν ἓνα σωρὸ κόλπα, θά σᾶς φέρουν σὲ ἀντιπαράθεση μέ ἄλλους ἀστυνομικοὺς, μέ ἄλλους κατηγορούμενους ἢ μάρτυρες. Θά σᾶς διαβάσουν κείμενα πού

θά σᾶς λένε «ὁ τάδε τά εἶπε ὅλα, εἶναι βλακεία νά ἐπιμένεις». Θά σᾶς κάνουν ν' ἀκούσετε μαγνητοφωνημένες τηλεφωνικὲς συζητήσεις, θά σᾶς δείξουν φωτογραφίες κλπ.

Μεῖντε μονοκόμματα καί ξεροκέφαλα δεμένοι στὶς δηλώσεις σας. Θά σώσετε τὸν ἑαυτὸ σας καί τοὺς ἄλλους.

Ἡ τεχνικὴ τῆς ἀνάκρισης ἀποσκοπεῖ νά σᾶς βάλει σὲ μιά κατάσταση κατωτερότητας, ἀβεβαιότητας, ἀνασφάλειας. Μὴν ξεχνάτε ποτὲ αὐτὴ τὴ θεμελιώδη διαφορά: Ὅποιος ἀνακρίνει ὑπερασπίζει μιά τάξη καί ἓνα κράτος ἀδικο, καί ἐπομένως εἶναι ἱστορικὰ πιο ἀδύνατος. Ὅποιος ἀνακρίνεται, ὑπερασπίζει αὐτὸν πού δουλεῖ γιά τὴν πιο μεγάλη ὑπόθεση τοῦ καιροῦ μας. Τὴν ὑπόθεση τοῦ λαοῦ.

4. ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἡ μόνη ὑποχρέωση πού ἔχετε ὅταν σᾶς ἀνακρίνουν εἶναι νά δηλώσετε τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητάς σας. Πῶς λέγεστε, πού γεννηθήκατε, τί δουλειά κάνετε, πού μένετε. Μὴν ἀπαντάτε σὲ καμιά ἄλλη ἐρώτηση, εἶναι δικαίωμά σας καί σύμφερον σας. Σὲ ὄλες τίς ἐρωτήσεις νά ἀπαντάτε: Δέν ἔχω τίποτα νά δηλώσω.

Μὴν ἀφήσετε τὸν ἑαυτὸ σας νά παρασυρθεῖ ἀπὸ ἀπειλές, οὔτε νά ξεγελαστεῖτε ἀπὸ ὑποσχέσεις ὅτι θά σᾶς ἐλευθερώσουν ἢ θά καλύψουν τὴν ὑπόθεση. Τὶς περισσότερες φορές τὸ δικαστήριό δέν ἔχει κανένα ἄλλο ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο ἐναντίον σας παρά μόνο τίς δηλώσεις σας στὴν ἀστυνομία. Εἶναι ἄχρηστο νά τοὺς κάνετε αὐτὸ τό δῶρο.

Μὴν ἀπαντάτε σὲ καμιά ἐρώτηση πού σᾶς κάνουν ἂν δέν γραφεῖ σάν τί σᾶς ἀνακρίνουν. Ἄν δηλαδή εἴσατε μάρτυρες, ὑποπτοὶ ἢ κατηγορούμενοι. Ἄν δέν σᾶς ποῦν τίς κατηγορίες, ἂν δέν σᾶς δείξουν τίς ἀποδείξεις ἐναντίον σας, ἂν δέν μπορέσετε νά μιλήσετε πρῶτα μέ τὸν δικηγόρο σας, ἂν δέν σᾶς λένε ποιά ἐξουσία ἔδωσε τὸ δικαίωμα στὴν ἀστυνομία νά σᾶς ἀνακρίνει, ἂν γιά ὄλες αὐτές τίς ἐρωτήσεις δέν κρατηθοῦν πρακτικά, μὴν ἀνοίξετε τὸ στόμα σας μὴν πῆτε τίποτα, εἶναι δικαίωμά σας.

Ἐχετε τὸ δικαίωμα σάν κατηγορούμενος νά πῆτε ὅ,τι ψέμμα σᾶς κατέβει στὸ κεφάλι. Εἶναι ὅμως πολύ ἐπικίνδυνο, ἐπειδὴ θά μπορούσατε νά μπλεχτεῖτε σ' ἓνα τέτοιο μπερδεμα ἀπὸ ψευτιές, ἀπὸ τό ὅποιο θά ἦταν ἀδύνατο νά ξεγλυστρήσετε. Νά εἰστε ἀπλοὶ καί προσεχτικοί.

Ἄν σὲ μιά ἐρώτηση δέν εἰστε σίγουροι πῶς ν' ἀπαντήσετε καί δέν μπορεῖτε ἀπλῶς ν' ἀρνηθεῖτε μ' ἓνα ὄχι, ἀντὶ νά δώσετε ἀδέξιες ἐξηγήσεις, ἀπαντήστε ἀπλὰ «δέν ἔχω τίποτα νά δηλώσω». Κάντετο ἀκόμα κι ἂν οἱ ἐρωτήσεις πού σᾶς κάνουν δέν ἔχουν καμιά σχέση μέ τὰ γεγονότα γιά τὰ ὁποῖα σᾶς κα-

τηγορούν. Οί απαντήσεις σας μπορούν νά χρησιμεύουν σάν στήριγμα άλλων έρωτήσεων.

Μιά υπεράσπιση δέν έφευρίσκεται μέσα στο άστυνομικό τμήμα. Μελετιέται μέ καθαρό κεφάλι μαζί μέ τό δικηγόρο σας. Όσο διάστημα δέν έχετε δικηγόρο ένα πράγμα πρέπει νά κάνετε. Νά διατηρήσετε, μέ τό νά μήν πείτε τίποτα, όλες τίς δυνατότητες της υπεράσπισης.

Τό ίδιο όταν σās παρουσιάζουν φωτογραφίες, μήν πείτε «δέν ξέρω», άρνηθείτε νά απαντήσετε. Μπορείτε πάντα μετά νά καθορίσετε καλύτερα τά πράγματα.

Πάρτε τό χρόνο πού σās χρειάζεται καί μήν άπαντάτε βιαστικά. Μή συζητάτε τίποτα μέ τούς άστυνομικούς. Μήν άναγνωρίσετε ποτέ τόν έαυτό σας, άκόμα κι άν σās δείξουν μία πολύ καθαρή φωτογραφία. Μή δηλώσετε ότι έχετε κάνει αυτό ή ότι έχετε πάρει μέρος σέ κάποια γεγονότα πού σās ένοχοποιούν. Μή μιλάτε πολύ καί άρνηθείτε νά άπαντήσετε σέ έρωτήσεις πού δέν είναι σχετικές μέ τίς κατηγορίες πού σās αποδίδουν. Μή δώσετε ποτέ λογαριασμό γιά τίς πράξεις σας. Μή δηλώσετε ποτέ σέ ποιά όργάνωση ανήκετε ή ανήκουν άλλοι φίλοι σας, ποιοί είναι, ποιά είναι ή γνώμη σας γι' αυτούς τί πράγματα λέγονται γι' αυτούς.

Μήν άφήνετε ποτέ νά σās υποβάλλεται ή άπάντηση σέ μιάν έρώτηση από τόν άνακριτή. Χρησιμοποιείτε πάντα δικά σας λόγια. Νά είστε άπλοί, συνεπείς σταθεροί. Σέ μιάν έρώτηση είναι καλύτερο πρώτα νά άρνηθείς καί μετά νά εξηγήσεις, παρά πρώτα νά εξηγήσεις καί μετά νά άρνηθείς, μέ κίνδυνο νά μπερδευτείς.

Όταν σās ζητούν πληροφορίες σέ πράγματα πολύ σοβαρά ή πολύ γνωστά, νά έχετε άμφιβολίες καί νά άπαντάτε χρησιμοποιώντας τήν ταχτική του «μού φαίνεται πώς είναι έτσι», «μπορεί νά είναι έτσι μά δέν είμαι σίγουρος». Όταν αντίθετα σās ζητούν πληροφορίες γιά λεπτομέρειες σ' αυτή ή σ' έκείνη τή περίπτωση γι αυτόν ή γιά τόν άλλο, πρέπει νά πείτε «δέν θυμάμαι», «δέν ξέρω», «δέν είδα».

Αν σās χτυπήσουν ή σās βασανίσουν, ή πρώτη σας δουλειά μόλις σās άφήσουν ελεύθερο είναι νά πάτε άμέσως σ' ένα γιατρό. Όταν σās άνακρίνει δικαστής, πρίν άπαντήσετε σέ οποιαδήποτε άλλη έρώτηση, άπαιτείστε νά γραφτεί ότι σās χτυπήσαν (ό τάδε, εκεί τότε).

ΑΝΑΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗ

Όταν άνακρίνετε από δικαστή οί κανόνες δέν αλλάζουν. Η συμπεριφορά σας πρέπει νά είναι έπομένως ή ίδια. Ο δικαστής είναι πιά επικίνδυνος από οποιοδήποτε άστυνομικό. Ο άστυνομικός έχει τή δύναμη, ο δικαστής έχει τό νόμο. Είναι τό ίδιο πράγμα. Ο δικαστής είναι αυτός πού σās φυλακί-

ζει, πού μαζεύει όλα τά στοιχεία σέ βάρος σας.

Πάντα στην άνάκριση κρατιούνται πρακτικά. Δηλώστε τά στοιχεία της ταυτότητάς σας, σ' αυτό τό σημείο δέν πρέπει νά πείτε ψέμματα.

Πρέπει νά διαβάσετε πάντα τά πρακτικά μέ προσοχή πρίν υπογράψετε (άν βέβαια υπογράψετε). Προσέξτε ό,τι έχετε πει νά έχει άποδοθεί μέ τά λόγια σας κι όχι μέ τά λόγια του άνακριτή. Ζητείστε καί έλέγξτε άν είναι γραμμένες οί έρωτήσεις. Οί άστυνομικοί καί οί άνακριτές γενικά είναι ύποχρεωμένοι νά γράφουν στά πρακτικά όλες τίς διαμαρτυρίες καί όλες τίς δηλώσεις σας. Ζητείστε νά υπογράψετε μαζί σας τά πρακτικά αυτός πού πράγματι σās άνέκρινε. Πρίν υπογράψετε, βάλτε στά πρακτικά όλες τίς διορθώσεις καί τίς μετατροπές πού νομίζετε. Άλλοιώς δέν υπογράφετε.

Ακόμα δέν υπογράφετε άν σās φέρθηκαν άσχημα καί σās χτύπησαν κι άκόμα δέν φαίνεται ή άκριβής ώρα πού έκλεισε ή άρχισε ή άνάκριση.

Μόλις είστε σέ θέση, άναφέρτε τό περιεχόμενο της άνάκρισης στους φίλους σας. Πρέπει σ' αυτό νά είσαστε πολύ προσεχτικοί. Τό νά είσαστε προσεχτικοί καί ύπεύθυνοι σημαίνει πώς πρέπει νά άναφέρετε κάθε παραμικρή λεπτομέρεια, άκόμα καί τά πιά άσήμαντα πράγματα καί πάνω άπ' όλα τά πιθανά λάθη πού έχουν γίνει.

Όλοι οί άγωνιστές πρέπει νά έξοικειωθούν ύπομονετικά μέ τήν άνάκριση, νά τή μάθουν καλά.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ — ΒΑΣΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Οί οδηγίες πού περιέχονται έδώ άπευθύνονται σ' όλους αυτούς πού άγωνίζονται ένάντια στην καταπίεση. Δέν θέλουμε έδώ νά άραδιάσουμε έξυπνάδες, έχουμε τή συναίσθηση του πού άρχίζει καί πού τελειώνει ή νομική υπεράσπιση.

Στή διαδικασία της άνάκρισης βρισκόμαστε άπέναντι σέ έχθρους καί έτσι πρέπει νά τούς αντιμετώπιζουμε. Μήν ξεχνάτε: βρίσκεστε σέ έχθρικό έδαφος.

Ο έχθρός έχει όπλα βασικά τήν καταπίεση, τή βία σ' όλες της τίς μορφές. Ο άστυνομικός πού σās μιλάει καλωσυνάτα, ο άνακριτής πού σās άπευθύνεται μέ συμπάθεια.

Άλλο ένα όπλο είναι τό σπάσιμο του ήθικου. Τό ρεφραίν τους είναι «σ' έμπλεξαν μ' αυτά». Μόνη άπάντηση ή αντίσταση, δηλαδή ή σταθερή καί συνεπής στάση.

Τό νά μιλάτε στους άστυνομικούς ή νά ύποχωρείτε στίς πιέσεις τους σημαίνει πώς δυναμώνετε τήν έξουσία των ανθρώπων, πού δέν είναι μόνο δικοί σας αντίπαλοι, αλλά καί των μαζών.

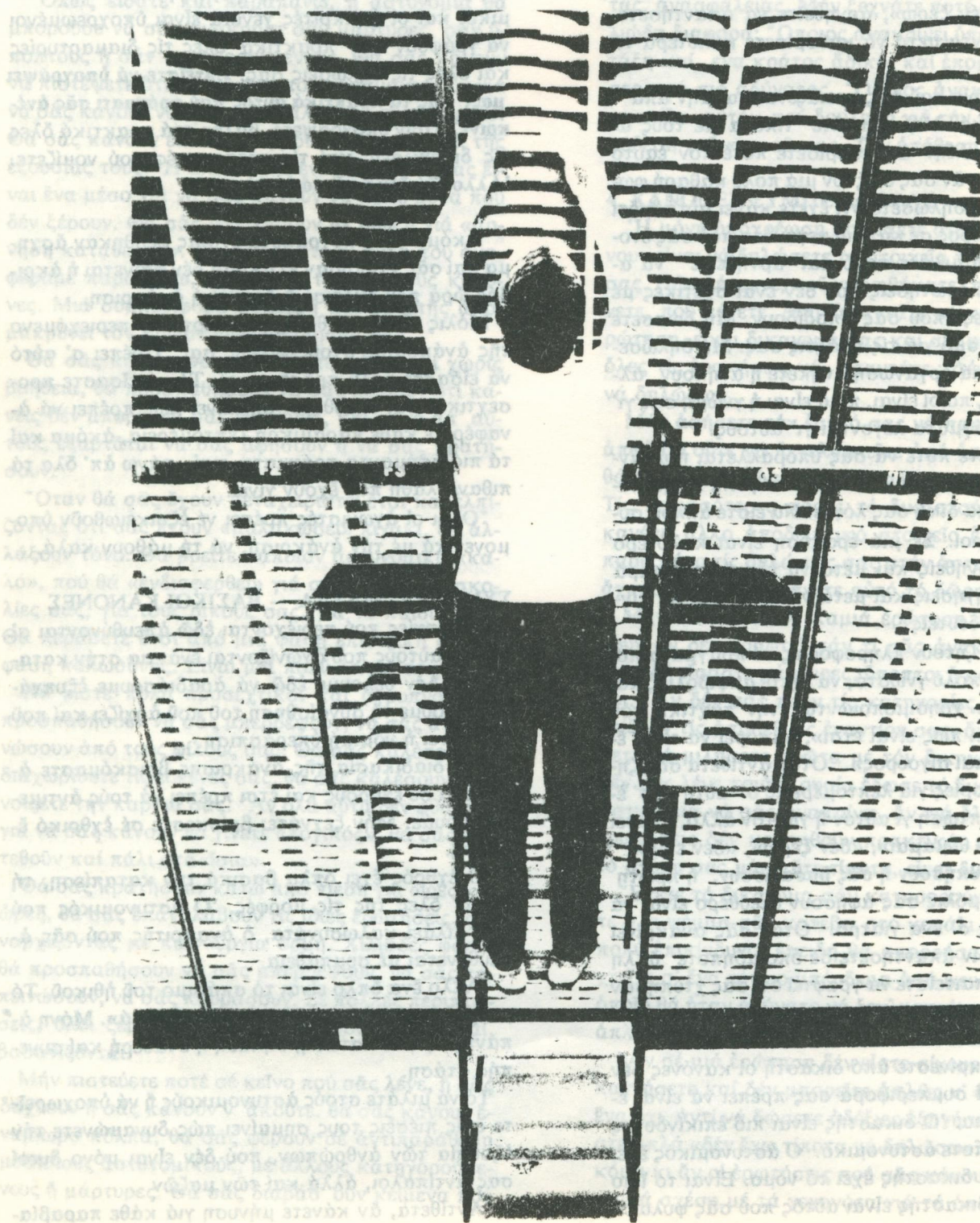
Αντίθετα, άν κάνετε μήνυση γιά κάθε παραβία-

ση, για κάθε παράνομη συμπεριφορά τους, όταν παραμένετε σταθεροί μπροστά τους, μ' αυτούς δλους τούς τρόπους αποδυναμώνετε την εξουσία του

αντιπάλου, προκαλείτε διαίρεση σ' αυτόν, με λίγα λόγια μειώνετε τη δύναμη της αντιλαϊκής καταπίεσης της άρχουσας τάξης.

Στό στρατόπεδο των καταπιεσμένων ο αγώνας του καθενός είναι αγώνας για όλους

Ε.Α.Δ. Αθήνας

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

Μέ συλλάβανε για μία κλοπή εϋτελους αξίας. Συγκεκριμένα κλέβαμε από μία οικοδομή καμιά δεκαριά τάβλες για να τις βάλουμε στο πάτωμα ενός φορτηγού. Ο συγκατηγορούμενός μου είχε κάνει ακόμα 41 κλοπές, τις οποίες ομολόγησε όχι άβιαστα φυσικά, χωρίς εγώ να το ξέρω. Οι ασφαλίτες όμως ήταν αδύνατον να χωνέσουν ότι εγώ δεν έχω να τους πω τίποτε άλλο εκτός από την υπόθεση που με πιάσανε. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα μετά το τέλος της ανάκρισης να με κρατήσουν δέκα μέρες στα μπουντρούμια τους για να ξεπριστώ και μετά να με παρουσιάσουν στον εισαγγελέα, μία και ημουν τελείως αγνώριστος και ανίκανος να περπατήσω από τα βασανιστήρια, που ξεκινάγανε καθημερινά από κλωτσοπατινάδες και χτυπήματα του κεφαλιού στον τοίχο και καταλήγανε στην φάλαγγα με συνοδεία απειλών, όπως «Πούστη πές τα γιατί δεν θα βγείς από δω μέσα ζωντανός, θα σου γαμήσουμε την μάννα και την αδελφή» και δεν συμμαζεύεται.

Τό δικαστήριο μέ δίκασε γι' αυτή την κλοπή σέ 18 μήνες φυλακή και παραδόξως τόν συγκατηγορούμενό μου για 41 κλοπές τόν δίκασε κι αυτόν σέ 18 μήνες. Αυτή η ανισότητα μέ προβλημάτισε πολύ, αλλά δεν έχω κανένα συγκεκριμένο στοιχείο για να μπορώ να δώσω μία εξήγηση.

Στις φυλακές Βουλιαγμένης που οδηγήθηκα, διαπίστωσα σχεδόν άμέσως ότι εκεί δεν ήταν ένα «σωφρωνιστικό κατάστημα» όπως τό αποκαλούσανε, αλλά κάτι άλλο που συγκεκριμένα δεν βρίσκω μία λέξη να τό χαρακτηρίσω. Θά αναφέρω μόνο μερικά περιστατικά για να δείξω τό κλίμα που επικρατούσε εκεί μέσα.

Ήμουν θαλαμάρχης στον πρώτο θάλαμο. Ένα βράδυ ένας άλλοδαπός κρατούμενος παραπονιότανε ότι ήταν άρρωστος και πράγματι φαινόταν να είναι σέ κακά χάλια. Του βάλαμε θερμόμετρο και είχε 42 πυρετό. Φωνάξαμε τόν φύλακα απ' τό παράθυρο και όταν ήρθε, του εξηγήσαμε σέ τί κατάσταση βρίσκεται ο συγκρατούμενός μας και ότι είναι ανάγκη να μεταφερθεί σέ νοσοκομείο. Μας είπε ένα «καλά» κι έφυγε χωρίς καμιά συνέχεια. Όταν είδαμε ότι πέρασε αρκετή ώρα χωρίς να γίνει καμιά ενέργεια, ξαναβάλαμε τις φωνές και ήρθε και μας είπε ότι τό πρωί που θ' ανοίξουνε τόν θάλαμο, θά τόν εξετάσει ο γιατρός της φυλακής κι αν έχει ανάγκη για νοσοκομείο θά τόν πᾶνε. Του είπαμε να τηλεφωνήσει τώρα στον γιατρό να έρθει να τόν εξετάσει, γιατί τό πρωί μπορεί και να μὴν είναι ζωντα-

νός. Αυτός σήκωσε τούς ώμους και μας είπε ότι δεν μπορεί να άνησυχήσει τόν γιατρό τέτοια ώρα. Και τότε, όπως στεκόταν έξω απ' τό παράθυρο και συζητάγαμε, πέρασα τό χέρι μου ανάμεσα απ' τά κάγκελα και του έχωσα μία μπουνιά στή μούρη. Έφυγε τρέχοντας.

Τό πρωί που άνοιξε η φυλακή, μέ είδοποίησανε ότι έχω επισκεπτήριο. Κατάλαβα άμέσως ότι ήταν ψέματα και μέ θέλανε για τά βραδυνά γεγονότα. Τέλος πάντων πήγα και μέ οδηγήσανε στο άρχιφυλακείο. Εκεί ήταν μαζεμένοι καμιά δεκαριά φύλακες και ο άρχιφύλακας κρατώντας στα χέρια τους γκλόμπς και πέσανε όλοι πάνω μου και μέ χτυπάγανε σέ όλο μου τό σώμα, μέχρι που έπεσα κάτω άναίσθητος. Τότε μέ πήρανε και μέ πετάξανε στην άπομόνωση.

Μετά απ' αυτό τό γεγονός και άφου κάθησα αρκετές μέρες στην άπομόνωση, μας φέρανε στον θάλαμο έναν καινούργιο κρατούμενο. Αυτός άρχισε να μας άπειλεί ότι ξέρει καράτε, ότι όποιος κουνηθεί θά τόν τσακίσει, χτύπαγε παιδιά και γενικά έκανε τόν παλληκαρά και η ύπηρεσία ήταν τελείως άδιάφορη για τό όλο του φέρσιμο. Τόν πλησιάσαμε και του είπαμε να κάτσει καλά και να μὴν μας ένοχλεί, γιατί δεν έχουμε καμιά διάθεση να μπλέξουμε σέ περιπέτειες, ότι σίγουρα δεν τόν φοβόμαστε και ότι άμα θέλουμε είμαστε σέ θέση να τόν κάνουμε να ξεχάσει τό καράτε που ξέρει. Από τότε έγινε ακόμα πιο επιθετικός, σέ σημείο που να μας είναι άνυπόφορος. Κι άφου είδαμε ότι τό πράγμα δεν πήγαινε άλλο, τόν στριμώξαμε ένα βράδυ και τόν κάναμε άσήκωτο. Την εϋθύνη γι' αυτό τό γεγονός την πήρε πάνω του ο συγκρατούμενός μας Μπομπονάς. Ακολούθησε η διαδικασία του καλέσματος στο άρχιφυλακείο για τά γνωστά πλέον επακόλουθα. Την ώρα όμως του ξυλοδαρμού, ο Μπομπονάς κατάφερε να σπάσει ένα τζάμι και να κόψει τις φλέβες του, πριν οι φύλακες προλάβουν να τόν εμποδίσουν κι έτσι άναγκαστήκανε να σταματήσουν τό ξύλο και να τόν πᾶνε στο νοσοκομείο, για να ράψουνε τά κοψίματα.

Μετά απ' αυτό μέ πήρανε και μέ πήγανε στον θάλαμο 4. Είναι μία διαδικασία που την ακολουθοϋνε για να διασπᾶνε τις δυνάμεις μας.

Θά έπρεπε να σᾶς έχω αναφέρει ότι σέ όλο αυτό τό διάστημα έρχόμασταν αρκετές φορές σέ συγκρουση μέ την ύπηρεσία για τό θέμα του φαγητού. Άποθηκάριος τότε ήταν κάποιος Κοντομίχας, που

σέ μόνιμη βάση μᾶς λήστευε στο φαί καί μᾶς φτιάχνανε συνέχεια φαγητό χωρίς λάδι, νερόβραστο. Στίς διαμαρτυρίες μας δίνανε πάντα τήν ἴδια ἀπάντηση «Αὐτό σᾶς χορηγεῖ τό κράτος, αὐτό σᾶς δίνουμε». Κάνανε μόνοι μας ἕνα πρόγραμμα γιά φαί σύμφωνα μέ τά χρήματα πού χορηγοῦσε τό κράτος γιά τήν διατροφή μας καί ἀπαιτήσαμε ἀπό τήν ὑπηρεσία νά τό ἐφαρμόσει. Δέν τό ἔλαβαν καθόλου ὑπόψη τους καί συνεχίστηκε ἡ ἴδια κατάσταση μέ ἀπειλές ἀνοικτές τώρα πιά «Καθίστε καλά καί ἀφήστε αὐτά πού ξέρετε, γιατί ἐδῶ δέν περνᾶνε. Θά σᾶς λιώσουμε ἂν κάνετε πώς κουνιόσαστε, κολόπαιδα, πού τολμᾶτε νά ἔχετε καί παράπονα, ἀντί νά λέτε εὐχαριστῶ» καί διάφορα τέτοια.

Ἐν τῷ μεταξύ μιά ἄλλη μας ρήξη μέ τήν ὑπηρεσία ἦταν ὅτι κάθε Κυριακή μᾶς πηγαίνανε νταϊλίκι στήν ἐκκλησία καί μᾶς ὑποχρεῶνανε νά καθόμαστε δύο ὥρες ὄρθιοι καί νά ἀκοῦμε τά ὑποκριτικά τους κηρύγματα, πού σάν τελική ἔννοια εἶχαν ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε τά ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας καί αὐτοί ἦταν οἱ καλοί πού εἶχαν ἀναλάβει νά μᾶς φέρουν στόν ἴσιο δρόμο.

Γενικά ἡ κατάσταση στήν φυλακή εἶχε καταντήσει ἀνυπόφορη καί βρισκόμασταν σέ ἀπόγνωση.

Μπρός σ' αὐτή τήν κατάσταση ἀποφασίσαμε καί ἀμπαρωθήκαμε μέσα στούς θαλάμους 4 καί 5. Βάλαμε φωτιά στά στρώματα, σπάσαμε τά τζάμια καί ἀπαιτούσαμε, γιά ν' ἀνοίξουμε, νά ἔρθει ὁ εἰσαγγελέας. Ἀφοῦ ἐξάντλησαν ὅλα τά περιθώρια καί δέν κατάφεραν νά μᾶς πείσουν ν' ἀνοίξουμε, ἀναγκάστηκαν νά τόν φέρουν. Ἐξηγήσαμε στόν εἰσαγγελέα τά αἰτήματά μας κι ἐκεῖνος μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θά γίνουν δεκτά ὅλα, γιατί δέν βρῆκε κανένα μας αἶτημα παράλογο καί μᾶς ἔδωσε τόν λόγο τῆς ἀντρικῆς του τιμῆς ὅτι δέν πρόκειται νά μᾶς ἀκουπήσει κανείς, οὔτε καί θά ἔχουμε καμιᾶ ἄλλη συνέπεια. Κατόπιν τούτου ἐλευθερώνουμε τίς πόρτες καί μόλις γίνεται αὐτό, μπουκάρουνε μέσα στούς θαλάμους καμιᾶ εἰκοσαριά φύλακες μέ γκλόμπς στά χέρια κι ἀρχίζει τό ὄργιο.

Μπρός σ' αὐτή τήν κατάσταση κοβόμαστε πολύ

ἄσχημα, ἐλπίζοντας ὅτι θά σταματήσει τό ξύλο, ἀλλά πέφτουμε ἔξω: δέν δίνουν καμιᾶ σημασία καί συνεχίζουν νά μᾶς ξυλοφορτώνουν μέχρι πού πέφταμε κάτω λιπόθυμοι ἀπ' τό ξύλο καί ἀπ' τό αἷμα, πού ἔτρεχε ποτάμι ἀπ' τά κομένα μας χέρια. Μετά ἀπ' αὐτό μᾶς δένανε πρόχειρα, χωρίς νά μᾶς πᾶνε στό νοσοκομεῖο γιά ράψιμο καί μᾶς πετάγανε στήν ἀπομόνωση. Οἱ πληγές μας κάνανε 6 μῆνες νά κλείσουν καί μένα προσωπικά μοῦ ἔμεινε καί μιά ἀναπηρία, εὐτυχῶς μικρή στό ἀριστερό μου χέρι.

Γιά τά γεγονότα αὐτά σχηματίζουν δικογραφία καί στέλνουν στά δικαστήρια 6 ἄτομα, πού καταδικάζονται ἀπό 3 ἕως 6 μῆνες. Τά ὀνόματα πού θυμάμαι αὐτή τή στιγμή ἀπό αὐτούς πού πήγανε δικαστήριο εἶναι: Κουλουμπῆς Γεράσιμος, Ταγαρούλιας Σταμάτης, Κοντρέτσος Σπύρος, Τσούμας Νικόλαος.

Ἐνα πρωί μέ καλᾶνε στό ἀρχιφυλακεῖο καί μοῦ ζητᾶνε νά τοῦς πῶ τί καινούργιο ἐτοιμάζουμε. Τοῦς ἀπαντᾶω ὅτι δέν ἐτοιμάζουμε τίποτα κι ὅτι αὐτά βρίσκονται μόνο μέσα στήν ἀρρωστημένη τους φαντασία. Ἀρχίζουν νά μέ περικυκλώνουν ἀπειλητικά καί βλέπω ὅτι τά πράγματα εἶναι πάλι ἀρκετά ἄσχημα γιά μένα. Ἀποφασίζω νά τά παίξω ὅλα γιά ὅλα. Παίρνω φόρα καί πάω καί σκᾶω μέ τό κεφάλι πάνω στόν τοῖχο.

Μετά ἀπ' αὐτό ξυπνᾶω στό νοσοκομεῖο κρατούμενων «Ἄγιος Παῦλος». Τό κεφάλι μου καί τό πρόσωπό μου εἶναι σέ ἄθλια κατάσταση, ἔχω ἕνα μεγάλο σκίσιμο στό κεφάλι καί ἔχω δαγκώσει τήν γλώσσα μου καί τήν ἔχω κάνει κυμά. Γιά θεραπεία μοῦ δίνουνε χάπια Σεντόν καί Βάλιουμ, γιά νά κοιμᾶμαι καί νά μὴν τοῦς ἐνοχλῶ. Βρίσκομαι σέ τέτοια κατάσταση, πού ἔρχεται νά μέ δεῖ ὁ πατέρας μου καί δέν τόν ἀναγνωρίζω, τόν περνᾶω γιά φύλακα καί τόν βρίζω. Μέ κρατᾶνε 25 μέρες καί μετά μέ διώχουνε, γιά νά συνεχίσω στήν ἀπομόνωση, παρ' ὅλο πού γιά νά γίνω καλά θά ἔπρεπε νά κάτσω στό νοσοκομεῖο 3 μέ 4 μῆνες. Θά πρέπει νά προσθέσω ὅτι τό φαί στό νοσοκομεῖο δέν εἶχε μεγάλη διαφορὰ ἀπό τό φαί στήν φυλακή.

Μέσα στοῦ Μάη μιά βραδυά
με τ' ἀπαλό ἀγέρι
τόν οὐρανὸ κοιτῶ ψηλά
πού πέφτει ἐν' ἀστέρι.

Θυμήθηκα πού μουλεγαν
σάν ἡμouna παιδί,
μουλεγαν καί σοφίστηκα
νά κάνω μιάν εὐχή.

«Θεέ μου, δός μου ὑπομονή,
κουράγιο γιά ν' ἀντέξω,
γιατί κουράστηκ' ἡ ψυχὴ
ἀπὸ τὰ μέσα κι ἔξω.

Πληγές στό σῶμα μου πολλές
ἀγκάθια μέ τρυποῦνε,
πληγές στό σῶμα μου νωπές
καί πῶς νά γιατρευτοῦνε.

Ὅπου σταθῶ κι ὅπου βρεθῶ
σκοτάδι μέ τυλίγει,
θαρῶ ἤρθ' ἡ ὥρα νά χαθῶ
κι ἓνας λυγμός μέ πνίγει»

Μά σάν ἐτέλειωσ ἡ εὐχή
καί ὁ παρασυρμός μου,
εἶδα στό νοῦ μου ἐνοχή,
πῶς πέφτει ὁ ἀνδρισμός μου.

Ἀτσάλια μέ χτυποῦσαν
μέ πείσμα καί μανία,
μά ἐγὼ ἀντιστεκόμouna
σ' αὐτὴ τὴν τυραννία.

Εὐχὴ δέν ἔκανα ποτές,
δέν ζήτηξα συμπόνια,
μέ τό κεφάλι μου ψηλά
ἀντεξα τόσα χρόνια.

Ποτέ δέν ἔκανα εὐχὴ
στὶς μπόρες τίς μεγάλες
κι ἂν ἦταν νᾶρθουν μιάν αὐγή,
θ' ἀντισταθῶ καί σ' ἄλλες.

ΟΡΚΟ θά κάνω ἐδῶ βαρὺ
νά μὴν ξανακιωτέψω,
ἐλεως καί συμπόνια
ποτέ νά μὴν γυρέψω.

ΚΑΤΩ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Βγάζοντας μία φωνή αντίστασης και αγανάκτησης ενάντια στην καθημερινή ισοπέδωσή μας, καταγγέλουμε τις απάνθρωπες και εξοντωτικές συνθήκες κράτησής μας στην προσπάθειά μας να σπάσουμε το μύθο του σωφρονισμού που έχει δημιουργήσει η εξουσία, το κράτος και τ' αφεντικά για τις φυλακές και να ξεφύγουμε από την απομόνωση που σιόπιμα και ύπουλα μας έχουν ρίξει.

Τό παραμύθι του σωφρονισμού μας σάν ανθρώπων "έπικινδυνών για την κοινωνία" έχει πιά ξεφτίσει. Γιατί δεν είναι τίποτε άλλο από το πρόσχημα που χρησιμοποιούν για να μας έπιβληθούν και να μας μετατρέφουν σε ρομπότ που θα εκτελούμε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση τις διαταγές τους.

Αγένηθεν τὰ αφεντικά και η κοινωνία τους κάλυπταν τὰ έγκλήματά τους μέσα από ψεύτικα και ζαχαρωμένα λόγια. Όμως τό φέμα και η υποκρισία αρχίζουν να καταρρέουν. Οι φωνές απελπισίας ενός συγκρατούμενού μας που τὰ ξημερώματα της 26/7/79 ξυλοκοπήθηκε μέσα στο θάλαμό του απ' όλους τούς φύλακες -γιατί κατά την ύπηρεσία διατάραξε την ήσυχία με τις "ύστερικές" φωνές του- είναι ένα από τὰ πολλά περιστατικά που γίνονται πίσω από την βιτρίνα της ψευτοελευθέρης και υποκριτικής κοινωνίας με την ήθελημένη άγνοια και κάλυψή της. Ένα περιστατικό όμως που μάς θυμίζει πολλά προηγούμενα -ένδειχτικά της εξαθλίωσης που μάς έχουν επιβάλει- όπως τό συνηθισμένο και σχεδόν καθημερινό κλείσιμο συγκρατούμενων μας στα πειθαρχεία, τό βλαίο και εξαναγκαστικό πρωινό ξύπνημα συνοδευόμενο με υποχρεωτική προσευχή, τό φαγητό που δεν κάνει ούτε για σκύλους, την ταπεινωτική συμπεριφορά και την έξευτελιστική μεταχείριση από τούς φύλακες, τόν υποχρεωτικό ύπνο από τις 12.00 τό βράδυ, τόν υποχρεωτικό εκκλησιασμό κάθε Κυριακή, τό υποχρεωτικό κούρεμα και άνδρα την έλλειψη μιάς στοιχειώδους ιατρικής φροντίδας, την ολοκληρωτική απομόνωση που μάς έχουν επιβάλει από την κοινωνία, λογοκρίνοντας την άλληλογραφία μας, απαγορεύοντας τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και επιτρέποντας επισκεπτήριο μόνο στος συγγενείς α' βαθμού, που γίνεται κι αυτό πίσω από διαχωριστικά σύρματα. Και για όσους δεν τὰ άνεχονται όλα αυτά, υπάρχουν οι δικαστικές διώξεις, τό ξύλο, και η άπειλή κλείσιμου στο ψυχιατρείο ή στις φυλακές της Κέρκυρας, που έγινε πραγματικότητα στο πρόσφατο παρελθόν για αρκετούς συγκρατούμενούς μας.

"Όμως η καταπίεση και η τρομοκρατία είναι άνεκανη να μάς λυγίσει. Η αντίστασή μας δέ θα πάψει όσο τό κράτος και η εξουσία μάς στερούν τό δικαίωμα να ζούμε, όσο η ζωή μας έχει χάσει κάθε ανθρώπινη αξία και διάσταση. Η υπόθεσή μας είναι υπόθεση κάθε ελεύθερου ανθρώπου. Είναι υπόθεση της γενικότερης πάλης ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και τούς καταπιεστικούς θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Όμάδα Κρατούμενων ΣΚΑ (Σωφρονιστικού Καταστήματος Άνηλκων) Κορυδαλλού

Αυτό τό κείμενο στάλθηκε στην Έπιτροπή Άγωνιστικής Άλληλεγγύης από ομάδα κρατούμενων για να κυκλοφορήσει.

28/8/79

(συνλ. 17.8.77 + 18 μήνες)

Άπό τό περιοδικό «Freedom»

Άγαπητοί σύντροφοι, είμαστε δύο αδέρφια αναρχικοί σέ μία Έλληνική φυλακή. Λεγόμαστε Νίκος & Θεόδωρος Τσουβαλάκης.

Είμαστε σέ συνεχή άγώνα μέ τήν φασιστική, καπιταλιστική κυβέρνηση καί τό κράτος τής Ελλάδας, Ίδιαίτερα στίς 19 Αύγούστου 1977 ληστέψαμε (σύμφωνα μέ τήν κατηγορία) μέ όπλα καί χειροβομβίδες τήν Έθνική Τράπεζα τής Ελλάδος. Αύτή ή τράπεζα ανήκει στό Ύπουργείο Άμυνας καί έτσι μās κατηγορήσανε γιά έγκληματίες όπως κάνουν πάντα όταν τά εκατομμύριά τους καί τό κεφάλαιο βρίσκεται σέ κίνδυνο.

Βρισκόμαστε σέ διαφορετικές φυλακές, γιατί όταν μās έχουν μαζί νοιώθουν φόβο καί άνασφάλεια. Καί όλον αυτόν τόν καιρό είμαστε στή φυλακή χωρίς καταδίκη. Δύο φορές άναβάλανε τήν δίκη μας. Τήν πρώτη φορά μās στείλανε στόν ψυχίατρο ν' άποδείξει ότι είμασταν ψυχικά άρρωστοι καί όχι αναρχικοί, αλλά μετά τήν δική μας αντίδραση παραδεχτήκανε ότι είμαστε άπόλυτα ύγιείς καί σωματικά καί πνευματικά.

Στίς 19 Φεβρουαρίου 1979 συμπληρώσαμε 18 μήνες στήν φυλακή κάτω άπό άπάνθρωπες συνθήκες καί είμαστε ακόμα ζωντανοί γιά νά δηλώσουμε σέ όλους τούς Εύρωπαίους αναρχικούς ότι ξεκινήσαμε ένα νέο κοινωνικό πόλεμο ένάντια στίς άρχές. Σύμφωνα μέ τό άρθρο 6 παράγραφος 4 του νέου Έλληνικού Συντάγματος καί τό άρθρο 287 παράγραφος 3 του ποινικού κώδικα μετά άπό 18 μήνες φυλακή (χωρίς δίκη) είναι ύποχρεωτικό νά σέ έλευθερώσουν αυτόμάτως μέχρι ν' άρχίσει ή δίκη. Καί καθώς βλέπετε άπό τό γράμμα μας έμείς έχουμε ήδη συμπληρώσει 18 μήνες καί είμαστε άκόμη στήν φυλακή χωρίς καμιά έξήγηση. Ό διευθυντής τής φυλακής κάλεσε τόν εισαγγελέα νά μās έλευθερώσει, αλλά του παράγγειλε άπ' τό τηλέφωνο νά μās κρατήσει στήν φυλακή.

Σέ ένδειξη διαμαρτυρίας γ' αυτήν τήν άντισυνταγματική κατάσταση του είπαμε ότι άπ' αυτή τή στιγμή κατεβαίνουμε σέ άπεργία πείνας, ότι βρισκόμαστε παράνομα μέσα σάν αιχμάλωτοι του κοινωνικού πολέμου καί θά συνεχίσουμε τήν άπεργία μας μέχρι θανάτου. Μās μεταφέρανε στό νοσοκομείο των φυλακών. Έδώ στήν φυλακή Άθήνας - Πειραιά ύπαρχουν πέντε αναρχικοί μεταξύ των οποίων ό Φίλιππος καί ή Σοφία Κυρίτση, καταδικασμένοι σέ 9 & 5 χρόνια μόνο καί μόνο έπειδή αυτοί (ή άστυνομία) βρήκανε έξι μπουκάλια πετρέλαιο καί τό «Άναρχικός τσελεμεντές». Έχουν κατέβη καί οι δύο δύο φορές σέ άπεργία πείνας σέ ένδειξη διαμαρτυρίας γιά τήν παράλογη καταδίκη. Οι πιό φασίστες φυλακισμένοι ποτέ δέν καταδικάζονται σέ περισσότερο άπό 1 χρόνο φυλακή. Όπως βλέπετε καί διαβάζετε στά χαρτιά, καί στήν Ελλάδα έπίσης έχει άρχίσει ένας κοινωνικός πόλεμος μέχρι θανάτου ένάντια στό κράτος.

Θέλουμε νά μās βοηθήσετε μέ όποιο τρόπο μπορείτε, περισσότερο πληροφορώντας τούς συντρόφους μέσα άπ' τόν αναρχικό τύπο. Αύτή τή στιγμή, 10.00 π.μ, ό δεύτερος φυλακισμένος (άπό τήν ψυχιατρική πτέρυγα) έπιχείρησε νά αυτοκτονήσει κάτω άπ' τήν πίεση του συστήματος. Στο έπόμενο γράμμα μας θά σās στείλουμε περισσότερες πληροφορίες γι' αυτούς.

Χαιρετισμούς στους συντρόφους μας καί όποιος ενδιαφέρεται γιά μās μπορεί νά μās γράψει στήν διεύθυνση τής μάννας μας:

Νίκο & Θεόδωρο Τσουβαλάκη

όδός Μαραγκάκη 16, Τ.Τ 102

Δραπετσώνα, Πειραιεύς Ελλάς

Συνεχίστε τόν άγώνα. Μεταφέρτε τόν πόλεμο στους δρόμους όπως έμείς.

Ζήτω ό Άναρχισμός!

Αυτό τό περιοδικό έδίδε το Γουίτ πόσο τραλή καί μάταιη ήταν ή προσπάθεια έλλογιστή αντίσταση έναντίον των έποπιδών του κόσμου τούτου.

ΤΟ ΚΕΛΛΙ No 2455

... Ένώ τούς μετέφεραν προς τά βόρεια, αὐτός καί ἓνα ἄλλο παιδί μέ τό ὅποιο τόν εἶχαν δέσει μαζί, κατόρθωσαν νά δραπετεύσουν, ξεφεύγοντας τήν προσοχή τῆς συνοδείας. Γιά πολλές ὥρες τά δύο παιδιά ἔτρεχαν, ἔτρεχαν καί κρυβόντουσαν. Ἀργότερα, ἀκόμα δεμένοι μέ τίς χειροπέδες μαζί, πιάστηκαν ἀπό μιά ὁμάδα φοιτητῶν πού προθυμοποιήθηκαν νά βοηθήσουν τήν ἀστυνομία τῆς περιφέρειας στό ἔργο τῆς ἀναζητήσεώς τους. Ὅταν ἔφτασαν στό σχολεῖο, καί τά δύο παιδιά κλείστηκαν σ' ἓνα ἀπομονωμένο κτίριο, ὅπου μάζευαν τούς πιά ἀτίθασσους τρόφιμους.

Τοῦ ἄλλου παιδιοῦ τό πνεῦμα καί τό σῶμα ἀποδείχθηκαν λιγώτερο γερά ἀπό τοῦ Γουϊτ. Ἐχασε τά λογικά του. Ἐμόλυνε ἐπίτηδες τό χέρι του καί τόν ἔστειλαν στό νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ, ἄρχισε νά χώνει σύρματα καί καρφίτσες στήν πληγή του καί νά σκίζει τούς ἐπιδέσμους. Τόν μετέφεραν τελικά σ' ἓνα φρενοκομεῖο. Δέν μπόρεσε νά ὠφεληθεῖ ἀπό τό ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα.

Αὐτή ἡ πειθαρχημένη ὁμάδα ὀνομαζόταν λόχος πειθαρχίας.

Τό δωματίο τοῦ Γουϊτ στό λόχο πειθαρχίας ἦταν ἓνα κελλί, μέ ἀτσάλινη πόρτα καί μέ κάγκελα καί χοντρό συρματόπλεγμα στό παράθυρο. Μιά μικρή ἠλεκτρική λάμπα φώτιζε ἀμυδρά τό δωμάτιο, γιατί τό συρματόπλεγμα ἦταν τόσο πυκνό ὥστε ἐμπόδιζε τό φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ Γουϊτ περνοῦσε δεκαῆξ ὥρες τήν ἡμέρα πίσω ἀπό τήν κλειδωμένη ἀτσάλινη πόρτα. Δεκαῆξ φορές τήν ἡμέρα, ἓνας ἐπόπτης, πού ἔκανε ἔλεγχο στά κελλιά, ἐρχόταν καί κύτταζε ἀπό ἓνα τετράγωνο ἀνοιγμα τῆς πόρτας. Ἐνας ἀπό τούς ἐπόπτες αὐτούς, συνήθιζε νά χτυπάει στήν πόρτα κάθε κελλιοῦ φωνάζοντας:

—Εἰσαι μέσα ἀκόμα;

Ὁ Γουϊτ δέν ἀπαντοῦσε ποτέ, ἀλλά πολλά παιδιά ἔλεγαν:

—Μέσα εἰμαι.

Ἐνας εὐερέθιστος ὅμως νεαρός, κλεισμένος δίπλα στό κελλί τοῦ Γουϊτ, ἀφοῦ ἄκουσε γιά δύο ἑβδομάδες κάθε ὥρα τήν ἐρώτηση: «Εἰσαι μέσα ἀκόμα;», ἔχασε τήν ὑπομονή του καί οὐρλιαξε:

—Μέσα εἰμαι, γουροῦνι, καί θά ἤθελα πολύ νά σέ εἶχα καί σένα ἐδῶ γιά νά σοῦ σπάσω τά δόντια!

Φυσικά ὁ ἀπρεπής νεανίας, τιμωρήθηκε δεόντως.

Σέ κάθε κελλί ὑπῆρχε ἀπό μιά Βίβλος, πού ἦταν τό μόνο ἀνάγνωσμα γιά τούς τροφίμους. Ὁ Γουϊτ ἤξερε ὅτι τά παιδιά ἔσχιζαν τίς λεπτές σελίδες γιά νά στρίψουν τσιγάρα. Ἀνακάλυψε, ἐν τούτοις, ὅτι καμμιά σελίδα δέν ἔλειπε ἀπό τή Βίβλο τοῦ κελλιοῦ του. Τή διάβασε ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος. Τήν ξαναδιάβασε. Τό πνεῦμα του τό τράβηξαν ἰδιαίτερα οἱ Ἐκκλησιασταί:

«Γιά κάθε πράγμα υπάρχει μία εποχή και ένας καιρός για κάθε επιδίωξη κάτω από τούς ουρανούς: υπάρχει ένας καιρός για να πεθάνει κανείς... ένας καιρός για να σκοτώσει... ένας καιρός για να μισήσει... ένας καιρός για να πολεμήσει...».

Ήταν μεσοκαλόκαιρο τοῦ 1938. Τό κεραμοποιεῖο τοῦ ἀναμορφωτηρίου, ὅπου δούλευαν οἱ τιμωρημένοι πειθαρχικῶς, ἦταν μιά ἀληθινή τρύπα Κολάσεως. Ἐκεῖ, γυμνός ἀπό τή μέση καί πάνω, μέ τό πρόσωπό του σκεπασμένο ἀπό ἰδρώτα καί σκόνη, μέ τά χέρια του φουσκालιασμένα καί ροζιασμένα, μέ τό κορμί του ψημένο ἀπό τόν ἥλιο, ὁ Γουῖτ δούλευε μέ ἕνα εἶδος μανίας, ἐξατλῶντας συστηματικά τόν ἑαυτό του. Ἕνας ἀπό τούς πολλούς ἐπόπτες, καθισμένος ἐκεῖ κοντά σέ ἕνα ἴσκιο, παρακολουθοῦσε τόν Γουῖτ κατάπληκτος γιά τήν ἀντοχή του.

— Ἐ, μικρέ! τοῦ εἶπε μιά μέρα γεμᾶτος περιέργεια. Ἔλα ἐδῶ...
Ναί ἐσύ.

Ὁ Γουῖτ ἄφησε τό χειράμαξό του καί πῆγε κοντά του.

— Τί προσπαθεῖς νά κάνεις, μικρέ; Νά τραβήξεις τήν εὐνοιά μας;

Ὁ Γουῖτ χαμογέλασε, μέ ἕνα χαμόγελο πού ἦταν γεμᾶτο φαρμάκι.

— Ἴσως ἀπάντησε. Ἦθελα νά μάθετε ὅτι ὅσο πιό τραχειά εἶναι ἡ συμπεριφορά σας, τόσο πιό πολύ μοῦ ἀρέσει!

Ὡ κάνεις τό ζόρικο, ἔ; γρύλλισε ὁ ἐπόπτης καί τό πλαδαρό πρόσωπό του ἐγινε κατακόκκινον ἀπό θυμό. Ἐχουμε τρόπους νά μάθουμε τούς νεαροὺς ζόρικους σάν ἐσένα νά σέβωνται τήν ἐξουσία!

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Γουῖτ. Δέν θά μπορούσα νά τό φανταστῶ ποτέ αὐτό.

Ὁ ἐπόπτης ἔσφιξε τά δόντια του γιά νά μήν ἀπαντήσει. Ἐπειτα, μιά καρικατούρα χαμόγελου φάνηκε στά χεῖλη του.

— Ἔλα, μέσα! εἶπε. Δέν εἶναι σωστό νά σκέπτεσαι ἔτσι παιδί μου. Νά, πιές λίγο νερό. Καί ἔδωσε στόν Γουῖτ τό παγούρι του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Γουῖτ ἀνύποπτος. Καί τήν ἔπαθε. Ἦξερε ὅτι οἱ ἐπόπτες εἶχαν παγωμένο νερό στά παγούρια τους καί εἶχε δουλέψει ἐπὶ ὥρες κάτω ἀπό ἕνα καυτερό ἥλιο. Μά διψοῦσε. Γέμισε τήν κοιλιά του μέ παγωμένο νερό, πίνοντας ἀπληστα καί, σχεδόν ἀμέσως τόν ἔπιασαν πόνοι.

Ὁ ἐπόπτης γέλασε κοροϊδευτικά.

— Τώρα, νεαρέ ζόρικε γύρισε στή δουλειά σου! εἶπε.

Ὁ Γουῖτ ἔκανε ἑμετό καί ἄρχισε πάλι νά δουλεύει βλαστημῶντας τόν ἑαυτό του.

Δύο μέρες ἀργότερα τόν ἔπιασαν νά κουβεντιάζει μέ ἕναν ἄλλο τρόφιμο καί τόν ἔβαλαν σέ «ἐλαφρὴ διαίτα».

Αὐτό ἐσήμαινε ὅτι θά ἔτρωγε ὅλη τήν ἡμέρα ὅσο ἕνας κανονικός ἄνθρωπος τρώει μόνο στό πρόγευμά του.

Τά παιδιά πού ἦταν σέ «ἐλαφρὴ διαίτα», ἔτρωγαν στά κελλιά τους, χώρια ἀπό τούς ἄλλους πού ἔτρωγαν στήν τραπεζαρία. Δούλευαν ὁμως ἐξ' ἴσου σκληρά μέ τούς ἄλλους.

Ἕνας τυφλός θυμός ἐκυρίευσε τό Γουῖτ ἕνα βράδυ, ὅταν ἕνας ἐπόπτης μπῆκε στό κελλί του κι' ἔκανε ἕνα αἰσχρὸ καλαμποῦρι εἰς βάρος του, σχετικά μέ τήν «ἐλαφρὴ διαίτα».

— Παλιάνθρωπε! βρυχήθηκε τό παιδί.

Ὁ ἐπόπτης τόν χτύπησε στό πρόσωπο μέ τόν ὀρμαθὸ τῶν κλειδιῶν πού κρατοῦσε. Ὁ Γουῖτ ἀπάντησε μέ μιά γροθιά. Τότε ὁ ἐπόπτης βγῆκε, κλείδωσε τήν πόρτα καί ξαναγύρισε μαζί μέ δύο συναδέλφους του.

Ἀρπαξαν τό Γουῖτ καί τόν κουβάλησαν σ' ἕνα εἰδικό, ἄδειο κελλί. Ἐκλείσαν καί κλείδωσαν τήν πόρτα κι' ὁ ἐπόπτης φώναξε ἀπὸ τό τετράγωνο μικρὸ παράθυρο:

— Νά κάτι γιά νά σοῦ κραήσει συντροφιά. Καί πέταξε μιά ἀμπούλα μέ δακρυγόνα ἀέρια μέσα στό κελλί. Οἱ ὥρες πού πέρασαν δέν ἦταν ἀπὸ τίς εὐχάριστες στή ζωὴ τοῦ Γουῖτ.

Αὐτό τό περιστατικὸ ἐδίδαξε τό Γουῖτ πόσο τρελλή καί μάταιη ἦταν ἡ ἀνοικτή, ἀλύγιστη, ἀντίσταση ἐναντίον τῶν ἐποπτῶν τοῦ κόσμου τούτου.

Οί ἐπόπτες ἦταν βασανιστές. Εἶχαν μιά βίδα καί τήν ἔχωναν στήν καρδιά σου καί τήν ἐστριβαν, ὥσπου τούς ἔλεγες —εὐγενικά, τραχειά, κλαίγοντας, μέ ρίγη, μέ τρόμο, ὅπως μπορούσες— ὅτι ἦσουν δοῦλος τους. Τότε σέ ἄφηναν.

Ἄν ὁμως ὁ πόνος τῆς βίδας σέ ἔρριχνε σέ τόση μανία ὥστε νά τούς προκαλέσεις πιά πολύ, τότε ἄλλοιμονό σου. Ὅποιος ἀρνιόταν νά λυγίσει τσακιζόταν.

Ἔτσι τσακίστηκε ὁ Τζάκ. Μιά μέρα, στή δουλειά, θέλησε νά καρφώσει μιά ἀξίνα στό κρανίο του, μά ἔνα ἄλλο παιδί τόν συγκράτησε. Ὅταν τόν ἔκλεισαν στό κελλί του, ὁ Τζάκ κυριεύτηκε ἀπό μιά κρίση ὑστερίας. Βλαστήμησε τούς ἐπόπτες.

Αὐτό ἦταν ἔνα πολύ σοβαρό σφάλμα. Τόν ἔκλεισαν στό κελλί μέ τά δακρυγόνα. Γιά πολλή ὥρα ὁ Γουίτ τόν ἀκουγε νά οὐρλιάζει ἐκεῖ μέσα βρίζοντας τούς ἐπόπτες καί ζητώντας λίγο νερό.

Ὅταν τόν ἐβγαλαν ἀπό τά δακρυγόνα τό παιδί ἐξακολούθησε νά βρίζει καί νά βλαστημάει. Γιά νά τόν κάνουν νά σωπάσει, τόν ἔχωσαν σ' ἔνα ἄλλο κελλί καί ἄρχισαν νά τόν δέρνουν ἀλύπητα.

Μά αὐτό χειροτέρευε τήν κατάσταση. Ὁ Τζάκ συνέχισε μέ ὑπερική μανία τίς κραυγές, τίς βλαστήμιες καί τά οὐρλιαχτά. Τόν ἔστειλαν τότε στό νοσοκομεῖο κι' ἀπό κεῖ σέ ἔνα φρενοκομεῖο. Χρησιμοποίησαν πολλές μεγάλες λέξεις γιά νά περιγράψουν τήν «ἀσθένειά» τοῦ Τζάκ, καί νά ἐξηγήσουν γιατί εἶχε ἀντιδράσει τόσο ἀσχημα στό ἐκπαιδευτικό σύστημα τοῦ ἀναμορφωτικοῦ σχολείου.

Μετά τή διαφωτιστική πείρα του μέ δακρυγόνα καί ἀφοῦ εἶδε τί συνέβαινε στούς διάφορους Τζάκ, ὁ Γουίτ ἄρχισε νά μάχεται μέ πιά πονηρούς καί πιά λεπτούς τρόπους.

.....
Ἄπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ ΚΑΡΥΑ ΤΣΕΣΣΜΑΝ: «Ὁ προθάλαμος τοῦ θανάτου .Κελλί 2455. Ἡ αὐτοβιογραφία μου».

ΓΑΒ — ΓΑΒ

Γάβ - Γάβ τ' ὄνομά μου εἶναι σκύλος

Γάβ - Γάβ γίνομαι σπουδαῖος φίλος

Γάβ - Γάβ γυρεύω νά βρῶ ἀφέντη

Γάβ - Γάβ ἔναν ὑπέροχο Λεβέντη

Γάβ - Γάβ κλωτσιές νά μέ φιλεύει

Γούβ - Γούβ μέ ἔνα γκλόμπ νά μέ ζεύει

Γούβ - Γούβ νά βγαίνω περιπολία

Γούβ - Γούβ σέ μιά στάνη πολιτεία

Γούβ - Γούβ ν' ἀπαλύνω τό ἀχι

Γούβ - Γούβ μέσ τῆς στρουγκας τό φράχτη

Γούβ - Γούβ ποτέ νά μή λοξεύω

Γούβ - Γούβ τά κεφάλια νά φυτεύω

Γούβ - Γούβ στά ζεστά του ποδάρια

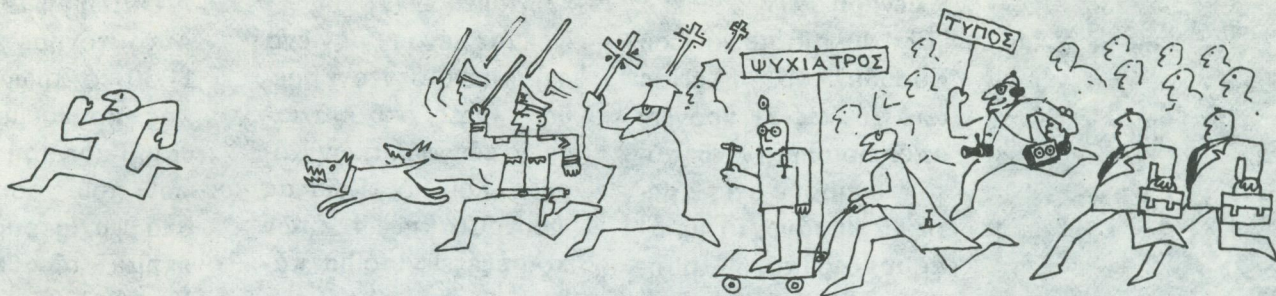
Γούβ - Γούβ τῆς ἀνδρείας μας κουφάρια

Γάβ - Γάβ δέν θέλω τά λεφτά του

Γούβ - Γούβ μου ἀρκεῖ ἡ ἀγκαλιά του

Γάβ - Γάβ αὐτή 'ναι ἡ ταυτότητά μου

Γούβ - Γούβ τά προσόντα τά δικά μου

Προκήρυξη πού κυκλοφόρησε τόν Αύγουστο στήν Ἀθήνα.

Ξέρω πολύ καλά ὅτι τό νά ἀπευθύνομαι σέ σένα τό κοπάδι προβάτων πού λέγεται λαός, εἶναι ματαιοπονία καί μαζοχισμός. Ὅμως θά τό κάνω ἀπό δική μου ἀνάγκη περισσότερο. Δέν σοῦ ζητάω νά ἐξεγερθῇς καί νά ρίξης τό σύστημα πού σέ ἔχει καταγαμήσει ὅπως καί μένα ἄλλωστε. Κάτι τέτοιο εἶναι ἀδύνατο γιά σένα λόγω τῆς νοοτροπίας σου. Σοῦ ζητάω μόνο νά ἀντιδράσεις ἔστω καί παθητικά, στά ἐγκλήματα πού γίνονται τῶρα καί γινόντουσαν πάντα στίς φυλακές καί κυρίως τῆς Κερκύρας σέ βάρος τῶν **ποινικῶν** κρατουμένων, ἀπό τά σκυλιά τοῦ συστήματος τοῦς δεσμοφύλακες. Καί εἶναι τέτοια ἡ ἔκταση τῶν ἐγκλημάτων πού ἀκόμη καί τά μέσα μαζικῆς ἀποβλάκωσης (τύπος), δέν μπόρεσαν νά τά ἀποκρύψουν καί δημοσίευσαν ἕνα μέρος **τους** μόνο (ἐφ. Νέα).

Ἐξοντώνουν σιγά-σιγά, βασανίζουν μέ χίλιους δύο τρόπους τοῦς Νίκο Κοεμτζῆ, Τεμπερεκίδη, Βενάρδο καί τοῦς πιά σκληροῦς λεγόμενους ποινικούς ἐπειδ ἡ αὐτοῦς φοβοῦνται περισσότερο. Θά πῆς τῶρα μέ τήν ἠλίθια καί ἐγκληματική σου νοοτροπία τοῦ μπάτσου: "ὁ Κοεμτζῆς δολοφόνος, ὁ Βενάρδος κλέφτης ληστής, καλά τοῦς κάνουν". ΟΧΙ λοιπόν, ὁ Κοεμτζῆς δέν εἶναι δολοφόνος! Καί οἱ τρεῖς πού καθάρισε ἦταν μπάτσοι πού τοῦ εἶχαν κάνει τή ζωή μαύρη, ὅπως τήν ἔχουν κάνει καί σέ σένα ἀλλά δέν τό παραδέχεσαι. Αὐτό δέν εἶναι δολοφονία! Σκότωσε λίγους ἀπό αὐτούς πού τόν σκότωναν

κάθε μέρα. Ὅπως ἄλλωστε καί πολλοί ἄλλοι ποινικοί ὅπως ὁ Βενάρδος, οἱ δύο ληστές τῆς Νίκαιας οἱ Τσουβαλάκηδες, πού ἀπαίτησαν μιά καλύτερη ζωή ἢ γιά νά ξεφύγουν ἀπ' τή μιζέρια κτυπώντας τό σύστημα ἐκεῖ πού πονοῦσε: στίς Τράπεζες, στό κεφάλαιο. Ὅλοι τῶρα αὐτοί ἐξοντώνονται συστηματικά στίς φυλακές καί στά ψυχιατρεῖα καί ὑπεύθυνος εἶσαι σύ μέ τήν σιωπή σου καί τήν ἀνοχή σου (ἂν ὄχι μέ τήν ἐπικροτησή σου). Σταμάτησε τά ἐγκλήματα πού γίνονται ἐναντίον τῶν ποινικῶν.

Ἔστω καί μέ τήν ἀπλή διαμαρτυρία σου. Γιατί αὐριο μπορεῖ νά εἶσαι ἐσύ στή θέση τους.

Ἦδη ἡ ἀστυνομοκρατία ἔφτασε στό ζενίθ της. Οἱ ποινικοί δέν εἶναι ἐχθροί σου ὅπως σοῦ λένε. Ἡ αἰτία γιά ὅλα εἶναι τό σύστημα.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

"ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ"

20 Γενάρη 1979

Αυτοκτόνησε μέσα στο κελί του στο ψυχιατρικό κατάστημα των φυλακών Κορυδαλλού ο 19χρονος 'Απ. Κάτσουρας από την Ίκαρία, πού ήταν υπόδικος για κλοπές. Κρεμάστηκε από ένα κομμάτι κουβέρτας, πού έδεσε στο λαιμό του καί στο κάγκελο του παραθύρου. 'Ο Κάτσουρας απομονώθηκε «έν καθηλώσει» από τις 5 Δεκέμβρη μέχρι τις 20 Γενάρη όποτε καί αυτοκτόνησε. 'Η «καθήλωση» των άκρων σταματούσε όταν μέ ισχυρά ήρεμιστικά ο ψυχοπαθής ξανάβρισκε την ήρεμία του.

25 Φλεβάρη 1979

Κρεμασμένος βρέθηκε, μέ ένα σκοινί από σεντόνι, χτές στο κελί του, στο ψυχιατρείο κρατούμενων Κορυδαλλού ο Δ. Μπότσης, πού εξέτειε ισόβια κάθειρξη, γιατί είχε σκοτώσει στο Κουκάκι τή γυναίκα του.

5 Γενάρη 1979

"Εξι φυλακισμένοι του Κορυδαλλού, ηλικίας από 16 έως 21 χρόνων αποπειράθηκαν νά αυτοκτονήσουν στίς 2 μετά τά μεσάνυχτα μέ απορυπαντικό. Προηγούμενως είχαν διαμαρτυρηθεί στους υπεύθυνους, για τίς συνθήκες διαβίωσης καί τή ποιότητα του φαγητού χωρίς κανείς νά τους ακούσει.

13 'Ιούνη 1979

'Απαγχονισμένος βρέθηκε χθές στίς 7.45 τό πρωί μέσα στο κελί του, στο ψυχιατρικό κατάστημα των φυλακών Κορυδαλλού, ο Θανάσης Κανάκης 33 χρόνων, ο όποιος στίς 16 'Ιουλίου '77 είχε καταδικαστεί σέ 25 χρόνια κάθειρξη καί 5 χρόνια φυλάκιση για τό φόνο του προϊσταμένου του, του Δήμου Μάνδρας.

22 Μάρτη 1979

Κρεμασμένος μέ ένα στριμμένο σεντόνι βρέθηκε χτές στο ψυχιατρείο των φυλακών Κορυδαλλού ο Κώστας Φουτουλάκης, 42 ετών πού εξέτειε ισόβια κάθειρξη για τόν φόνο συγγενούς του. 'Ο Φουτουλάκης αυτοκτόνησε στήν τουαλέτα των φυλακών, δένοντας τό σεντόνι στα κάγκελα του παραθύρου του.

6 Δεκέμβρη 1979

Αυτοκτόνησε ο Βασίλης Γκίκας 42 χρόνων στο ψυχιατρικό κατάστημα Κορυδαλλού. 'Ο Β. Γκίκας βρέθηκε κρεμασμένος στο κελί του. Τά αδέλφια του Γκίκα υπέβαλαν μήνυση διατυπώνοντας υπονοίες για έγκληματική ενέργεια. 'Ο Β. Γκίκας είχε παραπονεθεί για τήν κακαμεταχείριση του προσωπικού τής φυλακής.

7 'Οκτώβρη 1979

Αυτοκτόνησε χθές στίς 11.30 τό πρωί ο ποινικός κρατούμενος 'Αθαν. Γιάνναρης 34 χρόνων πού νοσηλευόταν στο ψυχιατρικό κατάστημα των φυλακών Κορυδαλλού ως ψυχοπαθής.

Οί συγκρατούμενοι του Θανάση Γιάνναρη καταγγέλλουν (Κ.Φ. Κορυδαλλού 4η άκτίνα):

'Ο Θανάσης Γιάνναρης δέν «αυτοκτόνησε» στο ψυχιατρείο κρατούμενων όπως έγγραψαν οί έφημερίδες, αλλά πέθανε στο κελί του στή κλειστή φυλακή του Κορυδαλλού στή τέταρτη άκτίνα, αφού προηγουμένως κατάπιε ένα θερμόμετρο για νά εμποδίσει τή μεταγωγή του στή Κέρκυρα. Τό θερμόμετρο έσπασε καί έτσι «αυτοκτόνησε» ο Γιάνναρης. Πρέπει νά σημειωθεί ότι ο Γιάνναρης δέν ήταν από αυτούς πού καταφεύγουν στήν αυτοκτονία. "Ηδη είχε εκτίσει τό μεγαλύτερο μέρος τής ποινής του, καί τό υπόλοιπο ήταν άσήμαντο. Κατέφυγε κι' αυτός, όπως παλιότερα ο Βερνάρδος καί άλλοι κρατούμενοι, στή δημιουργία κάπιου τεχνητού κωλύματος πού θά απέτρεπε προσωρινά τή μεταγωγή του στή Κέρκυρα, πού όμως στάθηκε μοιραίο γι' αυτόν.